

A Little Love Tình Yêu Bé Nhỏ

Contents

A Little Love Tình Yêu Bé Nhỏ	1
1. Chương 1 : Gặp Gỡ...	2
2. Chương 2 : Cuộc Sống Mới.	6
3. Chương 3 : Oan Gia Ngõ Hẹp....	8
4. Chương 4 : Anh Em...	10
5. Chương 5 :mơ Mộng...	16
6. Chương 6 : Con Ma...dễ Thương!!!	18
7. Chương 7 :biệt Thự Của Thiếu Gia..	20
8. Chương 8 :	22
9. Chương 9 :một Lần Làm ...mỹ Nhân	25
10. Chương 10 : Ra Mắt ???	27
11. Chương 11 : “đau Khổ” Và “hạnh Phúc” =))	29
12. Chương 12 : Bữa Ăn “miễn Phí”	30
13. Chương 13 : Cuộc Tổ Tình Lãng Mạn	32
14. Chương 14	33
15. Chương 15 : Uy Hiếp	34
16. Chương 16	35
17. Chương 17	36
18. Chương 18	37
19. Chương 19 : Tền Tén Ten...	38
20. Chương 20	39
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	48
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	53
30. Chương 30	55
31. Chương 31	56
32. Chương 32	57
33. Chương 33	57
34. Chương 34	58
35. Chương 35	59
36. Chương 36 End	60

A Little Love Tình Yêu Bé Nhỏ

Giới thiệu

Nguyễn Ngọc Lan : cô gái nhỏ nhắn,ngây thơ nhưng cũng không kém phần láu cá,ngịch ngợm. Là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-little-love-tinh-yeu-be-nho>

1. Chương 1 : Gặp Gỡ...

Trời trong!!! và tôi đang dạo phố...

Tôi mê mê đồng hồ trên tay,thật tình tôi xem thì nhiều mà mua thì ít ^^..Tuy nhiên,một ngày nắng đẹp như hôm nay mà không mang về nhà được một vài thứ thì quả là đáng tiếc.Tôi có một bộ sưu tập tên là “Bi Bi”,tự bản thân tôi thấy cái tên cũng được,sao con bạn nó nghe mà nó làm như ghê lắm,đang uống nước nhưng suýt sặc cả ra ngoài nhỉ? Nó còn ôm bụng cười vật vã,thật hết nói !!

16 năm đời tôi là 16 năm đời một con bé bình thường,cũng trường lớp,cũng thầy cô,cũng bạn bè và gia đình...tôi là một cô bé ...bình thường giữa muôn điều đặc biệt của cuộc sống.Nếu có một biệt danh nào đấy thì tôi thích mình được gọi là “nhóc” như mấy năm trước trong cuộc đời.

Cuộc sống nhịp nhịp đều đặn,từng ngày từng ngày trôi qua ...

Phố hôm nay vẫn đông như mọi hôm,người qua đường,khách du lịch..nhộn nhịp cả lên.Được gặp một vài vị khách ngoại quốc,tôi tranh thủ khoe mẽ khả năng English của mình,cũng là nhằm trau dồi vốn liếng ngôn ngữ,tôi nói một vài câu chào hỏi,gới thiệu với thái độ vui vẻ,họ cũng đáp trả bằng những câu chào hỏi thân thiện ...

Hàng me xanh đầy lá,qua từng khe hở,tôi vẫn nhận thấy nắng lung linh..Qua một hàng,mắt tôi dừng lại ở một hộp thủy tinh...

-Woa,đẹp quá-tôi sung sướng...Nhanh chóng tóm lấy đối tượng vừa lọt vào mắt,tôi nhận ra cũng có một bàn tay với cầm lấy chiếc hộp...

-Này cậu,xin lỗi...-Tôi lí rí

Chàng thanh niên ,có thể là không phải,chẳng qua là cao lớn hơn tôi ,trước mặt tôi trả lời:

-Cậu chú gì của cô..-Hắn nói mà như gắt. ần tượng đầu: rất không tốt!!

-Ồ thì...

-Cái này tôi thấy trước-Hắn đáp trả bằng một giọng không thể tự nhiên hơn.=)) Tôi thì chưa nói được câu nào cho ra hồn,mà hắn cứ ngang nhiên “cướp lời” tôi giữa thanh thiên bạch nhật...cao tay thật !!

Tôi cũng không thể thua-Cái này bạn phải nhường tôi rồi –không hiểu sao lúc đó giọng tôi đành vậy chứ

-Không,của tôi...

-Không,của tôi...

-của tôi mà...

-Không ,là của tôi...

Mỗi câu nói là một lượt giằng co,hai đứa cứ giằng qua giằng lại đến làm cô Hương bán hàng chóng mặt....Tên này,không phải con trai đâu nhĩ,vì theo lẽ thường,một tên con trai chẳng bao giờ dám dành đồ với con gái cả,nhất là cô gái lần đầu gặp mặt lại dễ thương như tôi nữa chứ . “cho tự sướng chút đỉnh” (cái này mà tự sướng chút đỉnh à,có đề ỉnh quá không nhĩ ? :)))

Sức con gái chẳng trụ được lâu,ngĩ bụng tôi tìm cách dùng đến kế sách...

-Ồ-,Tôi vẽ ngơ ngác,đưa tay chỉ về phía sau lưng hần...

Tôi đoán,nếu theo phản xạ tự nhiên thì...

Và,hần đã quay người lại thật, tận dụng cơ hội tôi chạy vào đi....Ha ha ha,đồ ngốc....ha ha ha,mắc lừa rồi....Tôi cười thâm trong bụng .(nham hiểm thật) Cái tên ngốc quay lại không thấy tôi thì tức tối,đứng ở chỗ xa thật xa,tôi với lại vẽ lêu lêu....ha ha ha,tên ngốc.... tôi còn thoáng thấy cô Hương cười lắc đầu nguầy nguậy.Mặt hần đỏ phừng phừng,chắc máu lên tận não,hần đuổi theo...Tôi không có dại mà đứng đó,chạy ừ ...-Ừ,xin lỗi bạn nhé nhé,minh về tới nhà rồi...

-Quý thật!!! ~ cậu bạn kia phải bỏ cuộc rồi..hé hé....

Tôi chưa hết tí tổn vui mừng vì cái hộp thủy tinh hồi chiều.Đưa cái hộp cất từ ngăn bàn ra,chắc mẩm sớm mai phải ra hàng cô Hương sớm để trả tiền cho cô...

Nhìn chú bướm xinh xắn ,tất nhiên là bướm khô,tôi lại nhớ về ngày xưa...

~Flash back~

-Anh Bi này,chiều tụi mình đi bắt bướm đi!!!~

-ừm,được đấy nhóc,mà sợ em không dám đi ấy chứ-Một cậu bé có đôi mắt cười híp mí,láu lỉnh-Cậu thì thâm bên tai cô bé kia“ra khu đất trước nghĩa địa nhá”.

-Ai bảo em không dám đi,hử.-Là cô bé có hàng mi cong ... “nhưng...” -Nó cố tỏ ra không sợ sệt “sau ấy lấy đầu ra bướm bướm mà bắt..”. “Anh em mình qua chỗ khác mới có được chứ...”.

Cậu bé nhìn cô bé với vẻ mặt lúc nào cũng tươi rói như cười...tinh ranh nhưng hiền hiền...:

-Anh thường bắt để ở đó mà ^^

Cô bé kia,giọng cất cao:

-Để có họ hàng gì với bướm đâu...=)) -Còn tròng cả..**Cậu bé cười đáp.

-Mà này,em đã bảo không được kiêu em là nhóc rồi mà-Bé nhìn tợn,lườm cậu..

Vẫn là đôi mắt biết cười: “ nhóc thì kiêu là nhóc,có sao đâu...”

-“Anh...!!!!” “đứng lại...đứng đó...cấm có chạy...” “Chạy là em về mách mẹ em đấy...” “anh...đứng lại!!!”

-hi hi hi hi....

Giờ thì bạn hiểu vì sao tôi lại đặt tên cho bộ sưu tập là “ Bi Bi” rồi nhĩ?

End Flash back

Tiếng cười tuổi thơ cứ vang vang mãi,sao hồi đó vui thế..cái con bé ngốc nghếch hồi đó là ai thì chắc mn đều biết,là NL này chứ ai...Còn anh Bi,anh Bi có đôi mắt màu nâu thăm thăm kia,không biết bây giờ anh thế nào rồi,nhớ quá đi,không biết đôi mắt ấy có còn híp lại mỗi lần cười nữa không.^

Lại nghĩ hồi chiều,cái tên nào mà thấy ghét quá,dù rằng Lan này có hiền,cũng hơi ngốc thật nhưng mấy cái vụ tranh giành đồ đạc này hơi bị giỏi ấy nhá.

FB

_Của em...

_Của anh chứ

_Của em mà...

_Là của anh...

_hu hu,không chịu đâu....hu hu .

_Ờ ờ thì ..này,của em đó....

_hí hí....

EFB

Hình ảnh con bé vừa khóc lại cười ,vô tư hồn nhiên bên một cậu bé khác ,luôn dịu dàng chịu khó dỗ cô mỗi khi cô khóc lại hiện lên trong tâm trí tôi.Trong không gian thoáng gió này,mùi ổi chín thoảng hương...-Thơm thật !!!.

NL tôi chẳng tài cán gì,học hành cũng bình thường,ngoại hình tuy không xấu đến mức “ma chê quỷ hờn” nhưng cũng chưa thấy ai khen là xinh đẹp. (nhận thức rõ nhỉ?)

Đầu óc chẳng thông minh ,bằng chứng là mấy môn khoa học dốt đặc,ngồi nghe giảng mà cứ như là “vịt nghe sấm” ấy...Kể cũng lạ,trí nhớ kém mà bao nhiêu năm ấu thơ không một kỉ niệm nào bị tôi cho ra rìa..tôi nhớ hết thấy chừng đó thứ..cũng có thể một phần hạnh phúc đời tôi đều nằm ở đó,những ngày có anh Bi bên cạnh mình.Nên tôi cứ khư khư mà giữ chúng,chắc do thế,đầu tôi không thể nhớ gì thêm(thể nhớ hay USB cũng đều có dung lượng cả mà..^^)

Năm học mới ,tôi được bố mẹ chuyển ra ở một trường học khác vì điều kiện học ở đây tốt hơn.Dù không muốn chuyển trường,tôi cũng đành phải nghe lời bố mẹ.Riêng tôi tôi vẫn thích trường cũ,có mấy đứa bạn chơi với nhau từ tấm bé,lại quen đường quen sá...Mà có học thì chỗ nào cũng như nhau cả thôi...Trường mới gần nhà bà nội,hí hí,cứ mỗi dịp qua nhà bà,tôi lại thích mê cây ổi xá lị bà trồng.Quả thì tầm tầm nắm tay,ăn vào vừa giòn vừa ngọt.Chắc kì này ,tôi sẽ thường xuyên được qua nhà bà.

_Mẹ đã làm xong thủ tục ,Trường đã học ôn được mấy bữa rồi,ngày mai con đi học luôn nhé.

_Nhanh vậy hả mẹ?-Tôi ngạc nhiên khi nghe mẹ nói.Quay đầu lại nhìn mẹ đứng phía sau.

_Ừ,mà con biết trường mới chưa hén.

_con biết địa chỉ rồi,cũng gần nội nên mai qua sớm là ổn.

_Vậy chuẩn bị đi mai còn học.

_Dạ ,con biết ạ..mẹ ngủ ngon..

_Ừ...

Mẹ tôi về phòng,còn tôi,nhẹ nhàng đặt chiếc lọ thủy tinh vào chiếc tủ kính dành riêng cho “bí bí thân yêu”.Nhét vài quyển vở bọc sẵn vào cặp,tôi yên vị lên giường đi ngủ.Tít tít tít...chuông tin nhắn...

~ hé nô,mai lớp vở ơi,em ngủ chưa ~Hello,my lover...^^)

~darling of u đây,em chưa ngủ ~

~ lớp vở của anh chưa ngủ,sao anh dám ...:x ,ngày mai em lên trường hé~

~ Zét,u hỏi gì em há _:)) ~ (yes)

~ Không ,em.Chúc mai lớp vở của a “thượng lộ bình an” mà hạ lộ thì nằm ngang” nhé :)),Good9~

~me,too.Good9~ Tin nhắn goodnight kia vừa gửi xong thì tôi liền để điện thoại ở chế độ máy bay,mở nhạc lên,đeo tai nghe vào...

Để tôi giới thiệu my lover,tên của hắn là “Kim Ngân”~ cái tên nói lên tất cả.Xinh đẹp,ủy mị,dịu dàng...đều không thể tìm thấy điều gì ở Ngân,đám bạn trên lớp bảo thế (không phải tôi :))).Bọn họ còn không ngại

“ghép” cho tôi và cô bạn Ngân thành một đôi. Phải nói là the best couple (nhiều người đọc “bét cúp pồ” cũng đủ hiểu) vì tụi tôi là bạn thân chí cốt, hay đi chung với nhau quá. Ngân tóc con trai, ăn mặc đỉnh đặc, toàn chơi đồ thể thao, cũng một vài người, nhìn từ xa thì cứ tưởng Ngân là “con trai” luôn cơ.=))

FB

Một lần than thở của tôi với nhỏ

_con gái gì đâu, phải “yểu điệu thục nữ” chút với.

Ngân nghe xong tôi, lại sến, tay đặt cằm, mắt nhìn tôi chớp chớp:

_Quá xinh xắn ,quá duyên dáng

_Thế mà con người ta cứ nghĩ bạn tôi là con trai cơ đấy-Tôi thở dài liếc chỗ khác

_Yểu điệu thục nữ mà làm gì cơ chứ-Bỏ cái điệu “giả dịu dàng” lúc này, Ngân lại liến thoắng:

_“Làm con gái phải ngang tàng chừng chạc

Sống trên đời phải hùng dũng hiên ngang....”

_thôi, cho em xin hai chữ bình yên -tôi chấp tay - mà bài thơ đó sai

bét rồi, phải là....

_suyt...-Nó đưa tay không cho tôi nói – chắc thế!!! hé hé hé...-Lại chạy đi đá cầu nữa rồi, bỏ tôi một mình trong lớp .

Đoạn thơ trên chẳng phải Văn học dân gian mà truyền miệng với tốc độ ghê gớm lắm, do mức độ tua đi tua lại của nhỏ Ngân, lớp của tôi không ai là chẳng thuộc (tất nhiên là phần dị bản của nhỏ rồi)

“Là con gái phải ngang tàng bướng bỉnh

sống trên đời phải ngạo mạn kiêu sa ..”...

Tôi xa Ngân, xa người bạn “ngang tàng, bướng bỉnh” này chắc sẽ buồn lắm. Khi nghe tin tôi chuyển trường, nhỏ chỉ im lặng ,khi đó tôi thấy mình rất sợ, sợ điều gì đó mà khó nói.

Sau đó, Ngân không biết không buồn thật, hay giả vờ không buồn, vẫn nhí nhảnh:

_Tao chỉ sợ mày xa tao lạ nhớ nhưng ,luyến tiếc rồi tương tư thì khổ thân...

Và thế là....

_Mày xa tao, mày sẽ không còn một super siu nhân bảo vệ nữa

_Mày xa tao, mày không còn ai để nghe mày than thở...

Nhỏ tua một sặc những gì tôi không thể làm mà nhỏ cho là vậy, tôi không cần nhỏ, vì tôi biết đây là giờ phút cho nhỏ bạn iu vầu tự sướng “chút chút”=))

Kết luận con nhỏ bạn đưa ra:

_Tao nghi lắm à nha, lo lắng ày lắm Lan ơi...

_Gì ? tôi hỏi nhỏ

Lại cái điệu kinh kinh kiêu kiêu, nhỏ bảo tôi : “Xa tao, liệu mày có thể sống nổi không?”

_Bình yên hơn là đằng khác-tôi nói nhỏ, kèm theo tiếng thở dài trong vô vọng, chẳng thể phủ nhận với nhỏ, tội lỗi tôi lỗi ...

_Cái gì? Mày vừa nói cái gì? Nhỏ làm vẻ quan trọng.

_Tao...-tôi lại ú ớ

vì nhỏ ngắt lời.-Tao biết rồi..mày không thể đúng không...Đành chịu thôi..-Nhỏ lại tiếc nuối, đưa tay lên ngực, mặc thì ngược lên ...trần nhà-Anh hùng của mày không thể ở bên, phải tự mày cố gắng rồi...

Haizzz,nhỏ bạn tôi lảm nhảm thế nhưng tôi hiểu nhỏ đang buồn,Nói nhiều cũng tốt,tôi phát hiện,cách này cũng giúp người ta giảm stress đấy.^^.

Tôi cũng lo cho nhỏ,cũng có hàng tá việc nhỏ không thể làm nếu không có tôi đâu.

Khi thấy một anh khóa trên handsome,nhỏ cũng sẽ chẳng còn ai để bộc bạch lời xuýt xoa ,khen ngợi...Và sẽ chẳng có ai ngồi nghe nhỏ kể chuyện mấy bộ phim kinh dị gớm ghiếc mà nhỏ xem,sẽ chẳng còn người để đi ăn kem cùng nhỏ mỗi lúc nhỏ bực tức...Và những lúc như thế này,tôi có thể mỉm cười,vì với nhỏ Ngân,tôi là một người “cực kì quan trọng” phải hem ?

Thôi,ngày hôm nay vậy là đủ rồi,G9 everyone,G9 Bi Bi...

Nắng chưa len đến chỗ tôi ngồi nhưng cũng đã xuất hiện ngoài cửa sổ.Tôi dậy từ sớm với chuông báo thức điện thoại.

~ It feels like nobody ever knew me until you knew me

Feels like nobody ever loved me until you loved me

Feels like nobody ever touched me until you touched me~

(Until you)

Những giai điệu nhẹ nhàng,hơn cả là nội dung chứa đựng trong đó,tôi thích bài hát này ngay từ lúc nghe thấy nó và nó luôn là chọn lựa yêu thích trong playlist nhạc của tôi.Hôm nay,trước khi bắt đầu một ngày mới,ở một ngôi trường mới,đến lớp mới gặp thầy cô mới,tôi vẫn nghe Until u để chúc may mắn cho bản thân mình ~một thói quen không biết tự bao giờ.Until u và câu “good luck” của nhỏ Ngân là năng lượng tôi có sáng nay.Vèo vèo xe đạp,tôi đi qua con đường lớn,qua từng góc phố tới nhà nội.Vòng thêm ít phút,tôi đã đặt chân tới ngôi trường mới.Cái cổng thấy cũng đủ lớn rồi.

2. Chương 2 : Cuộc Sống Mới.

Trước cổng trường THPT Ruisse

Trường ơi,Ngọc Lan ta ..đang đếnCuộc sống học đường một lần nữa bắt đầu.....!!!

Ồa,tôi không khỏi ngạc nhiên .Từ cánh cổng lớn bước vào,tôi thấy cả một khuôn viên trường rộng thênh thang,chẳng khác gì mấy ngôi trường chuẩn quốc tế trên T.V. cả.(???),tôi mơ mộng,đây có phải là Shinwa dành riêng cho tôi không.(Shinwa trong BOF,chắc ai cũng biết).Hai bên con đường lát gạch nâu đất dẫn vào khu lớp học là hàng cây thông nhỏ xanh biếc.Nếu đôi mắt cận thị này không lầm thì ở giữa sân là một đài phun nước nữa.Vẫn là thiết kế khu nhà theo lối chữ U nhưng mấy tòa nhà này lại mang dáng vẻ cổ kính nhìn rất lãng mạn^^.Học sinh trường cũng khá đông,đều đang tập nập đi về phía lớp mình,tôi cũng phải nhanh chân kiểm lớp học của mình thôi.

Nhìn cái sơ đồ trường dán ở bảng tin,tôi biết là lớp học của mình ở tầng II tòa nhà bên phải.Mang ba lô,tôi bắt đầu leo cầu thang,trong lòng thấy hồi hộp.Bản thân tôi đã tưởng tượng ra đủ thứ mình sẽ gặp.Tôi tưởng tượng sơ bản về lớp học mới của mình,nghĩ về những người bạn mà mình chưa gặp,và tự nhủ mọi chuyện sẽ ổn,tôi sẽ nhanh chóng hòa đồng được cùng mọi người.Từng bước lên cầu thang,tôi đi dáng khom lưng,lên tầng hai rồi,cứ hồi hộp, hồi hộp...

Phập.....!!!

_ xin lỗi...xin lỗi ...xin lỗi...-Tiếng tôi lí nhí, cố xin lỗi riu rít sau khi va phải người ta...

_Không sao đâu...-Người ta vỗ vai kẻ đang cúi mặt là tôi mà bảo. Tôi lúc đó mới dám ngược mắt nhìn.Cũng một anh cận thị như tôi ^^.

Anh ta cúi xuống nhặt mớ giấy tờ rơi tung tóe,tôi cũng cúi người nhặt hộ anh .Sắp xếp mớ giấy đâu vào đấy,bấy h anh mới cười một điệu nhẹ,an ủi con ngốc vựng về cứ cúi người là tôi như muốn nói “không sao mà”.

_Em là học sinh lớp 11 à?

_Dạ..dạ..vâng..!!

_Vậy thôi được rồi,anh đang bận nên đi trước nhé,hẹn gặp lại-anh ta nói rồi quay người chạy đi,dáng vẻ vội vã nhưng không quên vẫy tay chào tôi.Chưa hết hoảng cái vụ lúc này,tôi bản thân người đi về lớp học,trong đầu thì suy nghĩ về anh bạn kia. “Không ngờ trường Ruisse học sinh lại thân thiện đến vậy”.Ước mong sớm hòa đồng của tôi chắc cũng không khó lắm đâu nhỉ ^^.

_À,đây rồi...-trước mặt tôi là lớp 11A3.chính là nó,lớp học mới của tôi.Hít một hơi thật dài,tay vẫn cầm cầm cầm dai cặp,tôi bước vào.

_Ồ,là bạn mới của chúng ta đây à...?Một giọng nữ sinh vang lên...Cô gái nhỏ nhắn có mái tóc đầm ngắn nhảy khỏi chiếc bàn đang ngồi ,chạy đến bên tôi :

_chào bạn,rất vui được làm quen,mình là Hương Lam-cô ấy cười ,đưa tay...

_Chào...bạn...-Tôi rụt rè đưa cánh tay đáp lấy..

_Yehhhhh...Một tiếng nói của một nữ sinh khác đang đứng trong đám học sinh cuối lớp.Cô đưa tay kiểu high5!!!,đập tay với một cô khác,xem chừng rất vui vẻ:

_Chúng ta thắng rồi...ha...ha ...ha...

Tôi không biết có chuyện gì nhưng quang cảnh lớp học đang có điều trái ngược.Đám con trai thì mặt mày ỉu xiu rủ nhau ra khỏi lớp,còn mấy bạn gái thì nhìn nhau hớn hở như bắt được vàng.Tôi ngạc nhiên và tự mình kiếm lấy một chỗ ngồi ở bàn cuối dãy,bỏ cặp sách xuống ngồi im lặng...Mấy bạn gái vẫn cười nói vui vẻ...

_Reng..reng...reng....-Tiếng chuông báo vào h học,đám học sinh tản ra ai nấy vào chỗ của mình,bàn nào cũng đông đủ,mỗi bàn tôi,trống hoác!!!

_Cả lớp...nghiêm!!!-là bạn lớp trưởng hô.

_Cô chào cả lớp.-Một cô giáo với dáng vẻ mảnh mai,cô còn trẻ và nhìn rất dễ gần.cô cười tươi:

_Hôm nay lớp ta có bạn mới phải không nhỉ?

_vâng ạ..-cả lớp đồng thanh hô rõ to.Cô giáo nhìn tôi,vui vẻ:

_Là em ,phải không?-Cô tiến lại gần chỗ tôi ngồi.

_Dạ,em chào cô-tôi đứng dậy,tra lời,khẽ cúi đầu.

_Ừm,em ngồi chỗ này luôn nhé,bàn này cũng mới chỉ có một người thôi.-Cô nhỏ giọng,bỗng chốc lắc lắc đầu chán nản.

_Dạ...-Tôi đáp,hơi kì lạ.Tôi vẫn thắc mắc,có một người ư,đâu nhỉ,trốn ở xó nào mà tôi không thấy.Nói rồi,cô vỗ vai tôi,lại về chỗ bực giảng.

_Bài học hôm nay sẽ ôn lại kiến thức về các cấu trúc chủ chốt mà các em cần nắm ở lớp 10.Chúng ta bắt đầu nhé....mọi học sinh đều chăm chú lắng nghe.Tôi cũng nghe,cũng viết lách thật cẩn thận,kể ra thì mấy cấu trúc này tôi thuộc như cháo chảy rồi,cô giáo Hà của tôi từng bảo:

“Cái gốc của các em là ở chỗ này này(cô cầm thước chỉ mấy cái cấu trúc kia ở bảng),nếu các em không nắm được cái gốc thì làm sao mà có cành,có ngọn được..,” với bộ mặt nghiêm nghị ai cũng phải sợ...,nhờ công cô,cái gốc của tôi,chắc chắn lắm rồi.

Chuông báo hết h,ra chơi rồi...Tôi định bụng bắt chuyện với ai đó nhưng hình như chẳng ai muốn quan tâm tới con bé kính cận mới đến.Tôi có quay qua hỏi cô bạn Hương Lam lúc này thì cũng chỉ nhận được những câu trả lời khá thờ ơ.

_Cho mình hỏi,cô giáo lúc này tên gì vậy?,

_Linh

_Cô là cô chủ nhiệm à

_Ừ...-Cô bạn Lam cứ hì hụi viết gì đó.Tôi không dám hỏi thêm.Cũng chẳng biết làm gì,đành ngồi một chỗ ngắm trời bên cửa sổ.Trời trong xanh,lại có mây trắng..là hòa bình nhưng sao hòa bình mà thế này..lạnh đậm quá!!!

Ba tiết học trôi qua rồi,cũng chẳng có gì đặc biệt lắm.cuối giờ cô giáo có điểm danh ,hình như có một hai bạn gì đó vắng học ...Dắt xe ra khỏi cổng,buổi học đầu tiên thế là kết thúc rồi..trong yên bình...

Phố Hà Nội lúc nào cũng đông vui tấp nập,tôi hòa mình trong dòng xe cộ kia.

_À,mình còn phải qua chỗ cô Hương-Tôi tìm đường qua chỗ khu bán hàng gặp cô Hương,lúc sáng quên mất chưa qua chỗ cô ấy được. _cháu chào cô ạ...

_À,Lan đó hả cháu?Cô Hương trả lời tôi.

_Dạ,cô ơi,hôm qua cháu có lấy đồ ,bao nhiêu cho cháu gửi?

_À-Cô cười hiền hậu,các nếp nhăn xô vào nhau-Có người gửi tiền rồi cháu ạ...

Tôi chưa hết ngạc nhiên thì cô Hương giải thích:

_Cái thằng bé hôm qua giành đồ cùng cháu ấy ,nó trả rồi,cô không nhận thì nó bảo,nó nhất định lấy món đồ từ tay con,nó cứ nằn nì mãi nên cuối cùng cô cũng đành nhận.Mà hồi sáng nó có qua hỏi con,chắc nó thích cái đồ lắm nên mới thế,tướng tá cũng hiền lành....-cô vừa nói vừa sắp sắp mở đồ.

Tôi chào cô Hương rồi lại đạp xe về. “Rõ lạ,hắn là ai mà cứ thích giành đồ của tôi.Ừ thì cái lọ đó đẹp thật,nhưng có nhiều đồ đẹp hơn mà sao cứ phải chọn lọ đó chứ.Trả tiền cho tôi càng tốt,nhưng nhất định tôi không bao h trả cho cậu lọ thủy tinh ấy đâu,ha ha.”

Ngày hôm nay thế là cũng qua rồi.buổi sáng đi học,buổi chiều ngồi nhà ôn bài.Buổi tối thì online tám chuyện với nhỏ Ngân.Hình như nhỏ lại gặp được anh chàng khóa trên nào đấy handsome rồi,thế là bắt đầu kể lể...Trước đó không nghĩ là xa nhỏ,nhỏ vẫn ám ảnh tôi được mấy cái vụ này.On hỏi thăm mà sao toàn kể chuyện đầu đầu ấy ^^..Sau việc Goodnight là tôi đi ngủ.Ngày mai lại là một ngày mới...

3. Chương 3 : Oan Gia Ngõ Hẹp....

“Một ngày mới nắng lên,em dang tay chờ đón....” _Bắt đầu ột ngày mới nữa lại đến,không gì ngoài việc chuẩn bị đi học cả.

_Reng reng reng...,giờ học Toán này...-Thật ra thì đối với Lý Hóa,tôi đây chẳng mấy cảm tình,nhưng ít ra ,môn Toán này,tôi vẫn còn hứng thú.

Giáo viên dạy Toán là một thầy mang cặp kiềng đen, “sao trường Ruisse nhiều người cận thị thế nhỉ?”(=)),trông thầy có vẻ nghiêm nghị,dáng cao cao i như thầy Toàn dạy Toán lớp 10. “A men,mong là sẽ ổn”.

_Hôm nay,chúng ta sẽ ôn lại về “bất đẳng thức” –Thầy hì hụi viết mục đề lên bảng ~ “Ôn tập”.

_Viu.....!!!

“Cái gì thế này?” ,tôi không ngờ mình vừa được chứng kiến một bài múa “phấn” hết sức đẹp mắt.Thầy giáo đang viết trên bảng đột nhiên quay người lại,phi ngay viên phấn đang cầm trên tay,viên phấn trắng bay đi với tốc độ chóng mặt,tạo nên một quỹ đạo chuyển động hình vòng cung ,và sau đó nó đáp xuống một nạn nhân...Nạn nhân ấy..nạn nhân...nạn nhân chính là....một cậu học sinh đi chậm!!! =)).Cậu ta đang định chuẩn vào từ cửa sau của lớp học nhưng đã bị trúng đạn của thầy giáo siu nhân. “thầy giỏi thật”!!!.Cả lớp đưa

mắt nhìn nạn nhân xấu số....Còn tôi,tôi phải đưa cặp kiếng của mình lên,lau lấy vài lần rồi mới dám khẳng định “gặp phải ma rồi.”

“Thì ra hần là học sinh lớp này, xui thiệt”.Hần ở đây không ai khác là cái người “nghĩa hiệp” thay tôi trả tiền ^^.

_Hoàng Hữu Phong!!! Lại là em...-Thầy giáo cầm quyển sổ ghi chép dở vài trang – 5 buổi học ôn,vắng hai chậm ba...,em xem việc học là cái gì hả...??-thầy giáo tức giận,mắt đờ đờ sát khí nhìn tên nạn nhân lúc này.

_Về chỗ,đứng đó,tôi sẽ báo cáo với cô chủ nhiệm!!!Thật không chấp nhận được!!!

Khuôn mặt “ngây thơ vô số tội” lúc này vẫn không biến sắc,hần im lặng tiến về chỗ tôi... “Hần nhận ra tôi rồi ư,sao lại thế ? Đến đòi nợ sao ?” Tôi hoảng,chỉ biết quay người ra cửa sổ.Hình như Không!!!,vì hần đặt cặp xuống,ngồi yên,chẳng nói với tôi câu nào.

Tiết học vẫn tiếp tục,may mà thầy giáo không thêm chú ý tới cái con bé “bị sái cổ” là tôi,và hần cũng không,may thật !!!

Vẫn là chuông báo hết giờ.

Tôi cảm nhận,có một bàn tay đang đập lên tôi:

_Này cô,ai cho phép cô ngồi đây ?

_À,đó là học sinh mới đến,cô ấy được cô giáo sắp ngồi chỗ đó-Một nữ sinh “cứu nguy” giúp tôi. “cảm ơn nhé”. “Bây giờ làm sao đây,hần mà nhận ra thì sẽ có chuyện...”

_Tôi không hỏi cậu-Cái giọng gắt gỏng của hần lại kêu kêu,đúng là không sai,hần là một kẻ xấu tính.Cô bạn kia im bật.Chẳng còn cách nào khác,trước sau cũng phải nhìn mặt hần,mà tôi đâu có làm gì nên tội mà phải sợ _Hi...chào cậu...

_Là cô ??? Mắt chữ 0 ,mồm chữ A là “sắc thái biểu cảm” của hần lúc này. “Sao,có gì ngạc nhiên lắm à,bộ tôi không thể là học sinh lớp này được à..?”.Tôi thầm nghĩ,không dám nói ra.

_Ừm..gặp nhau nữa rồi...-tôi cười giả lả.

_Ừ...ừ...ừ...vậy là “có duyên” hén....!!!-Hần nói ,khuôn mặt in rõ hai chữ”gian tà”, cứ như đang “nhấn xuống,kéo lên” từng chữ một.Rồi đột nhiên lại nở một nụ cười quỷ dị..hic,không xong rồi,đời tôi sau này,chắc chắn là...yêu dấu theo gió bay .Hai tiết học qua mà tôi cứ tưởng là hai thế kỷ,ngồi học mà cứ phập phồng,nhìn bản mặt hần cứ đăm đăm như muốn “oánh nhau” là tôi thấy sợ.

Hôm nay tôi không có đi xe đạp,xe tôi bị hư đang gửi sửa,tôi đi “bus”.Ra khỏi lớp là tôi chạy như phi thân,mong sao mau chóng thoát khỏi tầm mắt kẻ “hắc ám” kia.Tới sân trường một quãng cách xa lớp học,tôi mới nhẹ cả người.Ngó trước rồi lại ngó sau “chắc là ổn rồi”..hì hì...

_Này,cô làm gì mà phải chạy nhanh thế ? Một giọng nói làm tôi giật bắn người.Tôi quay lại,khẽ rung người, “Haizzz,đúng là oan gia ngõ hẹp”.

_À,không có gì ,chỉ là tôi đang vội – Tôi đáp,Hữu Phong đứng trước mặt tôi,lại điệu bộ khoanh tay ,mắt nhìn tôi chằm chằm.

_Không biết cô Hương đã nói với cô chưa nhỉ?

_À,chuyện đó ,chuyện đó à....-tôi lại phải cười giả lả,không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó.(nếu mà nhìn vào đó,chắc tôi bị lửa thiêu chết quá)

_Cô có thể “chuyển nhượng” nó cho tôi không?-"Rợn cả người,sao hần đột nhiên “hiền” mà “dễ sợ” thế chứ".Giọng nói tên Phong này chuyển mức độ,đột nhiên lại nhẹ nhàng .Bất giác nhìn vào mắt hần,tôi thấy hần ta có vẻ tha thiết lắm. “Không được,đừng để hần lừa”.Tôi nhủ mình,tự nhiên lại lắc đầu nguây nguậy.

_Cô!!!! -hần lên tiếng,giọng nói có vẻ đáng sợ

_Mình xin lỗi, bây h mình đang gấp lắm- Tôi nói ,kèm theo là nụ cười xã giao “hết sức thân thiện”,đôi mắt sao mà....:))

_Tôi đã trả tiền rồi..-giọng hần đành lại ^^

_Có chuyện gì để sau nhé,xin lỗi,mình đang vội...-Tôi đánh lảng và tìm cách thoát thân,chạy khỏi sân trường,còn hần,vẫn đứng đó với vẻ mặt nhăn nhó,có lẽ hần đang khó chịu lắm,tôi cũng thấy hơi áy náy nhưng mà kệ thôi,tôi chẳng làm gì được,dù sao đó cũng là “Món quà đã tặng đi rồi” =))

Tít tít tít...

_A,có tin nhắn-Tôi reo lên khi nhận được tin của nhỏ Ngân,tôi đang ngồi trên xe buýt về nhà.

~ baby u,học hành thế nào rồi? :)) ~

Được bạn bè hỏi thăm,tất nhiên là vui rồi,mỗi nhỏ bạn biết nhắn tin cho tôi,còn lại bình thường chẳng mấy ai gửi cho tôi một tin nhắn nào cả.

~ Vừa đi học về,đang ngồi xe buýt,u ở đâu đấy? ~

~ Thế à,chiều đi siêu thị với tui nhá~

~Để xem đã~

~Xem cái gì nữa,đi nha,3 h,pp~

Cất điện thoại,tôi đánh mắt ra ngoài cửa sổ,tôi thích cảm giác lúc này,nhẹ nhõm,bình yên...Nơi bầu trời xanh trong sau cửa kính,một gợn mây trông cũng thật đáng yêu.. một chú chó bông màu trắng,một cô gái có mái tóc bồng bênh....trong những đám mây kia...^^

“Ồ”,khi tôi thoáng nhìn xuống vỉa hè bên đường,thấp thoáng giống Phong...lại vẻ mặt đó...là lạ...

Về nhà vẫn là thích nhất,mọi thứ thật dễ chịu,tôi nằm oài ra đường,mệt mỏi ngáp một tiếng dài.Sau bữa trưa,dọn dẹp xong là tôi chuồn về phòng liền,bây h thì ngủ được rồi...tôi ôm em gấu bự thân yêu ,cố tìm giấc ngủ của mình....

.....Say I love you love you love...

-Alo...-tôi bật dậy cầm điện thoại...,phản xạ nhanh,tôi biết mình nên làm gì khi nghe tiếng oang oang đầu dây bên kia..

_Bây h là mấy h rồi hả,có xuống đây nhanh không,tui đang ở dưới nhà....!!!!-Nhỏ nói như hét vào điện thoại.

_Làm gì mà dữ thế chứ,bà chằn!!!-Tôi bước từng bước chậm chạp ra sân.

_Há,nhìn xem-nhỏ Ngân chỉ đồng hồ-bây h là mấy h rồi hả,tôi bảo đúng 3 h có mặt ở cổng cơ mà...-

Nhìn mặt nhỏ nghiêm trọng chưa kìa,bình thường có thấy nhỏ nhanh nhẹn đúng giờ bao giờ đâu...thế mà...Hôm nay trời nắng to ^^

4. Chương 4 : Anh Em...

-Kéo tay làm gì,tui tự đi được...-Tui không thích cảnh nhỏ cứ cầm tay tôi kéo từ hàng này sang hàng khác...,nhỏ kêu tôi đi siêu thị chẳng qua cũng để mong có người mang đồ giùm mà thôi ...

-Ui ,nhìn con gấu này đáng yêu chưa này,sao giống mình thế...

_Thôi đi bà ạ...-tôi nhìn cái cách nhỏ Ngân cứng nựng đám thú nhồi mà buồn cười,con bạn tôi sao mà tự tin dễ sợ thế chứ...

Tôi đang nhìn mấy con gấu thì đột nhiên thấy nhỏ như đang cầm lấy tay mình mà lắc...

_Này,này..-nhỏ chỉ về phía bên kia-có hai tên nào đẹp trai chưa kia...

Thấy trai đẹp là mắt lại sáng lên,trên đời nhiều người đẹp mà nhỏ cứ làm như chưa bao h thấy ấy.Tôi theo hướng chỉ của nhỏ,nhìn sang bên đó.Thực ra thì tôi nhìn không rõ lắm,vì ra ngoài ít khi tôi mang kính theo..nhưng có lẽ tôi vẫn nhận ra được... “không biết hôm nay gặp phải ai mà lại xui dã man cả ngày thế này...”,tôi quay người kéo nhỏ Ngân theo ,mặc cho nhỏ cứ ra sức hướng về bên kia,đưa tay với với..

_Mình đi ăn kem,tao mời....

Nhỏ vẫn bị tôi kéo...

_Khoan khoan,để tao làm quen đã....-Nhỏ nói nhí nhố

_Đi đi....-tôi lôi nhỏ đi kì được thôi.

Tôi nhìn nhỏ Ngân,trong khi hút rọt rọt ly trà sữa..thực ra thì tôi đang nhìn khoảng trời sau lưng nhỏ thì đúng hơn...

“Ồ,vị khách không mời mà đến...”

_Thì ra cậu bạn bị thật-Hắn nói và nhấn mạnh vào hai chữ .Phong nhìn tôi,lúc này đã cố tránh mặt tên này,vậy mà còn gặp ở đây,tôi nuốt ực,xíu thì sắc,định thần và mỉm cười (gượng gạo thật):

_Chào cậu,lại gặp nhau rồi...

_Cậu thì...-Ngân ngồi kể tôi đứng phắt từ lúc nào,nhúi tôi một cái ,quay qua hắn... cười vô cùng niềm nở như vớ được vàng,sao con người ta lại có thể thay đổi thái độ nhanh đến vậy chứ?

Bây h tôi mới nhận ra còn có một người đi sau anh ta...,anh đó cũng tiến lại gần,cười thân thiện ,trong khi tôi chưa kịp phản ứng thì anh ta đã chìa tay:

_Chào em,em là bạn Phong à?

Tôi ngược nhìn anh,một dáng người cao ráo ,sức hút từ đôi mắt của anh khiến người khác không thể cưỡng lại,đôi mắt màu nâu một màu như tên Phong kia,cảm giác nhìn vào đôi mắt đó giống như bị hút đến một xứ sở đẹp đẽ...Tôi đơ người một lúc mới nhận ra mình cần làm gì:

_Chào anh-tôi đưa tay-em là bạn cùng lớp với Phong,anh là....

_anh trai tôi!!!-Hắn nói vẫn với cái giọng chẳng mấy nhẹ nhàng.

_Còn đây là bạn của em à?-anh ta quay qua Ngân...

Cô bạn của tôi chợt làm tôi thấy rung mình “yếu điệu thực nữ” là câu người ta thường nói lúc này...

_Chào anh,em là Ngân..,bạn của Lan-nhỏ nói một cách nhẹ nhàng,lịch thiệp,tôi chưa bao h thấy nhỏ như thế này cả..

_À...à...-anh ta gạt gù ra chiều hiểu điều gì đó.

_Tôi tưởng bạn trai cô-Hắn lại tìm cách chen vào ít câu.

_Hả???-Tôi trợn mắt nhìn hắn-Định bụng gân cổ lên ***** hắn một tràng vì câu nói dễ gây tổn thương vừa rồi thì thấy nhỏ Ngân giữ tôi lại:

_Cậu hài hước thật ..chẳng qua bây h tớ mặc thế này thôi,chứ trang điểm vào cũng chẳng kém cạnh ai đâu-Rõ là nhỏ đang cố thể hiện nét duyên dáng dịu dàng cho ai đó đó,đúng lúc ấy ,anh trai hắn (tôi còn chưa biết tên) ,nhìn chúng tôi vẫn với khuôn mặt (vẫn)để khiến người ta quý mến đó:

_Ngân cá tính thật..

Tôi còn chưa hết tức,dù gì nhỏ cũng là bạn tôi,có giống con trai cũng được,nhưng biết rồi thì cũng cần gì phải nói thế...

_Chỉ có những người mắt có vấn đề thì mới không nhận ra ..-tôi lẩm bẩm.

_Thôi ,bạn anh cần đi trước ,hẹn gặp lại hai em-anh đưa tay nhìn đồng hồ

_O,em tưởng hai người cũng vào ăn kem-tôi ngạc nhiên.

_À,chỉ là,Phong nó nói thấy người quen nên muốn vào chào một câu.

Tôi nhìn hấn,tên này từ đầu đến h vẫn giữ nguyên cái bộ mặt “lạnh như tiền”.

_Chào hai em nhé-Hai người nhanh chóng rời khỏi bàn chúng tôi.

Nhỏ Ngân vậy vậy tay tạm biệt

_Ngồi xuống đi-tôi kéo nhỏ.

_Làm gì mà mặt mày hầm hầm thế?Quen à?

_Thế mà còn phải hỏi,bạn cùng bàn của tui –Tôi lại hút nốt phần còn lại của ly trà,mắt chẳng nhìn nhỏ tẹo nào.

_Cả anh và em đều đẹp trai-chỉ có điều...anh hiền lành dễ thương bao nhiêu thì em lại...

_Tui tưởng bà không có giận?-tôi lúc này mới nhìn thẳng vào mặt nhỏ bạn ngồi đối diện,dò xét

_Tui không có giận,nhưng rõ ràng,tính hấn hơi thô...

_Hơi thô?-tôi cao giọng-Rất thô là đằng khác,thô lỗ ,cực cần, đáng ghét-cứ nhắc đến hấn là lại thấy bức....-Tôi đưa mắt nhìn chỗ khác:

-Đã thế,còn lâu mới đưa cho anh....

_Cậu lăm bắm gì đấy..đưa ...đưa cái gì...?-nhỏ Ngân tò mò

_À,không có gì...-tôi cười nhìn nhỏ-thế là buổi đi chơi hôm nay mất cả vui rồi....

_Không,vui mà...lại quen được anh đẹp trai...,í quên chưa hỏi tên..-nhỏ nhìn tôi ,mắt đầy “bi thương”,tôi đã biết nhỏ sẽ nhờ tôi chuyện gì rồi... Bầu trời tối đen như mực bên ngoài cửa sổ thật tĩnh lặng,tôi ngồi ghi lại mở cảm xúc hỗn độn trong ngày vừa qua.Chợt,lại có tin nhắn.

~Mai tui qua trường đón bà đi ăn cóc dầm,chịu không:) ~

~Ồ,lớp vờ đó hén,sao tự xưng tốt tính thế?~

~ lớp vờ này tốt tính lâu rồi mà =))~

~ Không tin được,mà thôi,ngủ ngon~

~G9 ,u!!~

Tôi hiểu nhỏ Ngân đang có âm mưu gì đó,và tôi cũng lờ mờ đoán được í định ấy,chuyện này cũng không có sao ,vì mai tui lại được đi ăn cóc dầm..món khoái khẩu của mình.Ha ha ha ,cuộc đời vẫn đẹp sao..mặc dù luôn có những thứ rất chi là ...xấu xí...

Cả buổi học hấn chẳng buồn nói một câu,mà tôi lại thích thế đấy nên cái bàn cuối lớp không khí yên tĩnh vô cùng.Chỉ là trong lớp ai cũng nhận thấy một không khí u ám bao trùm cả khu vực đó.Giờ ra chơi có đứa thì thảo:

_Trông hai đứa nó cứ như kiểu đang yêu mà giận dỗi nhau ấy nhỉ?-một nhỏ quay lại nhìn hai đứa bàn cuối là tôi và hấn rồi lại quay lên nhìn nhỏ kia

_Phải là một đôi không nhỉ?-nhỏ kia đáp..Và rồi,một tràng cười lớn nổ ra,tôi vật vã trên bàn “sao lại có chuyện buồn cười ngược đời vậy chứ,không đời nào..”

_Ha ha ha ha ha ha..-Tôi thoáng thấy điệu bộ của hai cô bạn cùng lớp,vừa quay lại nhìn tôi ,ngại ngần,thì xua tay:

_Không có gì...không có gì đâu-Lại quay về tầm nhìn cũ chợt bắt gặp ánh mắt sắc lém kia:

_Cô thích cười lăm nhỉ?ha ..ha ..ha-Hấn néo điệu cười với vẻ của một tên ngốc,trông cái mặt mĩa mai..

_Ừm ừm..-Lấy lại trạng thái ban đầu,tôi ngừng cười.Còn hần,lại mang cái vở tức tối,bỏ ra ngoài,tôi có làm gì phải tội với hần đâu chứ,bộ hần không muốn tôi cười,không thích thấy tôi vui...,tôi trở về với mấy hàng chữ của mình trên quyển vở..,chỉ một tiết học nữa là có thể biến khỏi đây....yeh!!!

Cuối cùng thì tôi cũng nhai xong cái giờ học khiến người ta buồn ngủ của thầy dạy Lý,lúc thầy mới bước vào ,tôi suýt cười té ghế vì cái mái tóc ngộ nghĩnh của thầy,may mà thầy ấy không để ý,lại thấy cái mặt của tên ngồi cùng bàn,tôi cố không cười nữa... “cái gì mà lườm với nguýt vậy chứ...,có ngày lé mắt à coi”.À quên,từ hôm nay,chúng tôi bắt đầu vào học chính thức rồi,cũng coi như là,thời điểm bắt đầu cuộc trường chinh vạn dặm.

Chương V : cuộc hẹn hò ..bất đắc dĩ...

Nhỏ Ngân bảo cuối h qua đón tôi đi ăn cóc dầm,không biết có giữ lời không,a,có tin nhắn rồi,nhỏ đã tới...

_Tôi vác cái cặp lệ giò mà chạy ,vụt qua cả hần,hần đang đi với anh trai thì phải.

_Ê ê,tui nè bà...-dáo dác bóng nhỏ phía trước,tôi vầy vầy... “sao lại hướng đó,không lẽ nhỏ không thấy tôi”,tôi ngạc nhiên nhìn nhỏ đi về hướng...

Nhỏ chạy đến bên Phong,chào niềm nở,nhỏ còn nói chuyện gì đó,rồi lại gọi tôi lại,nhỏ vẫn nhìn thấy tôi mà....

_Anh Huy ,em đến nhờ anh chút chuyện-giọng nhỏ ngọt xớt,sao tui thấy ớn hết cả người vậy nè.

_Sao em biết tên anh?

_Thì em có cách mà,em còn biết anh là một cao thủ môn toán nữa kìa-nhìn mặt nhỏ lúc này,sao mà....

Được nghe câu nói của nhỏ Ngân,anh Huy cũng giống như mấy anh chàng được các nàng khen ngợi,lại đưa tay gãi đầu

_Có gì đâu?Mà em nhờ anh chuyện gì thế...

Chỉ chờ có thế,nhỏ liền nói một mạch luôn,đến tôi cũng thấy khó hiểu

“Ah” tôi chợt nhận ra một vài điều khác lạ,không phải là khác lạ một cách bình thường mà khác lạ rất chi là khác lạ ^^,kiểu như gà trống đẻ trứng ấy =))

Xì tai của nhỏ Ngân...không phải là cái quần jean bạc phéch màu,chẳng phải cái áo phông rộng thùng thình thường ngày tôi hay được thấy FB

“_Mày có phải con gái không đấy?

_Tao là con gái chăm phần chăm mà,có muốn kiểm nghiệm không?

_Ôi thôi,lỡ mày không phải con gái ,tao làm sao mà....

_Hi hi,tao chả cần ai biết tao là con gái cả,mình tao,bố mẹ tao biết là được rồi....ka ka”

Vậy mà,bây h....

“Váy hồng lúng liếng em bước đi trên con phố dài...em ,cô tiểu thư dài các...”,một sự thay đổi đáng kinh ngạc,chỉ sau một đêm thế này ư,hôm qua tôi còn thấy nhỏ bình thường mà...tác động nào đây? Có phải là tình yêu sét đánh như mấy cuốn tiểu thuyết hay viết không,tình yêu mà có thể thay đổi con người ta như trong “first love”?(a little thing called love_Mario Maureur)

Oah!!!Tôi định làm kẻ chen ngang mà không được,muốn hỏi nhỏ ngân cho ra lẽ thì iệng vừa thốt ra từ nào là cứng luôn từ ấy,hai người chăm chú quá.

Đường như thấy được tôi là kẻ thất thế,tên Phong bên cạnh mỉm cười một cách tai quái,thật đáng ghét!!!!

Sau một câu chuyện dài như đường đi của con sên vòng quanh thế giới..(tất nhiên là trên tấm bản đồ rồi :)),tôi mới được phép diện kiến hai người đó...Trong khi tôi còn chưa hết kinh ngạc,còn há hốc miệng thì nhỏ Ngân đã liền thoảng

_Lan,mày biết tao dốt toán phải không

_Ừ-tôi còn đang lo nhìn bộ dạng của nhỏ,còn không ngờ nhỏ đột nhiên thẳng thắn thế.

_Tao cần một người dạy kèm?

_T..ao tao..hả?

_Không,tao muốn nhờ anh Huy giúp...

_Nhưng..nhưng còn...

_Mày sao thế,mày biết tao cần giúp đỡ thế nào mà...đi!!!-nhỏ nhìn tôi,ánh mắt trêu xờ mền...

_Cóc..cóc dầm của tao..?-tôi phải nói cho nhanh không thì lại bị cho leo cây mất

_À..tao đã “thu xếp” ổn thỏa,mày xem....-nhỏ hướng tôi quay sang...

_Hả....???-tôi tròn tròn con mắt.

_Phong đi cùng với Lan nha?-anh Huy cười .

Đến lượt hần_tên Phong đáng ghét con két đó tròn mắt.Nhưng cuối cùng tôi vẫn phải đi với hần vì nếu tôi không cho Ngân “cơ hội” này tôi sẽ chẳng thể chết một cách tử tế được.:))

Nhìn bóng hai người kia đi xa dần ,tôi và hần mới quay lại nhìn nhau,đúng ra là tôi muốn xem biểu hiện của hần thế nào,dẫu sao thì bây h mà được ăn cóc dầm thì tuyệt cú mèo,chỉ nghĩ đến thôi tôi cũng thấy chảy nước miếng rồi :)),đang nghĩ đến món ăn ưa thích ,lại bị hần làm cho giật mình

_Này,chúng ta có thể không đi mà?!!

_Không ,tôi muốn ăn

_Tôi không thích,cô đi mà ăn một mình

_Có ai một mình vào quán cóc rồi lại một mình ăn như thế đâu?

_Thì cô làm người đầu tiên đi..

_Không,tôi không

_Tùy cô

_Anh đi với tôi...

Cuộc giằng co xảy ra giữa sân trường,tuy mọi người hầu như về hết,nhưng vẫn có một số còn đang ở lại như chúng tôi,tất cả thấy vậy,bèn đứng xem,cứ như hai đứa là vật thể lạ ấy.

Sau một hồi hết lay tay đến kéo vạt áo,hần không chịu được trước cái nhìn của mọi người đành pó tay trước tôi.

_Đi thôi

_Hé hé,đi !!

_Đằng này mà,đồ đầu đất..

_Ừm...hì hì,hả..?Ai cho gọi tôi là đầu đất hả?

_Tôi đấy ,thì sao nào,không thích thì đi đi

_Không đâu,he he

_Đầu đất!!!

_Có cậu đầu đất

_Cô nói gì...?

_À,không có gì..hì hì

Cảm nhận hương vị chua chua cay cay lại mặn mặn tan ngay trong miệng ,thích thật.Đang say sưa thưởng thức món ngon lại bất gặp đôi mắt sắc lạnh của hấn,thật mất hứng

_Sao không ăn...?

_Sao tôi lại phải ăn?

_Tùy cậu..mum mum,ngon quá

ngon thế này mà..đúng là không biết thưởng thức,vậy chỉ thiệt cho cậu thôi:))

_Ah,kem đi !!! Đi qua một quán kem,thấy quá hấp dẫn tôi không chờ dịp khác,kéo ngay tên mặt lạnh vào.

Không lạ gì khi tôi thì đang say sưa với ly kem “lạnh mát thơm ngát” thì hấn ngồi im lặng với bộ dạng đáng ghét nhất quả đất,ngồi kế tôi,mặc kệ hấn,tôi ăn kem “của tôi” ...he he,mà tôi cố tình gọi hai phần ,một phần cho tôi và phần còn lại...cũng cho tôi nốt,thể nào hấn cũng không ăn,tôi biết mà..hé hé

Kem thật ngọt ngào,vị kem dâu màu hồng pha chút sữa luôn tạo cảm giác tươi mới,vị kem sô cô la có chút đắng hơn nhưng lại mang một cảm giác ấm áp...người ta còn nói ,giống như t/y ấy.Bản thân tôi thì chưa bao h yêu,chưa nếm trải cảm giác đó nhưng vẫn thích vị sô cô la này...

_Về thôi!!!

Tôi liếm liếm môi(thói quen rồi:))),chà,ăn bao giờ cũng thích nhất.

_Này,lau đi,xem mặt cậu...!!!

Hấn đưa cho tôi cái khăn giấy,không biết đâu ra,tôi nhận liền,kể ra cũng galant đấy nhỉ.Tôi cười,hí hửng cầm lên lau miệng .

_Sạch rồi nhỉ,cảm ơn ...

Chưa nói hết câu,hấn đã giật cái khăn từ tay tôi.Đôi tay dài ấy đưa khăn lên mặt tôi,khuôn mặt ghé sát tôi..ôi,nhìn những đường nét trên khuôn mặt ấy..thật thanh tú.Sao bây giờ tôi mới nhận ra,cậu ta cũng khá đẹp trai.Một sống mũi àu da trắng hơn cả tôi,và một đôi mắt biếc...Tay hấn,đang giúp tôi lau miệng :))

_Tôi không muốn người đi với tôi lại zơ záy như vậy...?

_Hả? Zơ...zơ záy?...-Thật hết biết,đang định khen hấn một câu,lại bị dội ngay gáo nước lạnh

_Đi thôi!!!-kẻ đứng dậy trước là tôi.

_Có vẻ trời sẽ mưa..tôi ngó trời.Tôi đang ngồi sau chiếc xe đạp của hấn,sắp về đến nhà rồi nhỉ?

Gió thổi mỗi lúc một lớn,lá đường bay bay,bụi quá...Trời đổ mưa rồi..hic, ướt hết mất thôi,về nhà có mà thành chuột lột...!!!

Đang đạp với tốc độ nhanh chóng,hấn dừng xe cái két,làm tôi suýt ngã ,còn đâm đầu vào lưng hấn,bộ định ám sát gì tôi sao?

Không,hấn cởi chiếc áo khoác ngoài,đưa tôi

_Đội vào đi,ướt hết giờ

_Ồ..cảm ơn-tôi ngạc nhiên,đúng là trời mưa...

Hấn lại tiếp tục đạp,dù trời vẫn đang mưa.Tôi ngồi sau xe,lướt qua từng hàng cây,từng con phố quen thuộc mà sao bỗng thấy tất cả đẹp lạ lùng.Người ngồi trước tôi,có một cái lưng thật là to,và tôi nghĩ,nó cũng chắc chắn nữa...:)).Không biết mô hôi hay là mưa,mà áo cậu ta đã ướt hết,tôi thấy áy náy.Trong chiếc mái che đặc biệt của mình,tôi cảm giác có một cái gì đó...rất ấm áp như vị sô cô la...

Lúc chiều,có lẽ tôi đã thấy một con người khác của hấn,chẳng giống hấn thường ngày.Thực ra mà xét thì hấn cũng không đến nỗi không thể nói chuyện ...

5. Chương 5 :mơ Mơng...

~Đừng nghĩ vớ vẩn,lúc chiều,tôi không có ý gì đâu~

Tin của ai đây..số lạ quá...chỉ có thể là hần

~Đâu,tôi có nghĩ gì đâu,thế cậu nghĩ gì à :)) ~ Tin tôi đi một lúc lâu mới có tin đến.

~ Không,lúc chiều tôi đưa cô cái áo là sợ cô khỏi cảm,anh tôi có hỏi tội thì tôi làm sao nói~

~Anh cậu quan tâm tôi thế á~

~ ờ,vậy đó..,thôi,bye~

~bye~...he he,tôi lại cười ,chọc hần cũng vui lắm chứ.

Tôi lại lăn ra ngủ như mọi hôm ,sáng sớm dậy học cũng có sao đâu.Hôm nay lười một bữa vậy (mọi hôm đều lười như vậy cả)

Reng reng reng~~

__Ai thay cái chuông báo thức của tôi đây đây?-Tôi bật dậy,mắt còn lim dim chưa mở nổi,vẫn mơ màng...

Ờ quên,tôi vừa mới được cho cái đồng hồ mới chép chép

__Hả??Mắt tròn mắt dẹt nhìn cái đồng hồ,nếu tôi không khẩn trương thì xảy ra chuyện lớn mất.

Vèo vèo vèo...vèo vèo vèo....cái gì cũng cố cho nhanh mà “lật đặt í à lật đặt...lắc lư ...không còn thời gian mà lắc lư đâu...”

Cái đồng hồ bề ngoài rõ sang vậy mà âm thanh bé tí ti con chi chi .Đúng là không thể “trông mặt mà bắt hình dong” được.(có con chi chi hả trời)

Tôi cảm tưởng lúc này mình như superman bùng bùng khí thế đến trường với tốc độ khủng nhất có thể...

__Ồi ời...tôi đáp đất an toàn,vào trường là phải dắt xe mà,xém chút nữa thì cái thân tôi rơi rớt ở cái khe cổng đang dần khép lại kia rồi,nhờ khinh công ngàn năm tu luyện mới phi như bay vào đây được.Trong khi tôi đứng thở hổn hển cho lại nhịp tim thì thấy tên Phong lướt qua.Bộ mặt hần lúc ấy thật khó coi,hình như sáng nay hần chưa ăn cơm hay sao ấy :)),hoặc tựa tựa mấy tên nghèo kiết xác nhưng lại mắt tiền?!!.lẹ lên tí nữa,chạy vào lớp thôi.

Tiết đầu,GD ,đã có điểm.Dù tài ăn nói của tôi hơi ngổ ngổ,cư xử phải nói là ngốc ngốc nhưng vẫn chương sao chép cũng gọi là tạm được.cũng không mặn mà gì cho cam nhưng nhận bài tập lên bảng mà thuyết thì với tôi cũng chẳng khác nào nhai khoai lang là mấy.Tiết thứ hai,Toán,bài tập không hề ít,may thay hôm trước mò mẫm giờ chỉ còn hai ba bài,chẳng khó lắm.Loay hoay nhấp nhấp viết viết thì thấy hần vào

__Chào-tôi làm bộ mặt chào đón như chào tổng thống chào tên Phong,cố giữ vẻ niềm nở.Lạnh chết đi được,hần không phản ứng.Hôm qua mới có chút cảm tình,hôm nay cứ gọi là “yêu dấu theo gió bay”(thích bài nì ghê).Thôi,việc mình mình làm,ai thể nào mặc ai.

Động não chút đi nào,câu toán này hơi rắc rối một chút,tôi theo thói quen,cắm bút,bứt tóc...

Có tin nhắn!!!.Tin nhắn của tên “phật bà la sát” biệt hiệu mới của Phong lạnh lùng,hần đang ngồi cạnh tôi mà,làm gì phải nhắn tin chứ.

~thông minh chút đi,dùng phương pháp....~

Chắc chắc,hần đang bày tôi làm toán à.Đã quân tử thì có nghĩa khí chút đi,muốn bày thì ngẩng mặt lên nhìn tôi mà chỉ .Sao lại úp mặt xuống bàn rồi nhắn nhắn cái gì chứ?Tôi tức,rep liền

~ Cảm ơn đã chỉ bảo nhưng mặt tôi ở đây,nhắn tin tốn tiền lắm~kèm theo là một icon biểu cảm không thể biểu cảm hơn.

~ Tôi sợ người ta lại bảo cô ngốc,tôi gánh tội không nổi~

~ Bỏ cái lòng hảo tâm cùn cụt củn củn của cậu đi,tôi đây mà sợ à !!!~ Tôi định nhấc thể ,kèm theo cái mặt ngùn ngụt lửa bốc bốc cho hấn hết hồn ra nhưngvẫn nghĩ hoàn cảnh không cho phép,tôi với hấn còn phải “sống chung” dài dài,cần giữ hòa khí...Đôi co gì nhiều ệt người ra.

~ Vậy thì thôi,tôi tự làm được rồi,dấu sao cũng thank ~

~ Tùy cô ~ Ủ,tất nhiên phải thế,làm gì tôi,bộ muốn làm kẻ giấu mặt đứng sau bày dạy chỉ bảo tôi làm cái này cái khác,điều khiển tôi như con rối..ấy ấy..tôi nghĩ nhiều quá,tập trung tư tưởng thôi,làm bài,làm bài đi.

__Ah- niềm hạnh phúc của người làm toán là khi tìm ra lời nói sau bài toán..giải được rồi..a ha...

__Mình đúng là thiên tài-tôi lắm bầm.

~....~ tin nhắn của hấn chỉ là một icon biểu cảm rất chi là khó hiểu,thật lãng phí tiền bạc,bộ hết lời để nói rồi sao,vậy thì thôi còn bày đặt nhắn cái tin ngắn cụt lủn vậy làm gì ắt công.Chắc,bộ hấn giàu quá à..(=)))

Tôi tưởng hấn chỉ tự kỷ đầu buổi hóa ra giữa buổi hay giữa giữa buổi cũng chẳng chịu ngẩng mặt lên,mà ngoài tôi ra sao chẳng ai nói gì cả nhỉ,thái độ học tập này là sao đây ?

~ Cậu đã không ghi bài hai tiết rồi đấy ~

~ Không thích ghi ,cô làm gì tôi ~

Ngang ngược quá,phách lối quá!! thật ngòi đây một lúc nữa chắc tôi phải hỏi thăm bác sỹ tâm lý mất.Bộ hấn không biết cảm ơn khi người ta quan tâm hỏi thăm ,không ai dạy hấn sao?Thật làm ơn mắc oán hết thuốc chữa rồi.Thôi,điều hòa ,điều hòa,bình tĩnh nào,nhấn nạy chút.Cố cười nào..

~ Có lòng thì chép giùm tôi coi ~

Tôi hét vào mặt hấn “Đừng mơ đi !!!” Đứng dậy đập bàn,bước ra khỏi lớp sát khí ùng ùng ,dưới con mắt đầy ngưỡng mộ và thần phục của mọi người, thử hỏi trước nay có ai dám thét ra lửa như tôi trước cái tên mặt lúc nào cũng đăm đăm như dao găm của hấn chưa...tuy là dạo này có đổi thay chun chút.. nhưng không tính!!!Tôi thấy ánh mắt mọi người nhìn tôi ...đang long lanh...,ôi,tuyệt quá!!!

Ồi!!!!...tôi ước điều tôi vừa nói là ...thật,vì tất cả chỉ là những thứ được cấu thành từ cái não rất thích tưởng tượng của tôi mà thôi.(:)))

Tôi lắc lắc đầu,cho cái ý nghĩ vừa rồi rớt ra hấn.

Tôi thấy hấn vẫn cố đẩy mấy cuốn vở của hấn qua cho tôi...thật bực quá,đành vậy ,ai bảo khơi ra cho lắm chuyện vào,bây giờ có một cái tay phải mà phải chép hai lần vở,tại tôi tốt tính quá mà...,thật giống kẻ tự đào hố chôn mình....

Ghi ghi rồi lại chép chép,còn phải dán mắt vào cái bảng cho giống vẽ học trò ngoan trong khi vẫn cố ngăn mấy cái ngáp buồn ngủ..Cuộc đời sao toàn màu đen tăm tối thế này,học chẳng ra học,ngồi chơi chẳng ra ngồi chơi,nhìn cái người ngồi bên mình,lại càng chán...

Cuối tiết,tiết cuối,thời gian ơi trôi nhanh giùm đi..bụng tôi đói lắm rồi...

__Đây!!! -tôi chẳng thèm xếp đồng vở cho gọn gàng-

tôi chép xong cho cậu rồi đó- Tôi mang ba lô,về!!!

Hấn chẳng thèm ngược mặt lên nhìn nữa,hay mặt hấn đã tàn tạ nhan sắc nên không muốn cho ai thấy,không,lúc sáng còn không sao ,chỉ hơi khó coi....Bệnh ,hay là bệnh ? tôi đi từng bước mà trong lòng không khỏi nghĩ ngợi ,có phải tại hôm qua tôi cho hấn dầm mưa?.Không phải đâu...!?,không phải thế chứ? không lẽ, hấn yếu xìu vậy sao,mới đi mưa về gió chút chút đã bệnh rồi à?

Cha mẹ ta đã dạy,quyết không thể vô lương tâm thế được,quay lại thôi...

Tôi thoáng thấy một chiếc ô tô mô đem từ trong sân chạy ra,nhìn rất sang nhưng không rõ người trong xe là ai? Chạy cật lực về lớp,cũng không biết có còn ở đó không?

__Ồ...lớp vắng ngắt,còn ai đâu .Hừ,làm ta quay lại mất công,lo thừa rồi.

Đã là mười một rưỡi rồi, trường cũng khá là vắng, có dịp sao không lượn ít vòng nhỉ? Nghía thấy rừng cây sau trường là chỗ hấp dẫn, tôi định vào xem...

_Ma..ma..? Không phải chứ...ma giữa ban ngày sao?

Ồi, cái chuyện kinh khủng nhất mà tôi từng tưởng tượng...một con ma trường học...

Một ả ma nữ tóc dài xõa tận lưng, mắt gần lên từng tia máu, trợn ngược, với cái hàm răng dài....!!! Hic...không phải chứ?

Bóng ma áo trắng sau lùm cây dần lộ rõ..., tôi tim đập chân rung...định quay người “ba mươi sáu kẻ chuồn là thượng sách” thì nghe tiếng gọi:

_Này.....! này...

_Ma..ma biết nói chuyện sao?-chân bủn rủn đến nỗi muốn đi nhưng không bước được.

Ma, ma đang tiến lại gần tôi ư?

Khi thấy có cánh tay đập lên vai, tôi cố vung chút sức lực cuối cùng của bữa sáng ít ỏi còn sót lại, đưa tay vung vung đập đập như mấy cảnh khoa chân múa tay trên phim truyền hình, mắt không mở mà nhắm tịt..

Ma giữ tay tôi...

6. Chương 6 : Con Ma...dễ Thương!!!

Này, này, là tôi, cô bé..!!! dừng lại đi

Ồ, ma biết nói chuyện, lại nói với cái giọng hồn hển hết con người, mà cái giọng cũng hơi quen quen, cái giọng có chút hơi ấm ...

_Ồ..-tôi đã mở mắt. Trước mặt tôi tuy có cái dáng áo trắng tinh tinh thật nhưng không phải ma, mà là người, anh kính cận bữa trước tôi gặp, cười:

_Đừng bảo em tưởng anh là ma đó nha!!

Ngượng chín cả mặt, đúng là mình tự hù mình chết, thời đại này làm gì có ma nữa chứ, tôi cũng cười, ngại quá.

Ha ha ha ha... một cái icon biểu cảm cười vật vã...và một nội dung không thể khiến người ta bực mình hơn ~ ồi, tui vẫn biết mà, rằng bạn tui luôn mang một đầu óc kinh điển của kinh điển, cái đầu luôn giỏi tưởng tượng ~

~ ê, đừng có cười trên nỗi đau của người khác thế ~ icon tức giận.

~ mắt mặt, thật mắt mặt quá, tui không ngờ bạn của mình lại là người như thế đấy ~

~ như thế thì đã sao, là con gái ai chả thế ~

~ chắc chắc, thế cô bảo bạn cô đây là nam nhi chắc ~ icon dỗi

~ ê, cái đó , không tính nhá ~

~ vui thật, khó mà tưởng tượng hình ảnh cô bạn tui lúc ấy nhỉ, thú vị quá, tui cũng muốn xem ~

~ thôi, đúng là hết thuốc chữa với bà, pp dê~

~ ừm, pp, mơ về ma đi nữa cưng :)) ~

Anh kính cận là mem khóa trên tôi, ấn tượng đầu rất tốt và bây giờ cũng thế.

Hồi trưa, khi nghe tôi bảo rằng lầm anh là ma, anh đã cười rất vui, mà một nụ cười làm tôi thấy vô cùng gần gũi, rất quen thuộc.

Khi ấy, chúng tôi ngồi dưới một tán xoài, dù trời nắng nhưng vẫn thấy mát mẻ. Anh ấy rất cởi mở mà cũng vui tính nữa.

_Em tưởng anh là ma, hóa ra học ngoại ngữ mà cũng giỏi tưởng tượng thật.

_Anh không giận em à? Em xin lỗi... “anh đẹp trai như vậy mà làm ma quả là đáng tiếc, em nhìn kĩ, anh đẹp lắm luôn đó, rất có duyên”

_Sao phải giận, tại anh trưa rồi không chịu về, lại trốn sau tán cây, còn làm em sợ.. anh mới cần xin lỗi chứ
Thế là cả hai nhìn nhau cười, ngộ nghĩnh nhỉ?

_anh là Ngôn, vũ Ngôn, em gọi sao cũng được..

_em là...

_Ngọc Lan phải không?

_Sao anh biết? -tôi nhìn anh, ngạc nhiên

_Anh biết mà...hì hì-anh lại cười, nụ cười mà người ta thường nói, như là tỏa nắng...

Không cần bận tâm nhiều như thế, chỉ cần biết cả hai chúng tôi đều thấy rất vui, và bản thân mình tôi thấy dường như là đã biết anh từ lâu lắm rồi.

Lại nói cái tính sợ ma, bản thân hồi bé tôi có như thế đâu, cũng chỉ tại anh Bi, thích hù tôi hoài. Nào là ma rất ghớm, chuyên bắt và ăn thịt con nít, rồi ma sẽ róc xương, lột da...nghe đã thấy ớn, làm tôi ám ảnh tới giờ...

Không biết tên “Phong phá phách” đó có sao không nhỉ?

Haiz, thật là...sao lại phải lo cho tên đầu đất ngất lên ngất xuống đó chứ...

Tên ten ten...ngày hôm nay như mọi ngày. Tôi rút kinh nghiệm, lấy chuông điện thoại cho chắc ăn. Đây thiệt thiệt là sớm, rồi làm bài tập sửa soạn đầy đủ, tự tin lên lớp.

“Bước xuống phố sáng tinh mơ, dạo qua góc công viên, người người chào bình minh đang tới nhìn cụ già tập dưỡng sinh, sao trong tâm ta thấy bình yên một Hà Nội rất thân quen...” chắc chắc, hôm mộ anh bạn Nguyễn Đức Cường quá xá, sao lại nghĩ ra được điều người ta đang nghĩ thế này nhỉ (=)), anh này mà gặp toi chắc hợp cạ lắm đây.... Mới sáng sớm mà mặt ai cũng ủ rũ, một mình tôi cười tươi rói thế này sợ lại bị độc hóa nên không dám cười nữa.

_Ồ, anh Ngôn...

Anh Ngôn đang bước đi trước, quay lại nhìn tôi, ngạc nhiên

_Em gọi anh thế này nghe gần gũi nhỉ?

_Anh không thích à ? hay em gọi anh là cán bộ nha?

Anh biết tôi đùa, liền cười, hai chúng tôi bước song song tiến về lớp. Hóa ra lớp tôi cách lớp anh không là bao, nhưng tôi không mấy khi để ý vì ít ra khỏi lớp, lớp anh chỉ cách lớp tôi một lớp nữa. Tức là anh đi qua lớp tôi.

_Chào anh nha.

_Em vào lớp đi.

Ồa, sáng nay không khí mới dễ chịu làm sao.

_Cậu quen anh ấy à?-cô bạn tên Uyên hỏi tôi với vẻ tò mò.

Không mấy khi được bắt chuyện, tôi vui vẻ trả lời:

_Ừm, mình mới quen, bạn biết anh Ngôn?

_À, anh ấy rất nổi trong trường, là hot boy, ai cũng biết mà.

_Chỉ những nai con còn lon ton mới không biết mà thôi- giọng nói của cô bạn Trang vang lạnh lạnh. Cô bạn chưa bao giờ tỏ ra thân thiện với tôi, bây giờ cũng lên tiếng rồi, chưa biết tốt xấu thế nào nhưng tôi cũng cảm ơn vì điều đó.

Tôi mỉm cười với Uyên, về đúng chỗ mình.

Đi học bao nhiêu lâu, cũng chỉ nói được vài từ với bạn bè, thật không hiểu tại sao tôi không có khả năng giao tiếp hay là nhìn tôi tợn quá đi nữa. Điều khiến cho người học sinh chán nhất là gì? Là không được nói chuyện. Có câu “thà nhịn đói chứ không nhịn nói”, châm ngôn sống đây, lẽ sống là đây.

Cúp học rồi, cái tên Phong ấy, từ đầu buổi đến cuối buổi không thấy mặt mũi.

7. Chương 7 :biệt thự Của Thiếu Gia..

Bây giờ là tiết bốn, giờ cô chủ nhiệm.

_À, lớp trưởng, hôm nay Phong ốm, em thay mặt lớp đi thăm bạn- cô nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Thật không trật khối dự đoán của tôi, ốm rồi. Mà sao nghe tin này tôi lại thấy xót ruột.

_Thưa cô, cuối giờ em có cuộc họp, cô có thể sắp xếp cho bạn khác đi được không ạ- cô bạn lớp trưởng lên tiếng, cắt ngang mở cảm xúc hỗn động của tôi.

_Thưa cô -tôi bồng giờ cao tay - em có thể đi thay bạn ấy được không ạ ?- đến tôi cũng thấy ngạc nhiên vì hành động bộc phát này. Cả lớp ồ lên. Để hiểu thôi, như kiểu tôi đang trực tiếp bày tỏ tình cảm của mình vậy. Mà họ thích hiểu thế nào thì mặc họ, tôi trong sáng, tôi biết là được rồi (giọng điệu này quen quen)

Cô giáo vui vẻ nhận lời, dẫn sao “có méo mó hơn không”. Tôi không mấy bận tâm chuyện cả lớp đưa chuyện này ra sàm soi bàn tán nhưng mong là tôi sẽ không trở thành bất cứ nhân vật tiểu thuyết nào là được (???)

_Rõ ràng là thích nhau ra mặt rồi- cô bạn bàn trên thủ thỉ, tôi có thể nghe thấy

Cô bạn kia gật đầu lia lịa, hiểu í nhau thật.

Tôi chỉ nhìn họ, cười như vẫn thường cười cho dù mặt hơi méo, chính tôi cũng thấy ngại ngùng thay cho hai bà cô buồn chuyện, có nói cũng xin nhỏ tiếng chút đi, buồn chuyện người ta mà blo bla thế sao được....(đúng là lảm chuyện)

Để tìm được số nhà ghi trên địa chỉ, không hề dễ dàng chút nào. Người lạ nên nhà cũng rõ lạ, nằm ở xó xỉnh nào không biết.

_À, đây rồi!

Trước mặt tôi có lẽ không phải là nhà, mà là một ngôi biệt thự, một ngôi biệt thự màu trắng sữa. Từ cổng tôi có thể nhìn rõ, mọi thứ chỉ có thể nói : lớn, đẹp, lộng lẫy!!!. Phải công nhận, nó i như một tòa lâu đài nguy nga vậy.

Run run bàn tay, tôi cứ do dự, nên bấm chuông hay không, đã đến tận đây, chẳng lẽ không vào. Vào thì nói gì, mà không vào thì lại thấy áy náy. Ma xui quỷ khiến thế nào mà cuối cùng tôi cũng chạm lên cái chuông cửa.

_Ồa, đến cái chuông cũng hiện đại (hiện đại lắm thì hại điện nhiều).

Kính coong.

_Cháu tìm ai thế?

Cứ như trên tv ấy nhỉ, có tiếng nói vọng ra từ ô vuông góc cạnh ngay cửa. (sao nhân vật của tôi quê vậy trời)

_Cháu là bạn Phong –tôi nuốt nước bọt – ngồi cùng bàn ạ...-tôi cảm nhận được tim mình đang đập nhanh hơn bình thường –cháu đến thăm cậu ấy.

_Vậy à...cháu đợi một lát,để cô thưa với cậu chủ.

_Dạ cô....

Tôi ngó đi ngó lại mấy lần,ngôi nhà trông sang thật.Hóa ra tên Phong ấy lại có phước phận làm thiếu gia cơ đấy.Đang loay hoay với mớ đồ nặng trĩu,tôi nghe tiếng của cô lúc này

_Cháu vào đi.

Tôi ngơ ngác,nhà thì kín cổng cao tường,cô không ra mở cổng,sao cháu vào được.

À,trong phim thường thấy,nhà thế này,cửa dễ tự động lắm.Quả là xem phim cũng có ích,tôi vừa bước tới cổng đã mở dang ra.Đúng là thời đại số,giờ tôi mới biết tôi đã trở thành con người lạc hậu tự lúc nào.(muộn lắm rồi)

Ha ha,tôi tưởng mình là cô bé lọ lem,đang bước đi trên con đường dẫn đến lâu đài xinh đẹp,trên đường,lát gạch trắng trông rất sạch sẽ,hai bên được trồng những loại hoa rực rỡ sắc màu...Ồa...hơn cả tưởng tượng..chỉ có điều trong lâu đài không có hoàng tử mà là tên thiếu gia phá phách kia..

_chào cô.

Có một cô ra mở cổng giúp rồi,có lẽ là cô giúp việc tốt bụng khi này,cô ấy mỉm cười ,nhưng nếp nhăn xô vào nhau,trông rất nhân từ.

_Cháu ngồi đó nha,cô đi gọi thiếu gia. _Oa...-tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác,phải căng thật to mắt lên mà nhìn.Có phải là tôi đang mơ không.Những chùm đèn trên trần,sáng lấp lánh như ánh pha lê,từng chùm to,rất to được đính khéo léo lên trần tựa như cả dải ngân hà treo lơ lửng dưới một màu vàng ấm áp hết sức lãng mạn.Căn biệt thự vừa sang trọng vừa cổ kính.Mọi vật dụng từ cái bàn ,bộ ghế salon đến tủ kính,tường cũng được trang trí hết sức độc đáo ,rõ ràng chủ nhà phải là người hết sức tinh tế.

_Cậu Phong bảo mệt,cháu lên đó được không?

Đến cô giúp việc mà cũng lịch sự như vậy.Tôi cười cũng đáp lại

_Dạ,phòng cậu ấy ở đâu ạ?

_Để cô dẫn cháu đi ,lối này.

Cô ấy dẫn tôi đi dọc hành lang,đến một căn phòng.

_cộc cộc cộc..

Tôi chỉ nghe thấy một tiếng nói vọng ra

_Vào đi...

_Cháu vào đi,cô phải đi làm việc đây

Tôi dạ,cúi đầu chào cô.Tôi cầm lấy tay nắm,đẩy cửa,bước vào.

Một cái bóng cao cao và gầy,dưới chùm sáng yếu ớt,tôi cảm nhận đó là một vóc dáng buồn ,có vẻ rất cô đơn.Người con trai mình dựa vào chiếc ghế bành,tay chống cằm ,cái vẻ trầm tư ấy,rất thu hút.Cậu ấy vẫn nhắm mắt,để lộ hàng mi dài.Tôi đang làm gì đây ?

_Cậu đang ngắm tôi à?-cậu ta mở đôi mắt thăm thăm hun hút nhìn tôi.

_Đâu,tôi nhìn cậu hồi nào đâu – tôi chống chế.

_Không phải ai cũng có thể nhìn tôi đâu (sao chẳng vậy trời ???)

Hắn cười,điệu cười nhếch một chút.Trông rất lãng tử.

Tôi lấy lại trạng thái cân bằng

_Cô giáo bảo tôi đến thăm cậu ...

Hắn vẫn giữ nguyên bộ mặt

_Cậu đâu phải cán bộ lớp? Muốn nhìn thấy tôi thì cứ nói ra đi.Đâu cần vòng vo làm gì .

Chắc chắc,ôm nhưng vẫn chảnh (ai nói ôm là không chảnh??).Đúng là tự tin quá đáng.Mà sao mỗi một lời đều mang giọng tra khảo thế này ?

_Hừm hừm –tư thế cũ kiêu sa của tôi đâu,tôi đang cố lời nó về -ờ thì tại tôi mà cậu bị cảm....

_À....ra thế -hắn ngồi thẳng,không còn dựa vào ghế .

Cái vẻ dừng đứng ấy khiến tôi lúng túng,tôi chưa nói thêm được câu nào thì hắn đã chêm vào

_Tôi có bảo là ôm vì cậu sao? –hắn nói về bất cần.

_Ừ..thì

_Chẳng qua là hôm nay tôi không muốn đi học nên mới viện cớ nghỉ học.

Đúng là chẳng thể nói lí lẽ với con người này (cô mà có lí lẽ à ?)

Trong tâm mình thấy áy náy mới đến thăm,vậy mà hắn,bộ không làm mình bẽ mặt thì chẳng ngủ ngon được hay sao ?

_Vậy thì tôi về đây – tôi cũng chẳng cần đòi co gì nhiều nữa.người ta bảo đừng cố nói với những người cố tình không hiểu.(Ai nói ấy nhỉ?)

-Khoan !!! – Hắn bỗng đứng dậy khỏi chỗ ngồi,tiến lại gần tôi,còn cố tình ghé thật sát .

Bây giờ,tôi giống như một tên tội phạm đang đứng trước vành móng ngựa. Cái khoảng cách này gần quá,khiến tôi khó thở,tôi cố điều hòa nhịp thở cho đều,không thì sẽ đột quỵ mất.Có lẽ là do phải nhìn khuôn mặt đáng ghét này ở cự ly gần như vậy.

8. Chương 8 :

Tôi cười gượng,hắn cũng cười.

_Đúng là tôi có hơi mệt....ọ ...ọ...-hắn ho mà chẳng giống ho.

_Lát nữa cô Thu đi chợ,cô có thể ở đây đến khi cô ấy về được không?

Tôi được dịp ,bèn cao giọng:

_Sao tôi lại phải ở đây..nhất là với cậu...?

_Sao...với tôi không được..hay cô sợ ,tôi làm gì cô...-từng câu từng chữ của hắn nghe thật chói tai- và lại đúng là cô đang ở đây..với tôi mà...

_Ừm....-tôi bất giác thốt lên.

Hắn cười (rất thích cười nhĩ),ngạo mạn :

Cô đánh giá mình quá chảnh (cả hai đều giống nhau cả thôi)....,tôi với cô...không thể-hắn làm ra vẻ ngạc nhiên -chỉ là...tôi muốn có người nói chuyện..

Rất tốt,đôi đáp rất chuẩn,miệng lưỡi này mà không làm luật sư thì thật phí phạm nhân tài rồi.

Cho tôi một phút tưởng tượng (cứ tự nhiên)

Bị cáo đứng trước vành móng ngựa,gương mặt tái mét

_Cô Nguyễn Thị Ngọc Lan ,cô còn gì để nói không –gương mặt tên luật sư điển trai đang nhìn chăm chăm vào tôi,hắn,luật sư bên nguyên,cười điệu cười xảo trá,gương mặt đó dần lộ rõ sau ánh sáng lóa mắt,là tên Phong !!!

_Tôi...tôi ...tôi –tôi có vùng vẫy một cách yếu ớt ,tôi đang thấy mình bị một đám người lôi đi,sắp bị thịt rồi,tôi sắp khóc –còn hắn –..ha ha ha...tôi còn nghe thấy rất rõ tiếng cười đắc chí oang oang(không phải vang vang hả?).

Sặc máu,sặc máu!!!Đúng là lúc này tôi chỉ muốn nghiền cho nát cái mặt hắn ra mà nấu cho heo ăn (đã man tợn)

_Hừm,cậu nghĩ thế nào nếu tôi nói không ?-tôi đang cố căng hết da mặt ra .

_Chính cậu nói cậu đã làm tôi ốm mà.

Tôi nhìn hắn ,sao cái điệu bộ này đáng ghét thế không biết.

_Ừ thì..tôi nói đấy (có mà cãi chứ),nhưng chính cậu đã phủ nhận kia mà.

_Thật sự thì tôi ở nhà một mình rất buồn,muốn có người tâm sự.

Giọng điệu này của hắn ,sắp làm tôi nổi da gà rồi.Hắn đặc biệt giống tác kè,vừa mới chanh chua chan chất cãi tôi nhan nhát bây giờ lại chuyển tư thế người đáng thương là sao?

_Cậu chỉ cần ở lại một chút cũng được ...

Nhưng tôi nhìn vào mắt hắn,đúng là không giống tên lừa lọc.Đôi mắt hắn rất buồn.

_Thôi được,tôi sẽ ở lại đến khi cô Thu về,được chưa?

Rõ là hắn đang cười,mà cố nhin để không cười,âm mưu gì đây?Có phải tôi bị vẽ tội nghiệp của hắn lừa rồi không?

_Vậy thì chơi game nhé.

_Ok – tôi hào hứng.Đằng nào chả nhận lời rồi,chơi gì cũng được.

Bằng bằng chút chút.Tuy người ta nói con gái không nên chơi mấy trò bạo lực thế này nhưng không ai nói là cấm cả.

May mắn là tôi cũng hay luyện trò này cùng nhỏ Ngân,vì nhỏ cứ rủ tôi hoài nên cuối cùng cũng phải lâm trận,mà lâm trận rồi thấy nó cũng không đến nỗi ,tuy nhìn bọn con trai đâm chém máu me thấy gớm nhưng chơi mới biết cũng có những trò hay mà không hề máu me.

_Cậu nhường tôi đấy à ?

_Tôi không biết nhường ai bao giờ?

_Tôi tưởng cậu chỉ coi tôi là một đứa con gái yếu đuối?

Cả hai chúng tôi vẫn chăm chú vào màn hình.

_Hừ,cậu mà là con gái ấy à?

_Tôi không phải con gái thì chắc cậu là con gái ấy nhỉ?

_Là con gái nhưng không phải loại con gái yếu đuối,tôi không nhường.

_Vậy thì tôi yên tâm rồi,hóa ra cậu cũng không cao tay là mấy..hì hì

Hình như tôi thoáng thấy hắn cười,chỉ là nhanh quá,tôi không rõ lắm.

_Chà....kết thúc rồi .Cả hai chúng tôi nhìn vào kết quả,không chệnh nhau là mấy nhưng là tôi thắng!!!

YEAH...YEAH !!!! tôi vui mừng vì chiến công lẫy lừng của mình.Lần này có còn lên mặt nữa không,tôi nhìn hắn,muốn thấy bộ mặt thảm hại lúc này,vậy mà hắn lại không những không ỉu xiu ,như con Ngân khi bị chiến thua,mà ngược lại ,hắn cười rất thỏa mãn...khó hiểu quá.(rõ ngốc)

Game cũng chơi xong rồi,mà sao chưa thấy cô Thu về nhỉ?

_Xem phim đi – hần rũ rê.

_Phim gì?

_Phim ma....!!! –hần cười gian xảo.

_Không...,tôi không xem đâu....-tôi lúng túng,hần bắt được điểm yếu của tôi rồi chẳng?

_Sao..sợ à?

_Tôi..tôi mà sợ ma á?

_Không sợ sao lại không xem?-nhìn hần.thật quỷ quyệt !!!

_Đi xem phim ma nào !!!

Hic,hần đang kéo tôi đi,phim ma ư,bộ định dọa chết tôi à.Hần vừa

cho tôi niềm vui khải hoàn xong giờ định đưa tôi xuống địa ngục để giày vò , đúng là tên nham hiểm. Sau đó hần liền dẫn tôi tới một căn phòng khác.

_ngồi đó,tôi đi một chút.

Căn phòng chỉ có một chút ánh sáng mập mờ,nhìn cũng đủ sợ

,tôi run người tiến lại chỗ bộ ghế salon,hình như phòng này dành riêng cho xem phim thì phải.Trước mặt có một màn hình rất lớn,hai bên chỉ thấy một quạt thông gió.

Hần vừa quay lại,cầm chiếc điều khiển,đưa cho tôi ít bóng ngô.

_Trong này cũng có bóng ngô nữa sao?

_Ừ.

_Giống rạp thật quá nhỉ?

_Ừ,xem đi.-Hần không nhìn tôi,nhìn mỗi cái màn hình,tay cầm điều khiển,không biết định cho tôi xem phim gì đây?hức,tôi sắp phải đối mặt với cái tôi sợ nhất : bóng tôi và những con ma!!!

Cái màn hình tối bỗng nhiên lóe sáng,không có bất cứ một thứ gì rồi đột nhiên bật đầu ra một con ma gớm ghiếc,ngay lúc đó tôi cũng

bật người ra sau,sợ xanh mặt.Như hiểu ý tôi ,hần ngồi xích lại,bảo:

_Đừng sợ,tôi còn ngồi đây,sợ gì nào? – kèm theo là một nụ cười nửa miệng đầy hắc ám.

Chính hần dụ mình xem phim ma,rồi cũng chính hần đang giễu cợt mình,sao hôm nay mình xui xẻo thế.

Từ giây phút tôi gặp hần,tôi đã biết rằng ánh sáng của hần sẽ là...bóng tối của đời tôi,đồ đáng ghét,xui xẻo ,ma quỷ độc ác...Tôi vừa rửa hần vừa ôm cái gối mới vớ được,thu mình lại,đỡ sợ hơn.Đột nhiên,hần giật cái gối từ trong tay tôi,lại lên giọng:

_Bộ cô là con nít hay sao?-hần dữ dằn..

Âm thanh rùng rợn nổi lên,những oan hồn biết đi,đang cào xé nhau rũ lên những tiếng rất dễ sợ..tôi nhắm mắt mà cũng cảm nhận được cái đáng sợ ấy,tôi cảm giác như có những linh hồn đang bay quanh mình.Không biết từ lúc nào tôi đã ôm chặt lấy cánh tay của hần.

_Phim hết rồi kia,sao không bỏ tay ra?

Tôi còn đang nhắm tịt mắt thì nghe tiếng của hần.Lúc này tôi mới dám mở tí hí,màn hình tv đã đen lại,ha ha,hết phim rồi.Như phản xạ có điều kiện,tôi bỏ tay ra.

_Cô có xem phim không đấy?

_Tôi...-tôi ấp úng- tôi xem hết rồi đấy thôi

Hắn lại cười,điều nửa miệng vẫn thường thấy:

_Tôi thì thấy cô chỉ ngồi ôm ghì lấy tay tôi thôi..

Tôi chưa kịp nghĩ lý do phản bác,hắn đã chặn họng tôi với cái điệu bộ kinh kinh:

_Cô ghì chặt đến nỗi tay tôi tê cứng hết cả rồi nè.-hắn cúi sát mặt tôi- bộ định lợi dụng tình thế hả?

Oái,trán tôi vừa nhăn lại.Hắn nghĩ hắn là ai cơ chứ,thiên kim tiểu thư xinh đẹp là tôi đây mà phải thừa nước đục thả câu để được ôm ...một cánh tay của hắn ư? (cái này cũng là tự sướng)

Lí do thực sự là tôi sợ nên mới thế,nói thẳng với hắn hắn sẽ có cơ để trêu chọc tôi,thế còn tức hơn.Thôi thì “một điều nhịn chín điều lành”,tôi lập tức cười giả lả rồi đi ra khỏi phòng,mặc hắn đứng đó,cho hắn ở một mình,thích cười thì cười thích nói thì nói,chả ai ngăn cản ,sướng!!!

Tôi ngo xuống phòng khách,không thấy ai bèn nhẹ nhàng lén qua chỗ bếp nhưng chỉ dám đứng từ ngoài nhìn,ui thơm quá,mùi thơm lay động lòng người,ọc ọc...sao bụng mày lại sôi đúng lúc này hả?

Tôi thấy có một chú tuổi trung niên đang nấu ăn,bao nhiêu là món,khói bốc lên ngùn ngụt.Chú ấy nhìn về hướng tôi,cười :

_Chào cô ,xin cô đợi một chút nữa,thức ăn sẽ được dọn lên.

_cháu..cháu ạ? – tôi ngạc nhiên,không tin là chú ấy đang nói chuyện với mình.

_Vâng,mời cô ra phòng ăn ạ .

Chú ấy vẫn tiếp tục công việc của mình.À,cô Thu từ nơi nào đó tự nhiên chạy ra,đẩy tôi đến một căn phòng

_Cô đã về vậy thì cháu xin phép- tôi lí nhí,sức đâu mà nói cho to.Từ trưa tới giờ đâu đã ăn cơm.

_Không được,cô đã dọn ra rồi,cháu phải ăn đã chứ.

_Không,cháu phải về rồi.

9. Chương 9 :một Lần Làm ...mỹ Nhân

ọc ọc...-miệng thì từ chối mà bụng lại cứ kêu rên,ngượng quá đi mất.

Nhìn đồng thức ăn bày biện trên bàn,tôi chới chới .Chưa gì đã nuốt nước miếng ừng ực.

Hắn bước vào ,kéo ghế giúp tôi.

_thế nào,hôm nay cô đến đây cũng coi như là có phúc rồi chứ?- hắn ngồi đối diện tôi,trải khăn một cách nhẹ nhàng.

Đúng vậy,phúc đức tôi tu từ lúc nào bây giờ mới được hưởng.Nhìn những món ăn bày la liệt trên bàn,tôi tưởng mình đang ở trong một nhà hàng năm sao.Mắt nhìn những món ăn,rồi lại liếc hắn,hắn cư xử như một quý ông lịch thiệp,đưa tay nâng nhẹ ly nước để uống:

_Đây có phải là bữa ăn ...trước lúc chết của tôi không ? –tôi vừa ngạc nhiên vừa dò hỏi từ sắc mặt của tên Phong.Không bỗng nhiên hắn lại cho tôi một bữa ăn thịnh soạn như thế này.

Nghe đến đó hắn phun nước cái phụt,may mà không trúng tôi.Đang ho lọc sọc và cố cầm mấy cái khăn giấy lau cho sạch sẽ,hắn vừa cười như một tên hâm.Đúng là hâm chính cống,đã sặc cho đỏ mặt mà còn cười,giếu ai hả?

_Bộ nhìn toi giống tên giết người à?

_Ờ thì..cũng giống – tôi gật gù.

Hắn nghiêm mặt rồi cố cười gượng:

_Vây thì để tôi ăn trước cho cô xem.Hắn cầm đĩa,gắp từng món từng món cho vào miệng,ăn một cách say sưa trong khi đó tôi thì theo dõi nhất cử nhất động của hắn mà nuốt nước miếng ừng ực.

_Được chưa,tôi thử hết các món rồi đây.

_Bây giờ thì có thể ăn được rồi – chưa đợi hắn dứt câu tôi nhanh chóng cầm lấy đôi đĩa của mình,gắp từng món vào bát.Những món này không phải là tôi chưa bao giờ được ăn nhưng chỉ thỉnh thoảng lắm mới được nếm.Khi nào mà má mì nổi hứng lười nấu cơm thì cả nhà mới dắt nhau ra nhà hàng.Nhưng cũng phải kể ra,thú thực có một số món ăn tôi chưa thấy bao giờ.Món nào cũng hấp dẫn cả.

Mẹ tôi bảo tôi có một nhược điểm to đùng đùng: Khi được ăn ngon là không biết trời cao đất dày là gì nữa,và bây giờ tôi trông rất giống một con bé ngốc nghếch:

_Cô thích ăn đến thế cơ à?

Lúc này tới giờ tôi quên mất là mình đang ở trước mặt hắn.Thật mất mặt !!!

_Mỗi lúc cô ăn cô đều cười cả - hắn nhìn thẳng vào tôi.

Tôi cười nhìn hắn,vẫn không quên công việc chính của mình.Dù sao thì ăn vẫn là một niềm hạnh phúc.

_Cho dù hôm nay cậu thấy được bộ dạng này của tôi cũng không sao cả,vì tôi đã coi cậu là bạn rồi.

_Bạn?? – hắn bỗng lên giọng.

_Ừm – tôi gật đầu khẳng định chắc nịch .Cái trán ương bướng vốn có của cậu ta bỗng nhăn lại,cả hàng lông mày cũng co giãn theo.

_Không,tôi không muốn là bạn với cậu?

_Tại sao ? – tôi ngạc nhiên,không lẽ hắn ghét tôi đến thế,vậy sao còn mời tôi ăn cơm.

_Không – hắn đứng dậy khỏi ghế,đi ra khỏi phòng.Thái độ này là ý gì đây? Đến tôi cũng thấy vô lý.Rõ ràng tôi có chọc gì hắn đâu ,đang ăn ngon lành tự nhiên lại mất hứng. Ra khỏi ngôi nhà,trời vừa xẩm tối.Chắc tôi cũng đã ở trong nhà tên ấy được vài giờ đồng hồ.Ngôi biệt thự của tên Phong dường như đứng tách một mình riêng biệt giữa khu đất,hùng dũng một cách cô độc với những ngọn đèn vàng hiu hắt một cách trầm lặng.

Quái lạ ,hình như có kẻ theo sau tôi.Ngó qua,quay lại mấy lần nhưng vẫn không thấy,hay tôi bị ảo giác.Tầm này rồi không còn xe buýt nữa,thôi đành chịu khó làm cuộc trường chinh vạn dặm với đôi chân của mình thôi.Đi được một quãng mà đã thấy mệt,nghĩa lên ông trời..Ông trời ơi,xin hãy thương lấy cái thân nhỏ bé tội nghiệp này mà đưa đến cho con một chàng hoàng tử...lái xe...

_Này,cô bé... em đi đâu thế?-không lẽ lời khẩn cầu của tôi linh nghiệm vậy sao – một tên cao lớn ,người không ra người,ngợm không ra ngợm đang đứng trước mặt tôi cùng hai tên khác cũng tương tự.

Tôi nhìn bọn chúng,ngán ngẩm.Không phải dân tị nạn đấy chứ? Thương cho chiếc quần bò trên người tên đó,đã bị chà đạp thế nào mà rách rưới một cách thảm hại...lại còn bạc phếch màu...ôi,mái tóc...hắn có mái tóc vàng hoe như cháy nắng,thế nào mà ra được mái tóc như vậy nhỉ?Chắc phải bám trụ ở châu Phi thời gian dài mới có được cái thành quả “tuyệt vời” ấy của hắn.Lại còn dây xích chùng chằng.

Hắn cười một cách nham nhở:

-Hay tối nay em đi chơi cùng bọn anh nha?- hắn vừa dứt câu thì hai tên kia đã cười ồ lên.Thật chẳng có gì thú vị.Đôi mắt thì hau háu nhìn tôi như sắp rớt ra ngoài.

_Hi hi,tôi phải về,bố mẹ tôi đang chờ.

Tôi vừa nói xong câu,cả ba tên bỗng nhìn nhau,cười khoái chí..làm tôi rợn cả người.

_Này,cô em,đi đâu đấy?

_Tôi về nhà?

_Sao bỏ về sớm thế? – hấn đứng chặn ngang đường một cách ngỗ ngược,nhìn bộ mặt của hấn,lỗ rỗ những thẹo....Hic,nhìn đôi tay gớm ghiếc của hấn,đưa lên vuốt mặt tôi...tôi bắt đầu thấy run run...

_kết...- một chiếc ô tô từ đâu xông tới trước mặt chúng tôi.

Một cảnh tượng mỹ lệ diễn ra,cứ như trong phim hành động ấy.Một ông chú mặc vest đen,bước ra từ trong xe,chạy sang mở cánh cửa kế bên.Tôi đã lấy lại được bình tĩnh,dẫu sao tôi cũng không nhát gan đến mức phải bất tỉnh nhân sự vì mấy chuyện này.

Ten tèn tén...sẽ có một “anh hùng” tới cứu “mỹ nhân” là tôi....

10. Chương 10 : Ra Mắt ???

O...!!!

_Thả cô ấy ra...

_Hé hé,thằng nhóc,mày đang nói với ai đấy hử? Tên kia hung hăng,đến trước mặt tên Phong,cười nhếch môi,phơi ra cái răng lộ xỉ...đến thăm mỹ cũng phải bó tay...

Đáp lại hấn cũng là một điệu cười “gian chẳng kém”.

_Két..két...

Thêm một,không,hai chiếc xe nữa tới.Từng người từng người bước ra khỏi xe...diện nguyên một cây đen i như mafia...

Ê,mấy tên kia đâu mất rồi...Tôi ngó lại,mấy tên kia đã chuồn tự lúc nào...cũng nhanh thật.

_O,sao cậu biết....?

_Lên xe đi,tôi đưa cậu về?

Hả....- hấn cầm lấy tay tôi kéo xồng xộc vào trong xe.Hic,tôi đã nói được câu nào đâu,tại sao tôi luôn là người bị cưỡng ép thế này?

Nghi ngờ hai giây,rồi ba giây,chịu không được cái không khí này,tôi mở miệng hỏi:

_Này,cậu theo dõi tôi à? – cái này là do tôi xem phim nhiều quá.

_Không!!!

_Thật à?

_Ừ...- thật mất cả hứng.Tôi xem phim thì thấy mấy cảnh này,toàn “anh hùng tới cứu mỹ nhân”,tôi cũng muốn làm mỹ nhân một lần thôi mà,dẫu sao đây cũng là cảnh phim tôi thích nhất (mơ mộng ghê).Mà chúng tôi cũng chỉ là bạn bè,sao có chuyện hấn vì quan tâm mà cho người theo dõi cơ chứ,đúng là tôi một mình tự suy diễn rồi.

_O – tôi nghiêng ngó,thấy xe rất sang trọng,cũng thoải mái thì thắc mắc:

_Cậu có tài xế riêng phải không,sao không để chú ấy đưa đón đi học ?

Mắt vẫn nhắm,và đôi tay hấn khoanh trước ngực như đang chờ chờ một điều gì đó qua thật nhanh

_Ngồi yên đi,sắp về tới nhà rồi.-h.

_O,sao cậu biết..lúc này tôi quên chưa nói địa chỉ nhà cho cậu mà.

_Xuống xe đi..ngủ ngon!!!- miệng hấn vừa buông lời,đã nói một câu lạnh lùng.

Ồ...!!thật đáng ghét.Không biết tại hấn kiếm lời hay tính khí vốn cần cỗi mực nát như cây trên sa mạc nữa .Người nào lấy phải hấn,đúng là số phận thật quá hẩm hiu!!!(??)

Bước lủi thui vào sân,mở cửa...ôi,không khí này,có chút gì đó rất không bình thường.

Bộ mặt của mẹ,đăm đăm khó tả...còn bố....đôi mày dường như cau lại khi thấy con gái.Vẫn là bố mở lời hỏi thăm con gái trước:

_Mim,Con đi đâu cả ngày mà không báo cho bố mẹ biết ? Mẹ con đang giận kìa – bố ra về giận dữ,nháy nháy mắt.Mẹ ngồi trên sofa,không nhìn tôi,mắt chăm chăm lửa giận.Ồi,chết tôi rồi.Khi trưa tôi đã gọi điện về nhà,đúng lúc đó không ai bắt máy,tút tut tut đã ba lần mà không ai nghe,tôi định đợi một xíu nữa thì gọi lại,cũng không nghe thấy mình đoán quá thế.Tôi bèn giải thích.

_Thế sao mẹ gọi bao lần mà con không chịu nghe?- mẹ lúc này mới chịu nhìn tôi,mắt vẫn chưa bình thường trở lại.

_Con ...con xin lỗi,tại máy con để ở chế độ rung..mẹ biết đấy „ở trong lớp không cho dùng điện thoại mà..? Mẹ có chút hài lòng,nhưng vẫn thể hiện trình độ tra hỏi của mình:

_Vậy con đi đâu cả chiều?

_Con...con đi thăm bạn ốm.Bạn ấy ngồi cùng bàn với con...

Bố thấy con gái có vẻ quá sợ sệt rồi mới buông câu làm giãn không khí căng thẳng:

_Con quan tâm đến bạn bè như vậy là tốt,tình cảm bạn bè tốt học hành cũng thoải mái hơn...- bố vỗ vỗ lưng mẹ,liếc qua tôi,ra hiệu:

_Cả ngày ra ngoài mệt rồi,thôi,đi tắm rửa mà còn học bài.

Cũng chỉ có bố thương tôi nhất,tôi mừng thầm trong bụng,quay người bước lên phòng. _Khoan !!!- Hic,chân tôi khựng lại,mẹ lại muốn hỏi chuyện gì đây,nếu mẹ biết người bạn đó là một cậu con trai,lại biết tôi vì cậu ta mà ở lại nhà đó chơi game rồi xem phim,có lẽ tôi sẽ thành món chiên tối nay của mẹ mất.Tên Hữu Phong chết tiệt,có làm ma tôi cũng không tha cho cậu !!!

Tôi còn đang tưởng tượng về cuộc đời sau này của mình,bỗng mẹ cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi

_Ăn cơm chưa? Đi cả ngày rồi ,chắc đói nhỉ?

Ah! Sống rồi !!! Thì ra là mẹ chỉ muốn quan tâm yêu chiều con gái thôi mà, hại mình sợ chết khiếp !!

_Dạ,nhà bạn ấy mời con dùng cơm rồi ạ . _tôi đáp lời mẹ.

_Vậy thì thôi,đi về phòng đi!!! –Mẹ lúc này mới bước dậy khỏi sofa

_Tôi vào dọn cơm,chúng ta ăn tối –mẹ nói với bố rồi bước vào bếp.Hóa ra bố mẹ đang đợi cơm tôi ở nhà,vậy mà đứa con hư hỏng này lại không biết điều,đã ăn cơm một mình ở ngoài còn không thèm gọi điện về nhà để bố mẹ chờ tới lúc này.Bố mẹ,con xin lỗi...

Haiz...tôi vừa vào phòng là lao ngay lên giường,thoải mái thật ...Đúng là ở nhà vẫn hơn.Ngày hôm nay chỉ tổng kết lại đúng một chữ: hăm!!!

Trời trong,mây trắng,không nắng,đời vui...ha.Bước ra khỏi nhà với cảm giác sáng khoái,hi vọng về ngày mới tốt đẹp đang len lỏi trong tôi thì

Không phải tôi hoa mắt đấy chứ,đang dắt xe ra khỏi nhà thì tôi bỗng thấy hấn.Lắc lắc đầu,chắc tại tôi bị ám ảnh quá.Không,lắc đi lắc lại mấy lần,dụi mắt cũng tầm chục cái,tôi vẫn thấy hấn đứng đó.Đúng là ám khí không nhẹ.

_Lắc nhiều vậy,không sợ gãy cổ à?

ôi,đúng là giọng nói này,không thể sai được.Có chết cũng nhận ra.Tên Phong vẫn cái điệu chin chu,lại khoan tay trước ngực như chỉ hấn mới có.

_Sao cậu lại tới đây?

_Ừm ừm ...- Hấn đưa tay vuốt vuốt mái tóc,làm như là tóc hấn đẹp lắm,rồi mỉm cười,gian manh

_Tôi đến chỗ cậu đi học?

Tôi lùi lại,nhăn nhó:

_Sao phải chờ tôi đi học?

_Ờ thì..tôi lo cậu lại gặp lưu manh như hôm qua.Từ nay ,tôi sẽ đèo cậu đi học,về cũng sẽ đèo.

Tôi dựng cái xe,đến bên cậu ta,định đưa tay kiểm tra xem có bị ầm đầu không.Như hiểu ý định của tôi,cậu ta mới nghiêng đầu,tránh né,còn cầm lấy tay tôi:

_Này,an tâm,tôi bình thường.

Nghi thật,không biết hấn định làm gì đây,,sao đột nhiên lại lo lắng cho tôi như vậy,hôm qua còn lớn tiếng nạt nộ,bảo không thích làm bạn ,bây giờ lại quay sang đối xử tốt ,nhiệt tình giúp đỡ...trời không nắng thì chỉ có thể là hấn đang tính toán âm mưu mà thôi.

_này,này....tôi phải gặp mẹ cậu.

_Sao lại gặp mẹ tôi?- tôi lại càng thấy khó hiểu hơn.

-Đừng cau mày như vậy,đi nào?

_Ồ ơ...đừng kéo tôi như thế?

_Chào bác,cháu là bạn học của Lan.

_Ồ,cháu vào đi.

11. Chương 11 : “đau Khổ” Và “hạnh Phúc” ==))

Cả gia đình tôi đang ngồi quanh sofa,chăm chú nhìn tên Phong.Từ khi vào phòng tới giờ,chưa ai nói câu nào,không khí tĩnh lặng lạ lùng càng làm người ta sờn ốc gáy.Mẹ tôi đặc biệt thích nghĩa hấn,nhìn từ này giờ còn chưa chán,bỗng hấn lên tiếng:

_Thưa bác...cháu là bạn Lan,bạn cùng lớp và ngồi cùng bàn.

Mẹ tôi chỉ ậm ừ,vẫn không quên liếc tôi một cái,còn tôi thì lại ngồi im im như con mèo ngoan,chờ chờ chuyện gì sẽ diễn ra,còn không quên lườm tên Phong một cái,định gây rắc rối gì cho tôi đây...

_Hôm qua....

tên Phong bắt đầu kể chuyện,về cái chuyện hôm qua tôi gặp lưu manh.Cả bố và mẹ tôi,mang theo bộ mặt không thể “đơ” hơn,đang cố nuốt từng câu từng chữ của hấn vào đầu.Kể đến lúc tôi sắp bị oánh,cả hai người đều nhăn mặt lại,đến khi nghe tên Phong đến cứu,hai người mới giãn mặt ra...Mà sao hai người lại say mê hơn cả chuyện giành nhau xem phim trên T.V. thế nhỉ? Kể cũng lạ,lời tên Phong như có sức hút ,hai người cứ gọi là lên xuống bất ngờ...

Ừa,chẳng lẽ tên Phong định đến kể công ,nhận mình là ân nhân bắt bố mẹ tôi báo đáp hay sao? Hấn có thiếu thốn gì đâu mà phải đi làm cái chuyện này ? ,đúng là nghĩ không ra mà..

_cho nên..- hấn ập úng- cháu là bạn Lan,lại được cô giáo giao cho trọng trách giúp đỡ bạn ấy hòa nhập môi trường mới(???),cháu mong hai bác cho phép cháu đưa đón bạn ấy đi học?

_Ồ???- làm gì có chuyện vô lý thế,xét ra mà nói,người đáng lẽ phải lo lắng phải là nhị vị ngồi đây,làm gì mà hấn phản ứng ghê vậy,không coi ai ra gì nữa hả?

_Cháu biết hai bác rất lo cho con gái- giọng ngọt dễ sợ,mà càng ngọt lại càng dễ chết ..-hai bác còn phải lo công việc của mình ,chi bằng để cháu giúp,dẫu sao ,cháu cũng tiện đường....

_À....à...- chỉ có mấy lời của tên Phong mà đã làm bố mẹ tôi đồng ý,tổ vẽ thấu hiểu,cả hai người cùng cười.Thảo luận gia đình chút đỉnh,hai người mới bảo:

_Được vậy thì tốt quá,chỉ sợ làm phiền cháu.

_Không sao không sao- bộ dạng này của hần,thật không quen.

_Thôi hai đứa đi học kéo muộn- bố tôi lên tiếng,mặt vẫn cười.

_Lần sau cháu sẽ đến thăm hai bác,hai bác nhớ đãi cháu ăn cơm đó nha.

Mẹ tôi cười,hài lòng:

_Con cái nhà ai mà ngoan ngoãn vậy không biết,lại rất có khí chất,đúng là bố mẹ cháu tốt phước- hic,thế là tôi phải bị hần áp tải thật à,còn đâu là công lý nữa chứ. “Họa vô đơn chí”,thăm thẳm thật rồi!!!Bố mẹ ơi,lưu manh thật sự đang ở trước mặt bố mẹ kìa !!!!

Ngồi sau lưng hần,tôi chỉ muốn ulynx cho hần một trận.Nhưng dù sao,cái lưng này cũng dễ khiến người ta thấy an tâm phần nào.Tôi suy nghĩ vụ vợ trước việc khung cảnh cứ thay đổi liên tục.Một tên công tử như hần,lại tốt bụng đến mức hạ mình đi chở một đứa con gái đi học chỉ vì nó là bạn cùng bàn ư?

_Két!!!-lại là cái âm thanh đó.Đoán biết được tình huống này,tôi đã không bị đổ nhào vì quán tính như lần trước.

_Tôi đi cất xe- mặt hần vẫn sáng bừng- cậu đợi tôi-Nói liền hần dắt xe đi khỏi.

Nghĩ bà đây là ai hả,sao lại phải nghe lời người.Đã bị cưỡng ép lên xe,bây giờ còn muốn ta đợi ư,không bao giờ !!!Tôi nhanh chân rời bước vào sân trường.tự dưng hôm nay thấy mình được chú ý lạ.Mấy cô bé lớp mười,dù là hậu bối nhưng lại dám ngang nhiên chỉ chỉ trỏ trỏ vào bậc tiền bối đáng kính là đôi đây,không tiếc lời xì xì xồ xồ,dẫu không rõ đó là gì nhưng tôi vẫn thấy khó chịu.Nghĩa thấy anh Ngôn phía trước,tôi chạy tới.

_anh Ngôn!!!

_Ồ,Ngọc Lan à- anh mỉm cười ,lại cái điệu cười khiến con người ta cứ gọi là rung rinh ...

_Anh đi học ă?- tôi hỏi như một thói quen. anh ấy lại cười:

_Đến trường không đi học thì còn làm gì nữa hả,cô bé ?

Tôi đỏ mặt,đúng là sáng ra uống nhầm thuốc,gặp phải tên Phong xui xẻo lại còn ngớ ngẩn hỏi cái câu mà chẳng để làm gì.

_thôi ,chúng ta vào lớp nào.Anh ấy nói xua tan sự sượng sùng trên khuôn mặt của con bé ngọc.

tôi đi bên anh Ngôn,lòng nhẹ bâng.Một buổi sớm coi như có chút không khí yên bình.

12. Chương 12 : Bữa Ăn “miễn Phí”

Bước vào lớp,hình như không bình thường.mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi như muốn xem liệu tôi có phải mới từ sao hỏa xuống không?Giữ hòa khí,tôi chỉ cười.Lại thì thăm to nhỏ, “một ả đàn ba bằng ba cái chợ” quả không sai,mà trong lớp tôi có những hai mươi sáu ả nữa chứ,trừ tôi ra,he he.

Người ta bảo,thăm thì thăm thì chỉ có hai khả năng: một là để vay tiền,hai: bêu rếu người khác.Chắc chắn là trường hợp thứ hai rồi.thôi,chuyện người thì cứ mặc người.

Đang loay hoay với đồng sách vở,bỗng

_Phụp!!!- gương mặt trước mắt tôi đang đàng đàng sát khí,dường như có thể giết người bất cứ lúc nào.

_Tại sao không đợi tôi?- hấn nói như hét vào mặt tôi,nếu không có công lực ngàn năm tu luyện,chắc tôi bị trôi dạt đến chốn nào rồi.tôi đã không muốn gây chú ý,vậy mà tên này cứ thích cho tôi trở thành tâm điểm.

Ồi,xấu hổ chết mất.Mọi người lại càng quan tâm tôi hơn.Giá như bây giờ mà có cái lỗ,không kể động vật bậc thấp hay cao,tôi cũng chui xuống liền cho khỏi mất mặt.

Tôi ,cổ tỏ ra bình thường nhất có thể,đang căng hết da mặt ra mà nói:

_Sao ...sao tôi phải đợi cậu – rõ ràng là giọng nói có vẻ yếu thế,to được đoạn đầu rồi đoạn sau coi như tắt ngấm.Tôi cúi xuống,nhìn chằm chằm vào mặt bàn như thể nó được nạm kim cương vậy.

_Không sao-giọng nói kia bỗng không còn hung hăng,tôi ngạc nhiên thì thấy hấn đang về chỗ ngồi của mình:

_Từ từ rồi sẽ quen!!!-câu nói này có chút gian tà.

_Hả? tôi không hiểu ý hấn là gì nhưng cũng mừng vì hấn không nổi giận.Người đầu mà có thể thay đổi thái độ nhanh hơn cả tắc kè thay màu vậy chứ?

Ồi,tôi cũng tự rửa mình,cái con người mạnh mẽ kia của tôi,sao đúng lúc cần lại lọt thỏm đi đâu không biết.chỉ cần nhìn ánh mắt lạnh lùng của hấn là lại sợ sệt,bao dũng khí to lớn chạy mất tiêu.Biết thế cố chờ hấn cho xong.

Giờ ra chơi,tôi chẳng có gì làm ngoài việc nhìn trời ngó đất.Con tắc kè bên tôi vừa có chuồng là đã chạy ra ngoài,chắc chắn là đi gặp anh William Cường nên mới vội như vậy .(WC đây bà con)

_Ăn đi!!!

Hấn hốt hải chạy vào,đặt phịch xuống mặt tôi một cái hộp xộp màu trắng.

_Gì vậy?

_tôi sợ cậu đói,ăn sáng chưa?-hấn nói với cái thở hổn hển.

_Ăn sáng rồi- tôi thì vẫn tỉnh bơ.

_Lúc nào?- hấn dò xét

_Lúc cậu chưa đến...

_Vậy thì thôi –cái điệu bộ của hấn lại trở về,lạnh tanh.Cầm hộp cơm lên,hấn quay người hướng về góc lớp.tôi ngạc nhiên,không lẽ hấn định

_Làm gì thế?- tôi cau mày

_Cậu không ăn,tôi không ăn thì vứt đi chứ để làm gì ? _ hấn còn tỉnh hơn cả tôi.Thế này là sao,thật lãng phí hết sức.tôi biết,hấn nói là sẽ làm.nhìn hấn,rồi nhìn cái hộp,tôi đành thỏa hiệp:

_thôi,đưa đây,tôi ăn – trong phút chốc ,ánh nhìn của hấn lóe lên một tia sáng,hấn cười nham hiểm.có lẽ tôi lại bị lừa rồi.

_Không tồi,cơm ở căn tin tốt vậy sao? – tôi mở cái hộp ra.Một phần cơm vừa đủ nhưng thức ăn thì quá tuyệt.Có món trứng cuộn ưa thích của tôi,thêm thịt bò lá lốt,còn có tôm chiên bột xù...thức ăn còn nhiều hơn cơm nữa.Không ngờ trường học này lại đối đãi tốt với học sinh đến thế.^^

_Có lẽ bữa nay tôi nên chuyển sang ăn sáng ở căn tin- tôi nhìn hấn tươi cười.

Nhưng hấn không nhìn tôi,mà đang hướng người ra ngoài cửa sổ.

_Ăn đi,đừng nói nhiều.

13. Chương 13 : Cuộc Tổ Tình Lãng Mạn

Ồa, được ăn là một hạnh phúc. Câu nói này quả là chí lí. Còn ăn không mất tiền, lợi quá còn gì. Tôi vui vẻ gấp từng đũa cho vào miệng nhai ngon lành, còn hần thì nhìn tôi sững người như thể gặp ma

__Sao nhìn tôi kì vậy?

__Không..không có gì...- hần ngớ người ra.

Rồi hần nói gì đó mà tôi nghe không rõ, nên tôi nhướn người lên hỏi lại

__Gì?

nhưng hần chỉ đáp gọn lộn

__À ,không ,ăn đi...

Vỗ vỗ cái bụng, đúng là no thật

__cảm ơn cậu....- tôi nhìn hần, có chút cảm kích.

__Sao cô không giống thiếu nữ gì hết vậy, tôi chưa thấy cô gái nào ăn xong lại vỗ bụng mình như thế cả..ha ha ha...

Hần vừa nói vừa cười nham nhở...ý nghĩ về một tên ngồi cùng bạn tốt bụng vụt tắt nghiêm nghiêm như lửa phải nước.

tôi nhìn hần, tròn tròn mắt, vừa mới ăn xong mà đã căng thẳng như vậy không tốt cho tiêu hóa chút nào. Có gì đáng cười cơ chứ.

__Được rồi..ha ha..- hần cố nín nhịn cơn cười cù lần của mình- không cười nữa vậy, cũng hết giờ ra chơi rồi , trả tiền đây?-hần đưa tay

__Hả ? -thêm một lần nữa, tôi tròn mắt, ước chừng con người có thể rơi ra ngoài.

__Không có bữa ăn nào là miễn phí cả,,hơ hơ,cậu biết mà...

nhìn hần lúc này, tôi chỉ muốn ói ra hết phần cơm lúc này trả cho hần. Hừ, là tôi lắm. Cái tỉ lệ trở thành thiên thần của tên này đúng là chưa bao giờ nhích lên khỏi con số <0.0000001.. cầm=" " tờ=" " hai=" " mười=" " nghìn=" " của=" " tôi=" " trong=" " tay,hần=" " cười=" " ha=" " hả.nếu=" " đây=" " không=" " phải=" " là=" " lớp=" " học,tôi=" " đã=" " phang=" " cho=" " hần=" " để=" " cái=" " mặt=" " đẹp=" " trai=" " của=" " hần=" " bẹp=" " dí=" " như=" " cái=" " bánh=" " mì=" " rồi.tức=" " thật!!!tôi=" " nhìn=" " hần,cầm=" " phần.nếu=" " không=" " giết=" " được=" " bằng=" " vũ=" " khí=" " sắt=" " thép,ta=" " có=" " thể=" " dùng=" " ánh=" " mắt=" " để=" " diệt=" " kẻ=" " gian=" " tà.ôi,tờ=" " tiền=" " xinh=" " đẹp=" " của=" " tôi,tôi=" " còn=" " chưa=" " kịp=" " tiêu=" " mà=" " đã=" " ra=" " đi=" " không=" " trở=" " lại.=" ">

Trong lúc đợi hần đi lấy xe, tôi ngó trước ngó sau, a, tôi thấy một cảnh tượng quen quen..

Một cô gái có mái tóc ngắn ,dáng người nhỏ nhắn đang, cầm bó hồng giơ trước mặt người con trai như dâng của quý,cúi cúi đầu

__anh...anh Ngôn,em ...em tặng anh...-Nhân vật chính của buổi tổ tình lãng mạn nhất quả đất hôm nay, anh chàng điển trai đeo mắt kiếng ..hóa ra chính là...Vũ Ngôn. Tôi sững người trước cảnh tượng trước mặt mình, tôi biết con gái trường này chủ động nhưng không ngờ lại đến mức này cơ đấy. Ừ ừ, tôi nuốt nước bọt xem xét tình hình, để xem Ngôn đại ca xử sự thế nào..tò mò là thứ hai, quan tâm mới là thứ nhất!!! Tôi nấp sau cành cây như một kẻ đang làm chuyện xấu, cố gắng nghe lỏm..(thì là chuyện xấu mà =))) Với khuôn mặt diêm dăm vốn có của mình, khóe môi nhẹ nở một nụ cười dịu dàng và ấm áp, Ngôn đại ca khẽ đón lấy bó hoa từ tay cô gái

nói lời cảm ơn. Tôi thấy tim mình, bỗng thất lại....Trời không nóng, nhưng ngó thấy má cô gái đã đỏ ửng hơn cả quả cà chua hết mùa, cô thở mạnh một cách đầy hạnh phúc, chạy vụt đi không quên ném lại một ánh mắt đầy ân ái...

__Bây giờ thì em có thể ra mặt được rồi chứ cô bé...?

_Hả,anh ấy đang nói với tôi ư,hu hu,làm sao đây,nếu anh ấy biết mình nghe lén,sẽ mất mặt lắm..- tôi nghĩ thầm trong bụng.

_Này,em định đứng đó ôm cây mãi à...

Hức,dẫu sao cũng bị phát hiện rồi,đường đường chính mà đi ra có tốt hơn không,dẫu sao thì mình cũng tình cờ ngang qua bắt gặp cái phút giây lịch sử này thôi mà.Tôi bước từng bước,rụt rè,nghĩ là thế nhưng hành động thì không phải thế.Tôi cúi thấp đầu còn hơn cả cô gái lúc này ,không dám nhìn thẳng vào mặt anh Ngôn

_sao ,em đang tỏ vẻ hối lỗi đấy à- tôi không để ý thấy giọng điệu của anh ấy là gì nhưng bỗng thấy mình đang rất thảm hại,thảm hại vô cùng...

_Nghe lén chuyện của người khác ,là phong cách của em sao?-hức hức,anh Ngôn sao lại nghĩ thế về mình cơ chứ,tôi không chịu được,mới mở miệng biện minh cho hành động của mình,không để ý là mắt mình đã nhìn thẳng vào người ta

_Phải là đáng về này chứ- Anh Ngôn một tay cầm bó hoa rũ xuống,tay kia đẩy đẩy gọng kính của mình..

_chỉ chỉ là em tình cờ ngang qua...- tôi đang tìm một lý do phù hợp nhất

_Ừm,tình cờ đi ngang,thấy chuyện vui nên đứng lại xem,phải không?.giọng anh ấy trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ hết,tôi cảm nhận được luồng khí lạnh đang chạy dọc sống lưng mình.

tôi sợ hãi,gật gật đầu..nhưng sau đó mơ nhận ra..chính mình đã thừa nhận việc làm không đúng đắn này.

_Em....-ting ting tang tang..- có tin nhắn.anh Ngôn rút từ trong túi ra một chiếc điện thoại ,đọc tin nhắn với vẻ vội vã...

_bây giờ muộn rồi ,em về nhà đi,anh có việc phải đi trước,sẽ hỏi tội em sau..,khóe môi anh nhếch lên một nụ cười quen thuộc- Lại cái đáng đi ấy..hu ra thoát nạn rồi..hu ra...nhìn bóng anh khuất dần sau cổng trường,tôi chợt thấy đầu óc trống rỗng...

14. Chương 14

_Này,cậu không định về sao- quay lưng lại mới thấy ánh mặt chóa lửa đang nhìn mình,tên Phong hét lên với giọng bức tức .

chưa đợi tôi đáp trả ,hắn đã leo lên chiếc xe của tôi,đạp thật mạnh như vô cùng dồi dào sức lực...tôi vẫn chưa lấy lại tinh thần..ngỡ ra mới thấy hắn đã tới cổng..

_Này...này..đợi tôi với..- tôi gắng hết sức bình sinh ,chạy theo kêu í ới...

Rõ ràng là hắn không có ý cho tôi về bằng xe đạp mà...tôi thở dốc...dừng lại một chút,đành cuốc bộ về vậy.Tên Phong đáng ghét,nhật định ta sẽ cho người chết không kịp ngáp,cứ chờ đấy.Nhưng trước hết,nhìn lại bộ dạng mình lúc này,tôi phải bảo toàn tính mạng mà về đến nhà cái đã,đến ông trời cũng không thương tình cho tôi,lại cứ thích chiếu nắng cật lực vào tấm hân nhỏ bé gầy gò yếu ớt này,,hu hu hu....Sao tôi thấy thân phận mình bây giờ còn không bằng mấy người phụ nữ thời phong kiến,bị chà đạp ,bị hắt hủi...omo....

_Này,lên đi!!!- oan hồn đâu ra nhìn tôi chằm chằm .Hức,giữa trưa nắng,cái bộ dạng của tên nào trước mặt coi thật chói mắt

_Người không phải về rồi à...?-không thể khách khí với tên tàn bạo vô nhân đạo này !!!

_Chưa về,còn đợi cậu..- hắn nói từ tốn,chậm rãi,mặt không biểu cảm.Tôi trợn ngược con ngươi,coi như hắn còn chút tình nghĩa,nhảy phóc lên xe,tôi đã quá mệt rồi,không rảnh để đôi co cùng tên đáng ghét này thêm một phút nào nữa.Trên đường đi,im lặng đến đáng sợ,tôi chưa bao giờ thấy không khí căng thẳng như

vậy,chắc chắc,không thể khinh thường.Cái đầu óc tối tăm kia,không biết còn muốn bày mưu tính kế gì nữa đây.

Hắn thả tôi ở cửa,lại vứt nguyên cái xe đạp đó,cuộc bộ rời khỏi.Trông bóng dáng lãnh đạm đó,tôi không khỏi thấy sợ hãi,run khê người.Tôi có làm gì cho hắn tức chí đến thế đâu,cùng lắm là chọc điên hắn một xẹo thôi mà....hừm hừm..người này tính tình thất thường mưa gió chẳng bì kịp,thôi,kệ xác người...

tôi bước vào nhà,mặt hầm hầm,đỏ bừng...Tôi hận trời,rồi lại than trời...(amen!!!). Ô hô hô....Cái hạnh phúc nhất của người học sinh là gì ...là khi ...được nghỉ học.....zét**vỗ tay ****

Hôm nay là chủ nhật này,và thế là,cái u uất của cả tuần được giải quyết bằng trận ngủ nướng cùng trời cuối đất.Tôi ôm chú gấu bé bự đáng yêu ,chăn thì đắp,mà quạt bật vù vù...Một chân gác lên gấu bự,một chân bình thản nằm im.Cái tướng này,xem chừng là rất xấu.Mẹ tôi từng nói: nhìn tôi ngủ chắc khác nào một bức tranh biếm họa kinh người,còn đâu là duyên con gái nữa..Chắc chắc,kệ nó,có ai đi ngắm con gái ngủ bao giờ mà sợ...he he.Tôi gáp gáp ngáp dài,cũng đến lúc thức dậy rồi ,tôi cùng chẳng phải là kẻ ham ngủ mà quên đi chính sự.10 giờ rồi(lời tác giả:không còn gì để nói=)))

Mắt vẫn còn nhắm,nhàn tản bước xuống lầu...

15. Chương 15 : Uy Hiếp

_Không ngờ lại được nhìn thấy cảnh này.- giọng nói gian tà này,không phải là....Tôi cố mở to đôi mắt nhìn kẻ trước mặt...không phải là ảo giác,,đích thị là tên chết tiệt kia

Tách !!!

_Cậu ...cậu làm gì thế.....? tôi hét lớn khi thấy hành động của tên Phong chết tiệt.Hắn dám chụp hình của tôi ư? Láo ,láo hết chỗ nói,chưa được sự cho phép của tôi mà đã ngang nhiên chụp hình vậy sao ?

_Trả ...trả đây – Tôi cố dùng hết tất cả sức lực,nhảy như con chơi chơi cố mà giật lại cái điện thoại.Hức,tức là hồi bé tôi không chăm uống sữa nên vẫn lùn hơn hẳn một cái đầu.Oh my god..nếu để bộ dạng này lọt ra ngoài,chắc tôi chết mà không có chỗ chôn cất!!!

_Ừm.- Hắn tay chống cằm,nhìn tôi ra chiều nghĩ ngợi- Nếu tấm ảnh này được up lên forum trường thì...

_Không thể nào!!! – tôi hú hét như một người điên,bất kể thế nào cũng phải lấy lại tấm hình đó...Chết..chết mất thôi.Tôi đuổi theo tên Phong,chạy loanh quanh nhà mình.Hic hic,cái nhà bé bằng lỗ mũi của tôi ,bây giờ sao mà rộng quá vậy ...Bố mẹ cũng không giúp tôi,còn đứng cười ...

Hình ảnh một con bé với cái đầu tổ quạ,mặt mũi tèm nhem,sợ còn có cả nước dãi...hiện lên trên trang chủ của trường với cái tit giật gân:hot...hot..hot làm tôi bồng xanh hết da chân da tay(tất cả chỉ là tưởng tượng..)

_Bạn Phong....!!! – tôi chuyển giọng,đến mình còn thấy sợ mình,ghê quá , nhưng với tên Phong này,chỉ còn cách ngọt ngào,dịu dàng như vậy thì hắn mới tha cho tôi.

_Gì vậy bạn Lan....- hắn dừng lại,đáp trả bằng cái giọng còn ngọt hơn tôi trăm lần,hết sức éo lá....

_Làm ơn xóa giúp mình tấm ảnh đi....- tôi năn nỉ,vẫn cố với lấy cái điện thoại,ta mà ta bắt được,ta i nát bươm ra coi!!!

_Ừm...Cái này đẹp như vậy,đưa ra cho người ta ngắm có phải hay hơn không?

_Cậu...cậu.- tôi trừng mắt,nhưng chợt nhận ra mình là kẻ đi xin nên cố gắng trở lại vẻ nhu hiền,bị không chế..

_Nếu muốn tôi xóa tấm ảnh này...-tôi đang nhìn hắn với ánh mắt của mèo Đi – hia- cũng dễ thôi – hô hô ,hắn chịu thừa đường sống ỉnh sao ?- làm nô lệ của tôi một tháng....!!!

_Cái gì???? – điên,đúng là hần điên mất rồi,bảo tôi làm nô lệ của hần,còn trong một tháng...never!!! mơ đi !!!!

_Không thì thôi...- hần nói về bất cần..- vậy thì ngày mai tấm ảnh này sẽ được nằm ngay trang chính forum trường...- mắt tôi long lên sòng sọc trong khi hần thì cứ bình thản như không có chuyện gì..-chà,sẽ có nhiều chuyện vui lắm đây..

_Cậu ...cậu...- tôi chả nói được gì ngoài từ ấy,tức điên lên mất

_Hai đứa xuống ăn sáng- có tiếng mama vọng từ nhà dưới (chúng tôi đã leo tọt lên tầng rồi)

Hần lại cười,đã bao nhiêu lần tôi muốn đâm nát cái mặt đáng ghét đó,nếu được,tôi sẽ dùng dao xẻ từng miếng thịt của hần ấu bần ra,sau đó cho cả bầy kiến tới mà dày vò hần.đã quá đi mất...ha ha(ác độc quá)

_Cười gì vậy,định không xuống đây à? – một chân tên Phong đã chạm đầu cầu thang,tôi đành ngưng nguẩy theo sau hần,lại thêm một bộ mặt ngây ngô bị hần thấy rồi .

_1 tuần,1 tuần đi!! – tôi đang năn nỉ tên Phong,chưa bao giờ thắm như vậy.

Hần chỉ lắc đầu,cái vẻ đắc chí lộ rõ.Ông trời ơi,sao ông nỡ để cho tên đáng ghét này xuống mà dày dọa con thế này??? _cháu chào hai bác,cháu về ạ...- tên Phong cố ra vẻ lễ phép,cái đồ “lưu manh giả danh trí thức”,đồ khi đột thối tha,gia dối..-tôi rửa thắm trong bụng.

_chào cậu,hẹn mai GẶP LẠI...- nghe đến đây tôi bỗng thấy lạnh hết xương sống.Tôi chẳng thèm nhìn thêm,chạy nhanh lên phòng,úp mặt xuống gối...hu hu..ngày mai,chắc chắn sẽ là ngày bắt đầu của sự cực khổ...

16. Chương 16

Sáng nay,tôi dắt xe ra cổng đã thấy hần đứng đó từ lúc nào,tôi đẩy xe cho hần...

_Này..không định đi hả..- tôi uể oải nhìn hần khi đợi một lúc lâu mà không thấy hần có phản ứng gì cả...

_Cậu chờ đi???

_Cái gì,sao tôi phải chờ?

_Ha ha...- điệu cười thấy ghét – cậu quên chuyện hôm qua rồi sao,không lẽ chủ nhân phải đèo nô lệ đi học,hơi bị ngược đời đó nha...

_Tôi ...đèo cậu sao?? –không,chuyện đó sao có thể chứ....- tôi cương quyết không khuất phục,ôm cái balo của mình.

_thế còn cái này thì sao ? – hần giơ cái điện thoại của hần lên

_Đừng uy hiếp tôi...!!!- tôi đã bắt đầu điên tiết.

Hần nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân,lại chống cằm

_Một cô bé bình thường cũng có thể trở nên nổi tiếng,tôi muốn thử một lần xem sao...

_Cậu cậu....

Tôi ghen dắng hống,không nói được gì...

Và lúc này,thân hình nhỏ bé mỏng manh của tôi,đang gồng hết sức lực để đèo một tên quý đội lốt người đi học...Xem xem...đời có ai khổ như tôi không...Đã thế ,mấy cô đi tập thể dục còn đứng đó mà chỉ chỉ trỏ trỏ...

_con gái bây giờ gớm thật đấy...

_Chủ động và mạnh mẽ đấy chứ,tôi rất thích...

_Theo đuổi con gái một,cư con trai còn khó gấp vạn lần...

OH MY GOD...Cái gì đây...???? – hận hận hận,trong đầu tôi giờ chỉ có mỗi hậnRõ ràng tôi là con gái,lại còn liễu yếu đào tơ,rõ ràng hẳn là con trai,lại còn rất mạnh khỏe..sao lại đẩy công việc nặng nhọc này cho tôi chứ...-Trời ơi,làm ơn cho sét đánh chết con người ngang tàng độc ác kia đi!!!

_Hừ hừ hừ.- đầu tôi bây giờ chắc chắn đã xuất hiện thêm mấy cái ống khói,lại tưởng tượng cảnh tên Phong mặt mày hí hửng ngồi sau ngăm cảnh,tôi càng tức điên lên..chết đi..chết đi...tên Phong thối tha...chết đi !!!!

May thay cho hắn,còn biết điều,đến trường còn giúp tôi dắt xe vào nhà để.Hức,tên oan gia này,không biết tôi còn phải chịu đựng đến khi nào đây???

17. Chương 17

_Trông em như vừa mới chạy cả trăm mét về ấy nhỉ?

_Ah...good morning ...- tôi nở một nụ cười khó nhọc nhìn anh Ngôn,hic,còn hơn chạy bộ cả nghìn mét ấy chứ..(thể trạng bạn này yếu như mình)

_Oh...,đúng là một cô bé chóng quên...!!!- anh ấy nói,trong mắt lộ ý cười.Nhưng tôi thì mù mờ,không hiểu anh ấy nói chuyện gì cả..nhìn anh ấy ngơ ngác..

_E hèm...hôm bữa,có người lén lút đứng hóng chuyện của người khác...- há..bây giờ thì tôi biết anh ấy đang nói về chuyện gì rồi.Hic..

Lúc đó chẳng qua cũng chỉ là tình cờ tò mò nổi dậy ham muốn = hành vi tội lỗi đó..

_hì hì – tôi cười trừ

_Có chuyện gì đáng cười ở đây cơ chứ ?_anh Phong nhú mày,nghe giọng,khuôn mặt rất đáng sợ.

Hic,chưa bao giờ tôi thấy anh ấy tức giận như thế này,dù quen biết chưa bao lâu,tôi vẫn nghĩ là,anh ấy không có khuôn mặt tức giận như vậy. Tôi khẽ run người,phải làm sao đây ? Hic...đúng là cái tính tò mò có thể khiến người ta nguy khốn...

_Em xin lỗi.- tôi gắng hết sức mình,cất lên một tiếng sau khi lục lọi tất cả những gì trong đầu ra.

_Ừm,anh không cho là...một câu xin lỗi có thể xoa dịu mọi thứ..vậy thì pháp luật và nhà tù sinh ra là thứ dư thừa mất rồi...

Không một chút đùa,tôi nghe anh ấy nói một cách nghiêm túc.Hic,sao lại vậy chứ? không lẽ cuộc đời ngắn ngủi của tôi phải kết thúc một cách vô tội vạ như vậy sao? .Nghe lén được xe là xâm phạm quyền riêng tư của người khác —> ra toàn —> tù tội..Oh my god,cuộc đời sao chỉ là một cái vòng luẩn quẩn không lối thoát thế này.Tôi run gù hơn,mặt bắt đầu xanh như tàu lá...

_Ha ha ha... – tiếng cười này...tôi ngước lên,thấy anh Ngôn đang ôm bụng vật vã...

_Hừm !!!! – có gì đáng cười cơ chứ- tôi mới là người ức giận lúc này..

_Ô,anh nghĩ là,trí tưởng tượng của em phong phú quá rồi..ha ha- anh ấy vẫn cười.

_Sao chứ? – tôi bắt đầu thấy bực mình.

_anh chỉ đùa thôi mà,anh không có ý định đem em đến đồn công an với cái tội danh ngớ ngẩn vậy đâu..ha ha.

_Cái gì..vậy ra ...anh gạt em...? –lừa bịp tận đầu,tôi găm gừ như một con sư tử...

_Đừng giận vậy chứ...mà anh có chuyện muốn nhờ em đấy...nói với em sau..bye...- anh ấy chạy vụt đi,để lại một cột khói đen xì ngầu phía sau là tôi. Từ khuôn mặt xanh như tàu lá -> đỏ bừng tức giận —> đen ngòm khi biết mình bị lừa (bị thiêu cháy) ... tôi cắn khẩu ,không nói được gì...

Vừa đi vào lớp,vừa ngẫm nghĩ về số phận hẩm hiu của mình,lúc nào cũng bị người ta chèn ép,lừa phỉnh..ôi,chỉ biết hận mình gốc ghếch,hiền lành mà thôi..hơ hơ..

Tôi đang ngồi nghĩ vẩn vơ thì thấy có một luồng khí lạnh,eo ôi,,sao mà giống oan hồn nơi địa ngục xuất hiện thế này.Trời mùa này có lạnh đến thế đâu ? Tôi vòng hai tay vào nhau ,xoa xoa..

_hơ!!! - tôi bật người ra sau. Có một đôi mắt,đang nhìn tôi rất chăm chú.Từng đường nét đều rất hoàn mỹ,đôi mi cong dài che lấp một khoảng không bắt tận của đôi mắt,thật sự thì nhìn vào đó,người ta giống như lạc vào một thế giới khác..mênh mông và đẹp đến kỳ lạ....Nhưng ,điều tôi thấy rõ hơn cả là sự lạnh lùng băng giá trong đó,rất dễ gây cho người khác cảm giác sợ hãi..

18. Chương 18

_hơ hơ,cậu nhìn tôi ghê quá.

Tên bàn trên không nói năng gì,quay phắt lên.Đúng là lớp học này hơi bị có vấn đề,từ con gái lắm chuyện đến con trai cũng chẳng bình thường.Hừ,tôi không thèm chấp nhá,vì tôi là người quân tử.

Không nói năng,không cư xử,không trò chuyện hay hành động như thường làm,tên Phong từ khi vào lớp thì giống như một cỗ máy bị đơ vậy.Cho dù tôi cứ tìm cách kiếm chuyện,hỏi này kêu nọ thì hần mặt vẫn không biểu cảm,như một con cá đông lạnh,ghê lắm.

_Này ,này,cậu kéo tôi đi đâu - ơ hơ... -tôi đang bị tên Phong kéo khỏi lớp khi chuông vừa reo.Hắn lại dờ chừng gì rồi.

Hắn kéo tôi xông xộc đi mà không nói câu nào.Tôi không hiểu gì cả cứ la oai oái,vả lại hắn kéo mạnh tay quá.

_Im đi !!!- giọng nói lạnh lẽo của hắn phát ra từ cổ họng. Biết hắn đang lên cơn hâm đơ,tôi cũng chẳng dại mà đụng vào hắn làm gì,chỉ ngoan ngoãn mà để người này lôi đi như một con cún vậy.

Mọi người ai nấy đều giống tôi,cũng e sợ kẻ hung hăng kia,biết đường mà lẩn ra thành một lối đi.

_Căng - tin ???

Hắn ấn tôi ngồi xuống !!!

Mỗi bước đi của hắn đều lôi kéo được vô số ánh nhìn khác.Hàng trăm con mắt dõi theo nhưng hắn chẳng hề để ý.Trong bụng tôi thì đang suy tính xem hắn định giở trò quái quỷ gì ra? có chút sợ hãi.

Hắn bưng đến một tô canh còn nóng,dần mạnh lên bàn.Có lẽ là bảo tôi ăn đi. Cũng chẳng lạ gì với việc này,tôi cầm cái thìa,múc định cho vào mồm thì hắn mới bảo?

_Không phải cho cậu,cho tôi !!!

_Hả? - tôi ỉu xiu,sớm biết hắn không tử tế vậy mà...- đẩy tô canh lại cho hắn.

_Nhưng cậu phải dứt cho tôi !!! - từng chữ từng chữ được phát ra một cách bình thản và nhẹ nhàng như thể đó là một việc quá đỗi bình thường vậy. Tôi ngạc nhiên,nhìn thẳng vào mặt hắn,cổ mà dỏng đôi tai nghe lại xem hắn có phải vừa nói thật không.

_Tôi bảo cậu dứt cho tôi !!! - hắn nhắc lại,không thiếu một chữ.Lần này thì tôi nghe rõ rồi,đồng thời kèm theo một cơn choáng mạnh .

_Cậu không thấy xấu hổ thì cũng phải xem tôi có sao không đã chứ? - tôi tức tới trợn mắt thị uy.

Hắn chỉ cười một điệu rất nhẹ rồi lại nắm lấy tay tôi

_tôi chẳng sợ gì cả...

_Hừ ..bỏ tay ra – tôi giật mạnh – cho dù tôi biết là cậu không có giây thần kinh xấu hổ nhưng cũng không nghĩ là đến mức này đâu đấy.

Từ bao giờ tôi lại là một kẻ khốn khổ như vậy.Giữa ngay cái căng tin ồn ào tấp nập như này,tôi đang phải chịu đựng vô số ánh mắt đổ dồn như ngàn con kiến bu lấy tôi mà cắn xé..đủ mọi loại biểu cảm : khinh bỉ,coi thường,ngượng ngùng...ôi zời...tôi sao còn mặt mũi nào nữa mà sống hết đời học sinh đây ...Than thân trách phận,chả biết làm gì ...tôi đang đưa từng muỗng canh vào miệng tên khốn đáng chết ấy.Điên thật!!! Bọ hán gây mất tay nào hay sao mà lại thế chứ? Khuôn mặt đáng khinh !!! Tôi phỉ phỉ nhổ vào !!!

_Tôi đi nhà vệ sinh ..

Đi đi,cậu đi càng xa càng tốt,mà tốt nhất là biến mất giùm tôi luôn đi...

_ A ha!!! – một ý tưởng quá chi là tuyệt với ..oh yeah !!!

_Này ...này..cho người chết ..ha ha – tôi ra sức đổ cất lực,thật nhiều nhiều muối vào bát canh của hán ,ôi ,mình đúng là thiên tài....Đối với dạng tiểu nhân không cần làm người quân tử làm gì :)) .Tôi hăm hờ với chiến công của mình lắm.Chắc chắn hán sẽ chết mà không có chỗ chôn !!!

19. Chương 19 : Tền Tén Ten...

_Gì cười vui vậy ???

_Ngồi xuống đi – tôi đang cố tình dùng bộ mặt hiền lành để thực hiện kế hoạch của mình..ha ha ha.

_Sao ,có nóng đâu ? – hán đưa tay sờ lên trán tôi,khiến tôi bỗng có cảm giác gì đó như là nóng nóng trong người,đơ luôn một chỗ.

_À ..không,ăn đi – tôi liền xúc ngay một thìa canh dơ ra.

_Không,tôi không ăn nữa,cậu ăn đi – hán đẩy thìa canh lại phía tôi .

_Gì chứ?? – không...không... tôi không đói đâu.

_Hừm..lúc này chẳng phải rất hào hứng sao ? – hán dùng đôi mắt “quan tâm nhất có thể” hướng về phía tôi.

_Hay là ,trong này- chỉ tay bát canh – có thứ gì sao ?

_Không ,không...tôi ăn đây – hu hu,cha mẹ ơi,tôi phải ăn bát canh do chính mình “hạ độc thủ” nè trời.Đúng là “gậy ông đập lưng ông” mà.

_Ừc..- nuốt thìa canh,nuốt cả nước mắt vào trong...

_Ngon chứ? – lại cái bộ mặt đều cáng đó của hán,muốn chọc điên tôi sao?

_Ừ - rất ngon...- tôi gườm gườm hán,hạn muốn chết.

_Vậy thôi tôi về lớp trước nha.

_cút đi tên xấu xa .

_Cậu bảo gì tôi đấy??? – hán đi rồi mà còn quay lưng lại,muốn hù tôi chết đây mà.

_Không có gì cả..- tôi cũng lủi thủi về lớp.

Xe đạp thân yêu,”chiến dịch trả thù đợt 2” nhờ cả vào mày đấy.

_Lên đi – tôi gắt hán,thiếu nước hét vào mặt.

_Nhanh nhẹn nhỉ,con rùa của chúng ta đã bắt đầu có nền nếp rồi.

_Nói nhiều,lên đi – tôi dùng bộ mặt hình sự nhìn vào hấn.

Xe ơi,tạ biết người rất yêu ta..cho nên,sẽ không giận đâu nhỉ? .Tuy là thế này là có lỗi với người nhưng biết làm sao,xin người rộng lượng tha thứ để giúp ta phục thù nha...

Dần mạnh vào,thật mạnh vào cho tên Phong kiêu căng chảnh chọe ấy biết tay,không ngã thì cũng ê m*ng,ka ka....(*-*)

_oái ..oái ...rầm !!!!

Cái quái quỷ gì thế này???. Tôi đang ra sức trượt cho xe dần mạnh nhưng không may đụng phải một hòn đá cứng đầu,thế là...xe yêu thương đi lệch quỹ đạo...nhảy lên “hôn” cây vỉa hè...

_Ui...- cái m*ng tôi !!!!

_Này,có sao không ???- ha ha...ha

_Muốn cười thì cậu cười quách đi cho rồi,làm gì mà phải nín nhịn thế?

_Oh..vậy à..ha ha ha- còn nổi nóng được như vậy,chắc chắn không sao??

_Hứ...- tôi phải phải vậy định đứng dậy nhưng ..- ah...đau quá...

_Sao sao thế - tên Phong bỏ chiếc xe đạp chạy đến

_Này,làm gì thế?? – hấn đang cầm cái chân của tôi.

_Ngồi yên xem nào,nhiều chuyện quá...chân bị thương rồi đây này..- hừ..hấn đang quan tâm tôi ư,phải không??? tôi cũng không biết nữa,chỉ đột nhiên nghĩ vậy thôi,thấy hấn có chút thành tâm,lại cái cảm giác nóng nực khó chịu lúc sáng...

Hấn chống chân xe thật vững,rồi lại chạy lại chỗ tôi..

_Ê ê ê...cậu làm cái quái gì vậy ???

_Yên đi ,tôi oán cậu giờ...- hấn đang bế tôi,...ừ...đúng là bế mà...bế tôi trên tay,đặt lên sau xe.

_Hức...xấu hổ quá,người ta đang nhìn

_Không phải chuyện của cậu...,về nhà tôi sẽ băng bó vết thương cho...

20. Chương 20

Đi vào,tôi đỡ ...- hấn đứng trước cửa nhà tôi,nghiêm giọng như một ông cụ..

_Ồ...

_Tôi không định bế cậu vào đâu – hấn nói.

_Tôi cũng chẳng thích thú gì đâu ...hừ - tôi có nói gì đâu mà hấn tỏ cái thái độ đáng ghét đó chứ.

Lật đật mãi tôi mới ngồi xuống được nơi cái ghế salon,thật vất vả quá...

_Ồ,Lan,chân con sao thế? – má mì từ bếp chạy ra thấy tôi vậy mới sững sốt...

_Dạ,cháu xin lỗi bác,do cháu không cẩn thận mới khiến Lan bị ngã...

_Sao,ngã xe à ...- mẹ tôi lo lắng

_Dạ...

_thôi,không sao đâu – má tôi vỗ vai tên Phong – lần sau cẩn thận hơn là được..- Hừ,tôi cứ tưởng mà mì thân yêu sẽ vì đứa con cụ cưng bị thương mà oán cho hấn một trận toí bời,sẽ dùng “như Lai thần chưởng”

thường ngày hay đánh cho bố con tôi mà xử “đẹp” hẳn,ai ngờ....Đúng là trình độ “lừa người” của tên này quá cao,làm cho bản thân tôi cũng phải cúi đầu khâm phục...

_Bác cho cháu mượn hộp cứu thương ạ...

_Ấy ấy,để bác lấy,bác quên mất...- mẹ tôi lật đật chạy vào bếp,chỗ cái tủ tường lôi ra một cái rương ...

_thôi ,mượn rồi cháu cứ về đi để bác làm cho..

_Không,lỗi này tại cháu ,bác cứ để cháu làm,không thì cháu ấy nấy lắm..

_Xì..- đúng là tên cáo già,nói dối không chớp mắt,suýt nữa mình cũng bị lừa,nếu không phải quen biết,hiểu rõ tính cách của hắn,e rằng tôi cũng bị màn kịch này che mắt,trở thành một khán giả dưới khán đài mà không hề hay biết...

Mẹ tôi bảo hai đứa rồi chạy vào bếp nấu cơm.

_Gì mà bĩu môi thế?

_Đâu ,tôi có bĩu môi đâu ?

Hắn lại ười,cái điệu cười “lừa tình” ,trời sinh cho hắn khuôn mặt đẹp,nụ cười giết người cũng chỉ cốt lừa gạt người khác..

_Ngồi yên đi,không thì tôi cho cậu thẳng cái xác ướp luôn đó...

_Xử...- đau..quá...

_cố chịu đi ,một chút thôi mà...- rưới oxi già lên vết thương ,ai mà không đau cho được...nhwung,giọng điệu dịu dàng này ,quả nhiên có hiệu quả,tôi thấy chút ấm áp,mà quên là chân mình đang đau...

_Đó,xong rồi...từ nay cẩn thận đó,đừng có chạy nhảy lung tung nữa...

_Ừ..- bỗng nhiên tôi thấy mình nhỏ bé quá,đứng trước con người này,ngoan ngoãn lạ thường.

Tên Phong về rồi,tôi nằm trên giường,lắc lư ngắm nghía cái chân được băng bó một cách kĩ càng...thì cũng chẳng xây xát bao nhiêu nhưng rõ ràng là đau thật ,mà nhìn cách hắn chăm chú băng bó,nhẹ nhàng khuyên nhủ...tôi lại thấy vết thương này có chút đáng yêu...(dở hơi thật :)))

~ Chiều nay ,nghỉ ngơi,không được đi đâu cả ~

~ Cậu là ai mà có cái quyền ra lệnh cho tôi thế hả ~ - tôi đắp lại tin nhắn của hắn ngay lập tức.

~ Tôi là ông chủ,cậu là nô lệ ~ ực,tôi lại quên mất cái điều điên rồ đó,haiz....thật là,ôm đau thế này mà vẫn không thoát khỏi chuyện đau khổ,bị hành hạ..

Ồ,em có phải là công chúa không? – một giọng nói dịu dàng trong trẻo vang lên từ người con trai đứng phía trước..

Tôi lúc này,trong bộ váy bông bênh ,thật đẹp,thật lộng lẫy....ôi,tôi đúng là một nàng công chúa kiêu sa,diễm lệ...

Khung cảnh xung quanh cũng thật đẹp...sáng sớm,mặt trời chiếu rọi....cả những giọt sương long lanh trên những ngọn cỏ xung quan...

_Chàng là ai ? – tôi gọi khẽ người con trai trước mặt....Người đó dần quay lại ,một khuôn mặt quen thuộc....

21. Chương 21

Nhưng rồi...khuôn mặt đẹp trai đó...dần biến sắc....

_A...a ...a – một khuôn mặt gúm ghềnh với những cái răng nanh nhọn hoắt đỏ màu máu...tất cả mọi thứ tối sầm lại...

_A...a ...a – tôi bật dậy khỏi giường,cái chân băng đụng mạnh...ré lên một phát ...đau điếng...- hic,đúng là nằm mơ giữa ban ngày,mà còn mơ thấy ác mộng..thiên thần và quỷ dữ....

Toát cả mồ hôi hột...

Hôm nay chắc chắn có bão...Tuy dự báo thời tiết không bảo thế nhưng tôi chắc chắn là thế.Vì tên Phong sáng nay đột nhiên chuyển sang dịu dàng ,quan tâm người khác.Hắn bảo là vì tôi bị đau chân nên đã đón tôi từ rất sớm,lại còn mua kem cho tôi ăn nữa.

_Nhìn gì tôi vậy?

_Hả? Cậu..cậu có mắt ở sau lưng hay sao thế?

_Không..chỉ là,cậu nhìn đến nỗi tôi lạnh cả người rồi này

_Đâu,hoàn toàn không lạnh chút nào – tôi tiếp chiêu câu nói đùa của tên Phong,lấy tay nắm vai hắn..

_Đừng bám vai tôi,cậu chưa đủ cao đâu?

_Sao? – cậu ta lại bắt đầu thể hiện cái sự đáng ghét của mình rồi.

_Thôi được,cứ tạm bám vai đã...

_Tạm...tạm là sao?

_Không sao cả...

Hừ,cứ úp úp mở mở,ra vẻ thần bí .Làm như cậu không nói thì tôi sẽ tò mò mà chết ấy.Mà đúng là tò mò thật ..

_Này ,nói đi – tôi đâm vào lưng hắn.Vì thả tay ,xe đột nhiên lại chạy nhanh ,tôi suýt ngã nhào ra sau,may mà tóm được cái chống yên ...

_Hừ..suýt chết..

_Cẩn thận vào,không là tôi không chịu trách nhiệm đâu đó- tên Phong hừ hừ.

_Không cần .

_Hi

_Đừng cười,nổi gai ốc bây giờ - tôi khó chịu khi nghe cái điệu cười đó.

_cứ việc – hắn cứ đốp tôi chan chát.

_Ánh mắt kì thị này,càng ngày càng mạnh – tôi lướt qua một lượt sân trường,đa số các nữ sinh đều tập trung ở đây sao ?

_Này ,nhỏ kia...- một cô bé tóc uốn lộn,nhuộm vàng ,chặn ngay mặt tôi (tôi cực kỳ chú ý đến mái tóc này) cùng vài đứa theo sau.

_Cậu gọi tôi??- tôi chỉ vào mình,để xác định lại,tôi có quen ai ở đây đâu.

_Không mà thì ai vào đây nữa..

_ô hô...-bạn này muốn thân thiết với tôi kìa,chưa gì đã xưng mày tao rồi,với tôi thì chỉ xưng mày – tao khi hai đứa rất thân nhau thôi (như tôi và Ngân chẳng hạn).

_Gì cười vậy? ..thật là ngốc..

_Này.. em,chị dấu sao cũng là tiền bối của em đó – nhìn thấy huy hiệu trên áo,tôi nhận ra,liền đáp trả.

_Tiền bối...hừ..nực cười thật – nó héch mặt lên trời,mấy đứa còn lại cũng cười một cách..nham nhở.

_Muốn làm tiền bối của tôi ư? dựa vào cái gì chứ?

_Dựa vào huy hiệu trên áo em và trên áo chị đó...- tôi không nao núng, trả lời đầy tự tin.

_Cái này á...- nó chỉ vào cái huy hiệu- sau đó đưa tay gỡ nó ra...Hành động của nó khiến tôi đơ vài giây : nó cầm cái huy hiệu, vứt xuống đất,dẫm đạp hồng hổi tiếc...

_Giờ còn gì nào??/

Cũng đáo để gồm,con bé này thú vị phết...

_Còn cái thẻ học sinh,vứt luôn đi cho đủ bộ chứ em...- tôi bắt đầu thấy thích con bé này. Chap 21(p2)

Bốp – chị dựa vào cái gì mà dám lệnh cho tôi chứ..

...Cái tát ấy,là dành cho tôi...tôi sững người.Cố gắng hiểu xem chuyện gì đang xảy ra,nhưng tôi vẫn không hiểu,rất cuộc kẻ vừa tát tôi,có ân oán gì với tôi chứ...

_Lần này tao cảnh cáo...,khôn hồn thì tránh xa anh Ngôn ra,tao mà biết mày còn đi với anh Ngôn ..thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu – con bé bỏ đi cùng tụi bạn lúc nào tôi cũng không để ý.

Thì ra là vì anh Ngôn.....,tôi khuyu người xuống,để cho cái bóng mình in lên một đường dài trên nền sân gạch vắng vẻ.

Tôi lê thê bước về nhà,cũng không muốn quan tâm tên Phong ấy ở đâu cả,có thể hắn đang tìm tôi,cũng có thể không...nhưng mặc kệ,không còn tâm trí nào nữa...

Tôi không buồn,không vật vã đau khổ..chỉ một chút tổn thương ,một chút thôi.Một mối quan hệ bạn bè,hoặc anh em trong sáng lại bị hiểu ra thế này,còn phải chịu một cái tát oan uổng.

Từ ngày hôm đó,tên Phong dường như né tránh tôi,có lẽ do tôi bỏ về trước.Hắn hoặc ra ngoài,cúp tiết,hoặc úp mặt xuống bàn ngủ.Hắn đỡ chứng,tôi kệ .Nhưng như vậy cũng buồn,vì ít ra,có hắn cãi lộn,tôi sẽ vui hơn nhiều.

_Này,ngủ vừa thôi,tôi thấy cậu mọc ra cái tai heo rồi kìa- tôi cố chọc.

_Phong heo,ái chà chà,cái tên này hay đó...- tôi cố châm chọc.

_Im đi,tôi đánh cậu đó..- ha ha,cuối cùng cũng có tác dụng.

_Không tin,Phong heo,Phong là heo ...- hô hô

_...- hắn bật dậy,trừng mắt nhìn tôi rồi sau đó như bắt lặc,bỏ ra ngoài.Nhìn thấy dáng Phong khuất khỏi cửa,tâm trạng tôi chợt thấy bất rứt,khó chịu hơn.

_Này,Lan...!!!! – tiếng ai như tiếng anh Ngôn,tôi đang thất thủ bước khỏi sân trường ,nghe ai gọi nên quay lại...

_À,chào anh...- tôi buồn,cũng không biết vì cái quái gì nữa...Vì vụ hôm đó,hay là vì Phong trở nên lãnh đạm...tôi không rõ..

Chợt nhận ra mình đang đi bên cạnh anh Ngôn,càng không muốn trở thành tâm điểm của hôm nay(hôm nay mệt quá rồi),tôi cười trừ rồi kiểm soát chuồn nhanh .

22. Chương 22

Phập...hơ,hình như tôi vừa đụng trúng ai đó..

_xin lỗi,xin lỗi...- tôi không ngược lên ,tiếp tục bước đi..

_Này,tưởng một câu xin lỗi là xong chuyện đó hả?- hình như là một cô gái nào đó,có vẻ tức giận...

_Tôi xin lỗi – quay người,nói xin lỗi thêm lần nữa...

_Con kia,tao đến để gặp mày đây...- nhỏ kia bảo..

_Sao? tôi à..- dạo này tôi thật là lảm duyên ghê.

_Này,đưa chó nó..- con nhỏ quay sang con bạn đứng bên cạnh,hờ...bây giờ mới để ý,khách tới thăm tôi nhiều zũ.

Con bé kia xéch mặt lên,tay thì đưa tôi mà cổ ngược lên trời.

_gì vậy?

_Có người muốn tụi tao giao cái này ày,liệu thế nào mà làm..-đi thôi ...

_Hứ..mấy cô kia bỏ lại cái tiếng hừ rồi vênh mặt đi theo kẻ đứng đầu..

Một bức thư ư??

[~ Dear Angel~

Có một cơ hội cho người,hỡi Angel,cơ hội đổi đầu và tiêu diệt Devil ta.

Hãy gặp nhau vàođịa điểm.....

Nếu người không đến,ta không rõ là có thể làm chuyện gì gây hại cho bạn bè của người đâu.

Hãy đến một mình,vì người là Angel mà...dùng đôi cánh của người ấy...]

Một bức thư được viết bằng màu đỏ...lẽ nào là máu sao??..cái mùi tanh tươi này,ghê quá.

Có lẽ đó chỉ là một trò đùa..một trò đùa quái ác,tôi vứt nó xuống lòng đường,rồi bước tiếp những bước đầy mệt mỏi của mình.

Không biết lá thư ấy là gì nhỉ? có phải chỉ là một trò đùa không,hay là thật như những gì đã viết..Ôi chào,nghĩ làm gì ệt người ra,không nghĩ ,không nghĩ nữa. A!Có một tin nhắn vừa mới được gửi đến.

~ Xuống nhà đi,cô bé.Anh đang đợi ở dưới ~ - ơ,anh Ngôn sao lại đến tận nhà gặp mình thế này,tôi không khỏi thắc mắc.

Vớ ngay đôi dép,tôi chạy như bay xuống...

_Anh...anh tìm em có chuyện gì vậy ạ? – tôi đang cúi người thở dốc,tay vịn cửa..

_Hi – cười một cái ,anh mới bảo – em quên rồi sao,anh có việc cần nhờ em đây...đi nào...

_Hơ...sao anh dẫn em vào đây? – tôi tò mò về cái biển “Le Chateau” ,nhìn thì có vẻ giống một cửa hàng thời trang...

_Vào rồi biết –anh lại kéo tôi đi vào .

_Oa..- nhiều quần áo đẹp thật đó. Tiếp đón hai chúng tôi có mấy chị bán hàng rất xinh trong bộ đồng phục,ai cũng thân thiện mỉm cười.

Những bộ đồ này,xem ra thì tôi chưa bao giờ được mặc vậy.Chúng được thiết kế dành riêng cho dạ hội thì phải,trông rất lộng lẫy,và kiêu sa..Đa số đều là đầm cả...

_Đây,em thử bộ này đi – anh Ngôn lôi đâu ra một bộ đầm tím,trông rất cầu kỳ...bộ đầm ôm lấy eo,và hở lưng,còn có rua ren nữa..

Đẩy tôi vào phòng thay đồ,anh Ngôn cứ bắt tôi phải mặc thử.Thôi,thử thì có sao đâu,chắc là anh ấy muốn tôi chọn giùm cho bạn gái của mình đây.

_Hi..hi... – tôi bước ra,có vẻ không hợp cho lắm.

Một cái lắc đầu..- chắc,phải tìm bộ khác rồi.

Lần này là một bộ đồ màu xanh lục,bên trên có đính rất nhiều đá tạo thành từng dải...,cái này có vẻ sắc sỡ quá...

Thêm một cái lắc đầu...Tôi bắt đầu thấy ngán chuyện này rồi.Đúng là muốn mặc đẹp cũng mệt thật...
Màu gì cũng thử qua...xanh ,đỏ ,tím ,vàng....vậy mà chưa có cái nào giúp tôi nhận được một cái gật đầu cả...
Bộ màu trắng này....
Chiếc váy màu trắng này cũng ôm sát eo,phần ống tay bông,và ren từ eo trở lên...Phía dưới gồm nhiều tầng,dài qua đầu gối.. ,trông cũng được.
_Thế nào,lần này mà không được nữa thì em bó tay anh luôn – tôi bước ra ,chờ đợi sự phán xét từ phía anh Ngôn.
_Này,anh nói gì đi chứ...- anh ấy không phản ứng,đáng lẽ tôi mới là người phải mệt chứ.
_Hi hi – do cậu ấy thấy em xinh quá đó mà- tiếng chị bán hàng .
_Thật không chị...hi hi.. – tôi chạy nhanh qua chiếc gương gần đó...
Ồa..thật không ngờ tôi lại có được hình dáng này.
_chiếc váy này quả là may để cho em mặc rồi – cuối cùng anh ấy cũng nói được một câu tuyệt vời.
_Câu hay nhất trong ngày !! ^^- tôi dơ tay kiểu number 01.

23. Chương 23

Một bữa tiệc ư? – tôi sẽ phải đi dự một bữa tiệc cùng với anh Ngôn.Cũng hay đó chứ..nhưng sao tôi thấy lo lắng quá...
Tối ngày mai anh Ngôn bảo sẽ đến đón tôi...
tôi chán ngán với thái độ của tên Phong tắc kè này lắm rồi,dở hâm dở dơ...đến bây giờ mà vẫn không nói một tiếng nào....Đi học không có bạn,không được nói chuyện quả là một thảm kịch của đời học sinh.Ngậm ngùi quá...chua xót quá đi thôi.Lại nhớ về “những ngày xưa iu vầu” ..haiz....tôi muốn trở về ngày xưa quá .
~ Ngán ơi ,tao nhớ mày ,nhớ tha thiết ~
~ Thôi đi cưng,đừng dở cái giọng đó ra nữa,cưng có biết em nhiều tội lắm khoong~
~ Không biết ~
~ Vậy thì nghe nè em: bỏ bạn bỏ bè không thềm quan tâm,ba năm rồi chẳng ngó tới bạn một lần,tui có phải là bạn của bà nữa không hả????~
~ hức*tui đang khóc nè* ,tui nhớ bà mà bà lại như thế hả? ~
~ Ủ,tôi cũng nhớ bà lắm,tôi nổi khỏi cần gặp luôn đó ~
~ Đừng giận nữa mà....bữa nào tui mời bà đi ăn xoài dầm vậy ~
~ Làm gì vậy cưng,chẳng qua không có ai đi ăn cùng nên mới rủ tui chứ gì??~
~ Hừ,hết nước hết cái rồi nhá,thế có đi không ~
~ ừ..thôi được nể tình bà năn nỉ,toi đành chấp nhận vậy,ai chứ tôi thì bao dung ,độ lượng lắm ~...
_Em kia,em làm gì đó?
Nụ cười tắt ngấm.Tôi đang nhắn tin trong giờ,cái giờ GD&CD này,chán lắm...
_Mời em đứng dậy ,nhắc lại những gì tôi vừa nói...- ông thầy có quả đầu bóng láng đang nhìn tôi gằm gù,tức giận:

_Dạ...thầy vừa bảo ..thầy bảo là...mời em đứng dậy...

_Ha ha ha..ha ha ha....

Tôi méo mặt,cái tội làm việc riêng trong giờ,bây giờ thì ngổm thật rồi...

_Câu trước đó...

Em kia,em làm gì đó ? phải không ạ....- tôi đành đâm lao thì phải theo lao...- ông thầy càng nhìn tôi chăm chú hơn ,răng thầy ấy đã có dấu hiệu kèn kẹt...

Hức,tôi khóc không được,mếu chẳng xong...Ngu ngốc quá!!Ai đời lại nói vậy,chẳng khác gì đổ dầu vào lửa cả.Mặt thầy đỏ bừng ->tím tái -> trắng bệch như người chết trôi.Ồi,xong đời tôi rồi !!!

_Ậu ấy nói đúng,tôi nghe rất rõ...câu nói trước đó của thầy là như thế mà- tên Phong bỗng tỉnh ngủ,giúp tôi bào chữa...

_Ồ...- cả lớp ồ lên ...

_Vậy thì...vậy thì...-thầy bỗng chốc lấp bắp -em ngồi xuống,lần sau nhớ chú ý ,nghe chưa? – Để tôi bắt gặp một lần nữa thì không xong với tôi đâu – thầy bỗng thay đổi,làm tôi điếng người...hừ ,hết hồn...tôi mừng rơn còn ông thầy vẫn mãi lăm bắm cái gì đó rất lạ.Mà ông thầy này,sao giống tên Phong quá,Phong tắc kè & bây giờ có thêm một ông thầy tắc kè nữa rồi...

_Cảm ơn – tôi quay sang tên Phong,lí nhí...

Nhưng hần lại tiếp tục úp mặt và ngủ trong yên lặng.

24. Chương 24

Tôi bỗng thấy buồn ghê gớm.

Tối nay,tôi đi dự tiệc.

Loay hoay mãi với cái váy,cuối cùng tôi cũng mặc được lên người,không có ai giúp đỡ thật khó khăn.

Tôi nhờ mẹ make up ỉnh,không lâu sau,tôi cũng thấy hình dạng mình trong gương..hoàn toàn ngạc nhiên.

Tôi thích dáng vẻ lúc này,thanh lịch,tao nhã nhưng cũng rất quý phái...

Nhưng cứ nghĩ là phải đứng trước mặt bao nhiêu người với bộ dạng này qua r thật có chút không quen.

_Đẹp hơn anh tưởng đấy – anh Ngôn buông một câu khi tôi và anh trên đường đến.

Tôi có phần tự tin hơn nhưng vẫn cứ thấy lo lắng,cứ loay hoay mãi không yên.

_Anh chắc rằng em là cô gái đẹp nhất đêm nay – bỗng nhiên anh ấy quay lại ,ghì vai tôi,nhìn thẳng vào mắt tôi và nói.

Tôi thoáng đỏ mặt... không khí trong xe có phần yên ắng theo kiểu ngọt ngào...

Như một chàng trai ga lăng thứ thiệt ,anh ấy bước xuống trước và mở cửa xe.

Có bao nhiêu là ánh mắt dòm ngó đến tôi và anh ,khi cả hai cùng khoác tay nhau đi vào .

Một thoáng bất ngờ....cảnh tượng tráng lệ quá.

_Hi,dây là bữa tiệc dành cho các doanh nhân,nhưng các tiểu thư,công tử các tập đoàn đều có mặt đầy đủ - anh Ngôn cười.

_Một bữa tiệc...thượng lưu???

..Anh Ngôn chỉ cười ..và tôi bỗng thấy khó chịu.Thứ nhất ,tôi không thuộc giới thượng lưu,càng không muốn có mặt ở đây. Thứ hai,anh Ngôn đã không báo trước cho tôi điều này..

_Em khó chịu??? – anh ấy thoáng bối rối..

_Không sao đâu...em chỉ là không thích hợp với nơi này- dù sao tôi cũng đã nhận lời giúp anh ấy,đành vậy.

Trong bữa tiệc,người nhiều vô kể.Đúng là giới thượng lưu có khác...toàn những người sang trọng ,lịch lãm cả....

Tôi bảo mệt nên không đi cùng với anh Ngôn,tự mình tìm một góc nhắm nháp ly rượu vang vừa lấy được.Bạn anh ấy nhiều thật,tôi thấy anh ấy không ngừng chào hỏi như vậy,quả là mệt...

Có một vài người cũng đến hỏi thăm tôi,mặc dầu tôi không biết họ là ai nhưng đến khi nghe tôi không phải là tiểu thư của bất kỳ tập đoàn nào thì đều kiêu kỳ chuẩn đi,haiz...vậy càng tốt..

Nhưng tôi thấy giống như có ai đang lặng lẽ nhìn mình..rất chăm chú..và ánh nhìn này,có chút khiến tôi sợ hãi... Chap 24 (p 2)

chap này có first kiss này...

Hơ hơ,sao xúi quẩy vậy chứ???? đi đâu cũng gặp tên Phong cả...

Hắn đang mặt đăm đăm tiến về phía tôi.

_hơ hơ,chào cậu – tôi cười giả lả.

Hắn không nói mà bỗng kéo tôi đi ...

_Này ..này..làm gì thế???

_Cậu không muốn gây sự chú ý thì ngoan ngoãn theo tôi..

_Ừ...đúng là tôi không muốn trở thành nhân vật chính đêm nay ..hắn nắm được nhược điểm này của tôi mà...bực mình quá..

Khi hai chúng tôi đã ra đến vườn hoa của khách sạn ,tôi mới nhận mặt khó chịu:

_Cậu bỏ tay tôi ra được chứ..đau quá...

_À...ừ...

_Cậu làm gì ở đây thế - nhìn trang phục của hắn,tôi tò mò..Dù biết hắn cũng là một công tử nhà giàu nhưng vẫn thắc mắc.

_Tôi mới là người hỏi câu đó? – hắn bỗng trừng mắt – tôi thấy sợ bèn lùi lại

_Không..tôi mới là người tức giận chứ - tôi bỗng ngấm ra..

_Sao cậu lại tới - ánh mắt sắc lạnh của hắn quét qua người tôi một tia lửa ...giận dữ..

_Ồ...ờ.. tôi ...tôi đi với anh Ngôn- tôi nói nhỏ...đồng thời thu bộ móng vuốt vừa xòe ra.Bắt đầu thấy sợ rồi..

_Này – hắn lại cầm tay tôi – đừng có thách thức tôi nhé – ép tôi nhìn thẳng vào mắt hắn..

_ Tôi ...tôi..-hơ hơ...

Tôi tôi....đang ở đâu thế này...?

..Tôi thấy mình đang nằm trên một bãi cỏ mềm mại xanh rì và đầy những đóa hoa li ti,có những cánh hoa anh đào bay lả tả trong gió,bỗng chốc thấy ngọt ngào vô cùng...và trong môi tôi,g giống như đang có vị kem dâu...rất ngọt....

1s ,2 s ,3 s..cái quái gì thế này..một nụ hôn ư??? – nào tôi như vừa tỉnh sau cơn mê,cũng vừa nhận thức kịp thì thấy mặt tên Phong đang kề sát mặt mình..cũng như,một màn chạm môi vừa xảy ra...

_Cậu ..- tôi dùng sức của cánh tay đẩy cậu ta ra...

Tên Phong dường như còn sock hơn,nhìn tôi một lát rồi lại bỏ vào..

_Này..này..tôi còn chưa tính sổ với cậu mà...hu hu,nụ hôn đầu tiên của tôi...

25. Chương 25

Tôi cũng không biết là mình cảm thấy thế nào nữa...Bực mình vì bị cướp mất nụ hôn đầu ...nhưng cũng thấy có chút ngọt ngào nào đó mà khó nói.Mâu thuẫn quá...không nghĩ nữa..

Hơ.. tôi nhân j ra mình đã đi khỏi khách sạn từ lúc nào..Trái với khung cảnh hiện đại ,sang trọng kia bây giờ là cái góc phố tối om đèn mờ hiu hắt..Mấy cái bóng cao áp nghiêng mình hết sức vẫn không đủ để chiếu hết cả quãng đường vắng tanh.

Sao mà tôi gan vậy không biết..con gái một mình mà dám đi vậy đó..cũng khâm phục mình thật..Tốt nhất là kiếm đường về cái đã...

hôm nay là ngày 15,ừ...đúng là ngày 15 rồi..

Ồ...ngày mười lăm???

~ Thời gian 10 h đêm,tối 15 tháng này,ở “ngôi nhà chết chóc” ~

Tôi nhớ lại toàn bộ nội dung lá thư? Thấy lo lắng...Nếu không đến ,liệu có chuyện gì xảy ra với Ngân không? Nếu Ngân có chuyện mà là do tôi gây ra,có lẽ ,tôi sẽ oán hận mình suốt đời mất.Đó là người bạn duy nhất của tôi,cũng là người rất quan trọng đối với tôi.

Ừ..thì đi xem sao.Nếu đùa thì cũng có gì đâu...tôi cũng không mất mát thứ gì mà.

Nhưng...”ngôi nhà chết chóc” là cái chốn quái quỷ nào mới được chứ?

Nhà ma à?? cũng không phải...theo như tôi biết thì ở trong thành phố này không có nơi nào gọi là nhà ma cả.

Đường càng ngày càng tối,tôi còn không nhìn rõ cái gì và cái gì nữa...

Khu G ??? – đây là khu G mà mọi người thường ní đến sao??

“Bất kì ai cũng không được phép đặt chân vào lãnh thổ khu G.Nếu dám làm trái quy định,các người sẽ phải nhận lấy hậu quả...

Những hồn ma vất vưởng sẽ chẳng bao giờ buông tha các người...”

Hờ...nhớ lại mà thấy ghê.Khi con bé Ngân đọc những thông tin này,tôi còn thấy rợn,mà bây giờ không hiểu sao lại dám tới đây nữa..Chỉ là..lạc bước thôi..lạc bước chân thì bây giờ nên quay về...ở lại đây,không biết sẽ bị ăn tươi nuốt sống lúc nào nữa..

_Khoan đã...khu G...”ngôi nhà chết chóc”...

_Là ở đây sao??? tôi tự độc thoại ,cũng tự hỏi tự trả lời...rõ ràng là thách thức nhau mà.Bắt tôi vào cái chỗ...không ai dám vào..cái chỗ mà cả trăm nghìn người cả thành phố,chưa có ai dám tới....

không,tôi không lớn gan vậy đâu...mặt tôi bé tí ti vậy à..

Bước một bước,hai bước...tôi dừng lại..Nghĩ đến Ngân,tôi không thể đi tiếp.Hừ...chuyện này nghiêm trọng đây...

_Đi..không đi...đi ...không đi...- tôi tự mình lẩm bẩm..

_Đi..- thôi,tôi quyết định thử xem sao.

Tôi sẽ là anh hùng của cái đất Hà Nội này,là anh hùng đầu tiên dám đối đầu với Quỷ dữ...

Hức...nói vậy thôi..chân vừa bước đã thấy bủn rủn...chưa qua cái vạch kẻ mà đã không chịu bước tiếp..

_Hú hú...hú hú – tiếng con gì mà ghê thế,giật mình...

Eo,chưa gì đã thấy tang thương chết chóc rồi...Ngân ơi,tao có hi sinh,cũng là vì mày đấy.Bố mẹ ơi,con xin lỗi,không biết con có thể về nhà mà báo đáp được bố mẹ nữa không ... Chap 25(p2)

Cái gì mà cở tùm lum vậy nè....Hoang cũng vừa vừa thôi chứ,không biết đâu là đường nữa...Có mấy con gì cứ cứ đảo qua đảo lại thấy sợ.

Tôi đang lên tinh thần cảnh giác cao độ,hơ hơ,đã cận rồi còn tối thui thế này,có thấy ma cũng chả biết...

Ồ..mà ma thì màu trắng chứ nhỉ? Nổi bật vậy mà sao không thấy được ,có khi còn phát sáng nữa không chừng.Hờ hờ....tôi đang đi gặp ác quỷ chứ có phải ma đâu mà cứ nghĩ đến ma vậy...

-Hú ..hú...- lại cái tiếng đó,định hù tôi chết à...-tôi giật nảy..

Tôi cứ dò dò từng bước chân kiểm đường mà đi.Vì là cả khu,cho nên nó không đơn giản là một ngôi nhà bỏ hoang nào đó..mà là một đồng những nhà bị bỏ hoang.

Tôi nhận thấy những ngôi nhà này được xây san sát nhau,theo một lối kiến trúc cổ,khép kín.Nhưng ,chẳng có một cái nào nổi bật lên cả..thế thì “cái ngôi nhà chết...tiệt” đó là cái nào?

Hay là...không định cho tôi tìm từng ngôi nhà một đó chứ?

À...có lẽ là đây.....

Một ngôi nhà lớn hơn cả..nổi bật trong nền tối bởi màu trắng lạnh lẽo..chưa gì đã thấy ớn.

Lúc này mà gió còn lùa lùa....có âm thanh gì kêu kêu nữa..hic..thế này ai mà dám vào ?

Sao lại có ánh đèn ở đây?? một ánh sáng màu trắng phát ra từ trong căn nhà ấy.

Màu..màu trắng sao?? ối ..mẹ ơi,con không muốn gặp ma đâu..hu hu.Tôi muốn quay lại ,nhưng quay người mà chân chưa rời đi thì như có thứ gì đó đập sau gáy..tôi ngất đi lúc nào không biết.

_Đây là đâu?? Một bức tường bám đầy mạng nhện,thanh cửa sổ vỡ vụn chéo bời hai khúc gỗ...

Tôi quay người ,căn phòng chỉ le lói bởi một thứ ánh sáng yếu ớt..chính là nó,ngọn đèn dầu được đặt cách tôi không xa...

_Á...đau quá...- tôi vừa kịp nhận ra,mình đang trong tư thế nào??

Thân ngồi trên ghế nhưng miệng bị bịt kín và chân tay bị trói chặt ...

Hơ..giống bị bắt cóc ghê gớm...

_chào...tiểu thiên sứ của chúng ta...-tiếng nói the thé cắt ngang cái âm thanh khục khục từ cửa sổ.

Đúng lúc đó cánh cửa phòng mở ra...một thứ ánh sáng chói mắt nuốt lấy căn phòng....cùng những tràng cười ghê rợn...

Bóng dáng cao lớn kia bước vào...và người đó...

26. Chương 26

Một cái dáng gầy ,cao cùng một bộ mặt quý....Một người con trai.

_Ậu à ai,ao ại ả xe mặt ế???(cậu là ai,sao phải che mặt thế?) – tôi nhìn vào hắn,cổ nói ra những điều thắc mắc nhưng vì bị cái băng dính dính chặt miệng nên chỉ có thể ứ ứ.

_Muốn biết tôi là ai ư – hắn tiến đến lấy tay nâng cằm tôi – không sớm vậy đâu...

Ha ha ha...- đúng là những tràng cười của quý,làm lông tóc tôi dựng đứng hết cả.

_Ồ...nãy giờ tôi không nhận ra kia...tiểu thiên sứ của chúng ta mặc đồ màu trắng..giống thiên sứ quá xá...
Nhưng mà..cậu có biết ,thiên sứ cậu đã làm tôi hao tâm tổn lực biết bao nhiêu không???

Mặc dù chẳng thể nhìn thấy ánh mắt kẻ trước mặt mình,tôi cũng mơ hồ nhận ra sự thâm thù trong lời nói và cách hành xử.

Tôi đang tìm cách cứu bản thân,giờ phút này,tôi chẳng thể làm gì ngoài việc hoay hoay với cái ghế cả.

_Bề ngoài là một tiểu thiên sứ dễ thương..nhưng tâm hồn,liệu có được như thế??? – hắn tiếp tục nói,càng bóp mạnh cầm tôi...đau quá.

_Đau sao?? ...cậu còn khiến tôi đau hơn nhiều ấy chứ..thế này ,có là gì??

_ôi ông en ậu à(tôi không quen cậu mà) – tại sao là tôi chứ,tôi có bao giờ gây thù chuốc oán gì với ai đâu??

_Có đấy...tiểu thiên sứ,chỉ là cậu không để ý đó thôi ..ha ha ha.

_Làm gì với cậu bây giờ nhỉ ,tôi còn chưa nghĩ đến...- hắn bỏ tay khỏi cầm tôi,đưa tay vuốt cằm mình,ra chiều suy nghĩ..

Tôi thì cứ cố vùng vẫy mà thoát ra.

_Này..không vội nhé,chúng ta còn nhiều thời gian mà...Đừng cố tẩu thoát,chẳng ích gì đâu cô bé ạ.. Chap 26 (p2)

_Ồ đây hình như buồn quá nhỉ??? cho chút không khí đi chứ..

Hắn nói với hai tên kia,sau đó họ quay về với một cái đài cũ.

_Hờ..tên quý này có vấn đề hay sao ấy,bắt cóc tôi đến đây chỉ để nghe nhạc thôi sao..mấy bản giao hưởng cứ vang lên,hắn ta ngồi trên một chiếc ghế bành được lôi từ đâu ra,ra vẻ trầm mặc thưởng thức nghệ thuật...

_Thật ra thì – hắn đưa tay ra hiệu tắt nhạc – tôi muốn chơi với cậu từ lâu lắm rồi,nhưng đến bây giờ thì chưa nghĩ ra được một cái ý tưởng nào cả...chán nhỉ.Hay là,chúng ta chơi đuổi bắt đi – hắn ngừng một lát ...- từ lâu rồi tôi không chơi trò này..lâu lắm rồi đó...

_Đuổi...đuổi bắt?..- tôi nhìn hắn,mặt cắt không còn giọt máu..- hắn có bị hàn kinh không...

_Hô ..đừng coi thường nhé ,nó nguy hiểm lắm đấy ..ha ha.

_Luật chơi thế này nhé...cậu sẽ được thả ra..và biến mình thành một con thú ,một con thú tìm cách thoát khỏi cái chết.

Bởi vì khi bị thợ săn bắt được ,con thú sẽ được đưa lên lò nướng đấy..

tôi vẫn nhìn hắn và chăm chú nghe những lời hắn nói .

_Vậy nên hãy tìm cách ..mà trốn cho kĩ vào nhé – hắn ghé sát vào tai tôi ,tôi còn ngửi thấy cả mùi rượu trên người hắn.

_ô,một con thú dễ thương và thu hút..là lá la...

Tôi ở đây cũng phải được vài tiếng rồi...không biết bố mẹ có lo lắng nữa không.Chắc chắn là có,tôi bảo chỉ đi một chút nhưng bây giờ vẫn chưa về...mẹ sẽ lục tung cả thành phố lên mất.

Trước hết phải tìm cách thoát ra khỏi cái chỗ”khỉ ho cò gáy” này đã..

Thôi,đành vậy..ngộ nguậy mãi cũng chẳng cởi nổi trói .

_Được ,tôi chấp nhận,chúng ta bắt đầu chứ?? – tôi cương nghị nhìn vào mặt hắn,không sợ hãi nữa.

_Bravo!!!bóp bóp bóp ..hắn vỗ tay ,kèm theo lời nói – cậu thông minh thật đấy..

Ừm..bây giờ là 12 giờ rồi..trời tối thế này,rất khó thấy đường,tôi sẽ khó mà bắt được cậu,đúng không nhỉ??

_Nhưng,...trời rất tối,mà ở đây lại là khu G,cậu không sợ sao??

_Không ...- ma chỉ bắt những kẻ độc ác mà thôi..ma sẽ chẳng thèm quan tâm tới một cô bé ngốc nghếch nhưng tốt bụng như tôi đâu .,tôi cố trấn tĩnh mình,thoát ra đây được là tốt rồi,ma quỷ gì,maays người còn đáng sợ hơn ma quỷ ấy.

27. Chương 27

Tên quỷ kia tiến lại cúi trối cho tôi,động tác nhanh chóng.

_Này,chạy đi,không có cơ hội thứ hai đâu...,chớ để ta bắt được..

Tôi vội vàng chạy ra cửa,sợ hãi cứ cầm đầu chạy không biết trời đất gì nữa..Nếu để bọn chúng bắt được,tôi sẽ chết...

Gió đêm lạnh,táp vào mặt bỏng rát...Mặc mỗi chiếc váy như thế này,tôi run lên cả vì lạnh và sợ.

Tiếng rú hét kinh hoàng vang lên,bọn chúng đang đuổi theo tôi.

Chạy hướng nào bây giờ,thôi thì cứ kệ,được đến đâu hay đến đấy.

_Á....- hình như tôi vừa rơi xuống,một nơi nào đó..rất sâu...

Đau..đau quá...Mong tất cả chỉ là một cơn ác mộng ,để tỉnh dậy,tôi lại được nằm trên chiếc giường thân yêu.Tôi cựa quậy,đau thật.

_Tôi đang ở đâu thế này..??

một cái hang toàn đá và rêu...Thì ra tôi vẫn chưa thoát khỏi khu G.

Lại rơi đến chỗ này.May mắn là tôi lại rơi đúng chỗ bụi cây dày,không thì đã đi gặp Diêm Vương rồi.hình như tôi bị thương ở chân,không đứng dậy được..

Đói và lạnh,không lẽ tôi phải chết ở đây?...một cái chết thảm không ai bằng.Rồi xương tôi sẽ bị mục nát,còn thịt thì làm bữa ăn cho lũ vi trùng??

Hơ,gì phút này mà còn có thể tưởng tượng như vậy,có phải tôi hâm lắm không???

Cứ lạc quan đi,phải tìm đường sống ỉnh,ít ra thì phải chết chỗ nào cho người ta thấy xác chứ,rồi hỏa thiêu hay đi đâu đó thì tùy...

Mà cái chân thế này thì đi đâu được.Cố gắng một chút,tôi đã đứng dậy được.vớ ngay cái que gần đó,tôi như một bà già chống gậy lê từng bước.

toàn sỏi là sỏi,có nước nhưng không thấy chút đồ ăn nào.Sau khi quờ quạng khắp nơi,tôi có hái được một vài quả gì gì đó trên cây mọc ở vách đá,cũng không tồi lắm...

Hang thì sâu mà ẩm thấp,trời lại đang nhá nhem,thế này thì ra làm sao được???

Không thể ra khỏi đây rồi...

Tôi bỗng sợ ghê gớm,gục người xuống ôm đầu gối khóc...

Lạnh..lạnh quá,tôi bắt đầu cảm thấy mọi thứ như mờ dần,rồi sau đó không còn biết gì nữa... Chap 27

Có phải tôi đang ở nhà không? Ấm áp thế này thì chỉ có thể là ở trong chiếc chăn bông của tôi mà thôi.Tôi cố mở mắt để xem thử có thật thế không??

Tôi ngược lên...Một khuôn mặt quen quen,khả góc cạnh với một sống mũi áy tóc có màu hạt dẻ lơ phơ trước gió,...một đôi mắt nhắm nghiền nhưng thật đẹp dưới hàng mi dài và cong...Tên Phong đang ôm tôi vào

lòng,còn tôi thì nhỏ bé nằm trong vòng tay đó.Tôi bất giác dơ cánh tay một cách yếu ớt sờ thử khuôn mặt này..Có lẽ là do lạnh và đói quá nên mới sinh ra ảo giác,tên Phong ấy làm sao mà có thể ở đây được chứ.

Tôi có cảm giác ấm áp và hạnh phúc,mặc dù tất cả chỉ là ảo giác.

_Phong,cảm ơn vì khiến tôi bớt lạnh ..

_Cậu,cậu tỉnh rồi hả..- đôi mắt kia bỗng mở ra,hình như,không phải là ảo giác.

_Cậu chịu tỉnh rồi sao???- đôi mắt ấy một lần nữa xuất hiện ánh nhìn giận dữ,điều này khiến tôi sợ.

_Sao cậu lại ở đây? – tôi nhỏ giọng.Mà,cậu đang làm gì thế? – tên Phong lập tức bỏ tôi ngồi xuống đất.Rồi nhìn mặt:

_Cậu không cần biết chuyện đó,vấn đề là tại sao cậu dám mạo hiểm chạy vào khu G thế hả??- hấn hét lên khiến tôi giật mình.

_Ừ thì tôi muốn thử thách mình xem sao,cậu cũng không sợ đó thôi.-tìm được lí do,tôi quơ ngay cho hấn.

_Sao cậu dám???

_Tôi vào đây thì có sao đâu chứ,chẳng phải bây giờ cậu cũng đang ở đây đó thôi???

_Cậu có biết là tôi đã lo cho cậu lắm không,nửa đêm mà cậu bỏ đi như thế,nếu xảy ra chuyện gì..

Như phát hiện mình bị lộ,hấn lập tức im lặng.

Nhưng không phải chỉ có hấn đỏ mặt khi nghĩ về chuyện hôm trước,cả tôi cũng thấy nóng bừng.

Tìm cách đổi chủ đề ,tôi vội nói ngay:

_Bây giờ phải ra khỏi đây cái đã,có gì tính sau.

_Ra khỏi đây,tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện – hấn đứng lên,ngó ngó xung quanh.Còn tôi thì vẫn chỉ ngồi là ngồi,đuôi cái hấn ra được là tốt lắm rồi.

_Cậu vào đây bằng cách nào? – tôi hỏi.

_Còn cậu??

_tôi,hình như là rơi từ trên đó xuống.

_Tôi cũng vậy thôi – trời,nếu cả hai cùng rơi xuống,thì làm sao mà lên được chứ.

_Quý tha ma bắt ! – hấn cũng hiểu được điều đó.

_Hơ hơ,vậy là cậu phải chết chung với tôi rồi – tôi cười,chọc quê hấn (đến giờ này mà còn lạc quan zữ,pó tay)

_Chết ư? sống với cậu đã là đày đoạ lắm rồi,nay hai xương chung một chỗ,tôi không thể để chuyện đó xảy ra đâu – hấn cũng quay lại,với ánh mắt đáng ghét mọi khi nhìn tôi đầy hàm ý.

_Chết đi,tôi chết với cậu cũng đã là phước lắm rồi – vợ một hồn sỏi,tôi nhắm hấn mà lia..

_Ah!!! ..đau..- hấn ôm đầu.

_Này..đừng có giả vờ nha,hồn sỏi có bé tí không à.- tôi vẫn nghĩ là mình thông minh..

_Ah..chảy máu rồi ..hấn cứ ôm đầu như thế mặt cứ nhăn nhúm nên tôi cũng đâm hoảng,nghĩ mình quơ trúng hấn thật..

_này ..này,có sao không,tôi xin lỗi,có thể lại đây cho tôi xem được không ?? – tôi lo lắng.

Hấn bước lại gần tôi,khuyu người xuống..

_Nào ...để tôi xem- tôi i như một bà mẹ đang lo cho đứa con nghịch bị thương vậy..

_Nào..bỏ tay tôi xem – tôi đánh giọng.Cố nhìn thật kĩ nhưng vẫn không thấy vết thương nào,tôi mới hậm hực vì bị lừa,lấy tay đẩy đầu hấn cho ngã,rồi cả hai cùng phì cười.

hắn có một nụ cười đẹp.Gương mặt lạnh lùng vẫn thấy được thay bằng sự hạnh phúc rạng ngời.Cười đẹp thế này mà không chịu cười.Hay là hắn thích làm Cold boy thay cho hot boy??

_Lại nhìn tôi nữa rồi – hắn lên tiếng.

_Này...cậu lại tự sướng nữa rồi- tôi đốp hắn.

_Ha ha ha..chưa bao giờ tôi thấy vui đến thế.Không biết ngày mai ,ngày kia..hay ngày kia tôi có được thấy mặt trời nữa hay không nhưng ít ra lúc này đây tôi đang có một mặt trời cho riêng mình,một mặt trời chói chang và rực rỡ.

28. Chương 28

_Có ai không?? –tôi cố hét thật to với mong muốn có ai đó tới giúp.

_Vô ích thôi,ở đây là khu G,chỉ có kẻ ngốc mới vào.

_Này,không giúp thì thôi,sao phải dập tắt hi vọng của tôi không thương tiếc thế hả???- hắn cũng ngu như tôi thôi.

_Vậy thì dành sức mà hét đi – hắn bỏ đi,thật mất hứng.

_Có ai không ?? có ai không?- tôi vẫn hét ,mặc kệ hắn.

_Này,tôi tìm được lối ra rồi,chúng ta có thể thoát.

_Đừng lừa tôi chứ,tôi đã thử tìm rồi.

_Đồ ngốc,không tin thì lại đây mà xem – tôi vẫn không tin nhưng có méo mó hơn không,đành cố mà lê lại chỗ hắn.

_tôi..không đi được- đau quá,tôi đành dừng lại..

_Đứng yên đó – hắn nói rồi tiến lại gần tôi

_Trèo lên đi,tôi cõng- hắn cúi người xuống,đưa lưng cho tôi.

Tôi trèo lên lưng hắn,nhanh chóng không thì hắn sẽ đổi ý mất.

_Này,cậu ăn gì mà nặng thế??

_Tôi ăn cơm của mẹ tôi – không thèm để ý đến thái độ châm chọc,tôi vui vẻ trả lời.

Một khoảng tối tăm hiện ra trước mặt cả hai.

_Này,có đường hay không,hình như là ngõ cụt mà- tôi lo lắng.

_Không sao,tôi đã thử rồi.Chỉ cần chú ý một chút,chúng ta sẽ tìm được lối ra .

Hắn vẫn cõng tôi trên lưng,còn tôi thì cố gắng nhìn xung quanh.Nói thật là chẳng thấy gì cả,chỉ có một màu tối đen.

_Cậu cẩn thận – tôi vẫn không ngừng bảo.

Thật ra tôi cũng không biết hắn đang đi như thế nào.chỉ cảm thấy người mình như đang di chuyển từng chút một.dù ở đây hơi lạnh ,nhưng có chút gì đó khiến tôi thấy an toàn..

_có ánh sáng,lối đó – đúng vậy,có ánh sáng,tức là sẽ có lối ra. hura,vậy là sống rồi.

Hắn không nói gì,chỉ bước nhanh hơn về phía đó .

_Ê ê..cả người tôi đang chao nghiêng,đúng ra là cả hai đứa đang dần tiếp đất

_A..a...a .!!!

_Cậu có sao đâu mà hét zữ vậy?? – một tiếng nói vang lên từ phía dưới..

_Này,dậy đi chứ,định như thế này mãi à – tôi nhận ra,hắn đang làm cái nệm đỡ cho tôi.

_Xin,xin lỗi..- tôi lồm cồm mò dậy.

Hắn cũng từ từ ngồi lên.Tự dưng hai chúng tôi nhìn nhau..tôi thấy hơi ngượng nên quay nhanh ra chỗ khác.

_Đây rồi...đường ra..

Một cái lối đi nhỏ,chỉ có thể chui được.

_Nào,đi thôi – hắn lại đỡ tôi lên,mặc dù,tôi vẫn còn xấu hổ.

_Woa..mặt trời kìa..tôi thấy mặt trời rồi – ra được cái chỗ đó quả là may mắn ,tôi hú hét cho thỏa mãn.

Sau đó,không ai thấy có hai tên lấm lem lạng lẽ rời khỏi khu G,vui mừng như vừa trở về từ chỗ chết.

29. Chương 29

Về đến nhà,tôi không dám bước vào trong...tử trận,một đi không trở lại là cái chắc.Bố mẹ tuyệt đối sẽ không tha cho tôi đâu.

_Két ...- chào..bố mẹ..con đã về - tôi còn không dám ngược lên nữa.

_Ai đưa con về thế,con Ngân đâu rồi – mẹ tôi ,bây giờ tôi mới biết là đang ở trong bếp,nói vọng ra.

_Ngân..Ngân ấy ạ???

_Chẳng phải con ngủ bên nhà Ngân sao,tối qua nó gọi ẹ mà.

_Dạ...dạ đúng rồi,nó vừa về luôn,có chuyện gì đó- tôi mừng như “chết đuối vớ được cọc”.Nói xong chạy thẳng lên lầu.

_Kì lạ,Ngân sao mà biết tôi gặp nạn mà ra tay ứng cứu thế nhỉ? mấy người này kì lạ thật đó.

_Sao hôm qua mày gọi ẹ tao ?

_Có người nhờ- nói vẫn thản nhiên xúc kem cho vào miệng như thể không có chuyện gì vậy.

_Ai mới được chứ ?? – tôi li li kem của nó qua chỗ khác,nghiêm mặt nhìn nó.

_Trả tao,kem của tao chứ của gì mày- nó khó chịu nhìn tôi.

_Này..ai ? –

_Người yêu mày chứ ai.- nó nói tỉnh queo.

_Yêu nào? yêu tao á..hồi nào?- tôi không hiểu gì cả,vẫn khư khư giữ ly kem của nó.Còn nó thì xề miệng ,trề môi ra

_Anh Phong yêu quý của mày đó.

_Tên Phong ?

_Ừm ..nó nói một cách chán nản.

Tối qua tao đang đi chơi vui về thì thấy hắn gọi,bảo là mày có việc bận nên không thể về nhà..nhờ tao gọi điện nói dối với bố *****.

_Lúc nào vậy nhỉ?

_Tầm 9 giờ rưỡi gì đó ..

_Khó hiểu!!!

_Này,khó hiểu gì chứ.Tao là tao ức chế lắm nha,tao đang định tính sổ với mày đây.Hic,hai người đang chuẩn bị nắm tay,thì tự dưng điện thoại của tên Phong đáng chết phá tan mọi thứ.Đoàng !!!

_gì?? – tôi trở mắt ngạc nhiên- mày vừa nói,nắm tay ai???

_Hả?? – đến cả nó cũng không biết mình đã nói lố - hô hô hô,chuyện này hay à nha.

_Ai?,nói mau..

_Đâu..có ai đâu..- tao với con miu nhà tao ấy mà ,có gì..- nó cười,bộ dạng này rất đáng nghi.

_Định lừa con nít à,có nói không thì bảo?? – tôi gân cổ lên,trợn mắt nhìn nó,phen này cậu chết chắc..há há.

_Không...không ai mà..- nó run run .

_Không chịu nói à..vậy thì đây sẽ đi méc anh Huy mọi thói hư tật xấu của đấy ,đừng trách nhá..

_không ,đừng !!! – nó bật dậy,nhìn như kiểu đau khổ lắm.Điểm yếu này ..rõ như ban ngày rồi.

_Huy..oppa??? – tôi nhìn nó.

Gật gật ...rưng rưng nước mắt ..oh zeah,quả không ngoài dự đoán.Nắm tay nhau,người ta là chuyện xưa như trái đất ,còn bạn tôi thì..

_Haizzzz- một tiếng thở dài vang lên,cả tôi và nó đều nhìn nhau.Trên đời đúng là lắm chuyện thú vị mà.

Hết quán kem,nó lại lôi tôi qua hàng đồ lưu niệm.Tôi chẳng mấy hứng thú.

_Này,chọn quà đi .

_Làm gì,tặng ai??

_Ừa,con này,mày hay nhỉ? – nó nhìn tôi,đã lấy lại vẻ chua ngoa.

_Hay gì- tôi không thèm chấp nó đâu.Đang buồn.

_a...- này,làm gì thế hả?- nó ..nó dám đốp đầu tôi /

_Tao xem thử đầu mày có cái gì?

_có thôi đi không ,tao làm sao nào – tôi bực mình,quát lên với nó.

_Ồ,người ta sắp đi rồi mà thế đó – nó vẫn cứ giữ hái độ đó.

_Đi đâu? ai???

_Ồ..thế không biết à?- nó làm ra vẻ chưng hửng.

_Biết gì?

_Ngơ ngơ như bò đeo nơ ,chỉ có biết hỏi thôi à?

_Chuyện gì?

_thì tên Phong đó..chuyện hần sắp đi Mỹ ấy

30. Chương 30

_Ồ,mày đi đâu thế?/- nó nói với theo,nhưng bây giờ,tôi muốn biết chuyện nó vừa nói có đúng hay không?

Tên Phong chết dẫm,gì này đi đâu mà gọi mãi không được,thật bực mình mà.

_Ừa,hắn đó sao??

Đi bên cạnh hắn có một cô gái tóc xoăn nhuộm màu hạt dẻ,trông cũng tầm tuổi tôi,nhìn rất dễ thương...Cô gái mặc bộ đầm maxi trắng,đội một cái mũ vành rộng,còn có túi xách rất sành điệu.Một người con gái thật xinh đẹp và style...Hai người đó,nói chuyện rất vui vẻ..

_Cái gì đang xảy ra vậy ?? – đến tôi cũng không biết nữa.Cô gái kia khoác tay hắn thân mật giữa phố như vậy,liệu có phải là?

Hừ,việc đó liên quan gì tới tôi chứ.Tôi quay người bỏ đi,mặc kệ hai tên đáng ghét sau lưng.Hắn à,muốn đi đâu thì đi,tôi không quan tâm nữa.

Về đến nhà..thật là một ngày tồi tệ mà.chả làm được tích sự gì hết.Chẳng có gì vui.nhàm thật.

Thôi đành cầm máy tính chơi game .Hắc hắc,cũng không biết chơi gì luôn.Trò gì cũng chán quá rồi.Thôi đành vào forum trường xem sao vậy.

Tôi lạch cạch gõ bàn phím tên miền forum trường.Được rồi.Kéo xuống thử xem.cũng chẳng có gì cả..

_A...- ảnh tên nào mà giống tên Phong.

tôi cố dán mắt nhìn thật kĩ (cận đó),soi xem có tin gì.

Cái chữ HOT NEWS cùng với cái tit giật gân “công tử tập đoàn JK đính ước cùng tiểu thư tập đoàn Venir”.Khỏi nói cũng biết tập đoàn JK và tập đoàn Venir là thế nào.Đến tôi bình thường chẳng quan tâm vấn đề kinh tế lắm cũng phải không ngừng chú ý đến hai tập đoàn này.Một tập đoàn JK- lớn nhất Châu Á,có nguồn gốc từ Trung Quốc ,là tập đoàn hàng đầu về công nghệ viễn thông,điện tử tin học..tập đoàn Venir còn lại còn ghê gớm hơn,là tập đoàn liên doanh nước ngoài,có doanh thu đứng đầu thế giới và kinh doanh đủ mọi loại hàng hóa.Nghe bảo là từ Châu Âu...

nhưng cái này thì liên quan gì đến tên Phong nhỉ?...đọc thì biết.

~ Hoàng Hữu Phong,người thừa kế đời thứ 3 của gia tộc Hoàng Thị,vừa được lựa chọn là đối tượng đính hôn của tiểu thư tập đoàn Venir,đến từ Anh Quốc~

choáng...choáng thật sự.Tôi cũng không ngờ tên Phong ấy lại có một gia thế hiển hách như vậy.Người ngồi cạnh tôi bao lâu nay ,hóa ra lại là con trai của tập đoàn JK nổi tiếng lẫy lừng hay sao?

Nhưng,sao lại là “đính hôn”? ,tên Phong chuẩn bị đính hôn ư.Điều này càng khiến tôi sock hơn.Không những sock,mà còn có thứ gì đó nghèn nghẹn trong lòng.Tìm tôi có vấn đề rồi.Nó chợt ..đau lắm.

Điều quái quỷ gì vậy.Tên Phong này,hết đi Mỹ,bây giờ là đính hôn?

_Hừ ...

~ Sau khi đính hôn,dự định hai người sẽ trở lại Anh quốc,tiểu thư Anna sẽ tiếp tục học tập,Hữu Phong sẽ học kinh doanh để tiếp tục phát triển sự nghiệp của gia đình~

Tôi cố gắng đọc những dòng sau đó...Có gì đó khiến àn hình máy tính trở nên nhòe đi..tôi cũng không rõ lắm,chỉ thấy có chút mặn chát...

_Anna..chính là cô gái đó.

31. Chương 31

Sáng nay tôi phải đi xe buýt,tên Phong kia bảo là có việc bận không đến đón tôi.Hừ, bận chuyện gì chứ,chắc là phải đi cùng vị hôn phu nên mới vậy.

Tôi uể oải lên xe buýt,kiểm một chiếc ghế ngồi xuống.Vì không còn ghế trống ở trước ,đành ngồi phía sau vậy...đầu sao cũng chỉ một đoạn thôi mà.

Haiz..cái mùi xe này thật khiến người ta khó chịu,tôi cũng không phải một hai lần đi xe nhưng lần nào cũng thấy mệt cả.Có lần còn nôn ra cả xe,bị bác tài la ột trận.Nghĩ lại còn thấy ngượng.

Ngồi bên cạnh tôi còn có hai người nào đó,vì họ ăn mặc kín kẽ nên tôi không nhìn thấy mặt.Đi xe sao mà phải bịt kín như đi giết người thế chứ.Tên con trai thì đội mũ lưỡi trai chụp kín mặt,còn người con gái mặc váy kia thì đội một chiếc mũ và hướng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ.Cô ấy ngồi kế tôi rồi mới đến tên con trai kia.

Xe cứ đi một chút là dừng lại đón khách,tôi đến chết ngạt vì cái kiểu đi đứng này .Hơ,thấy lằng lằng rồi.

_Ê – hic,tôi muốn nôn và dùng tay ra hiệu cho người con gái kia nhanh lấy cho tôi cái túi bóng,hic,tại tôi quên chuẩn bị trước.Tôi bịt miệng..

Chết rồi,hình như cô ấy chẳng hiểu tôi nói gì cả

_Oe..oe...- nôn ra rồi..cuối cùng cũng nôn ra rồi nhưng mà..tình cảnh này,chẳng phải là..

cô gái kia giãy nảy lên nhìn tôi trừng mắt..Hơ,vì tôi cận,lại vừa như từ cõi thần tiên mang hồn về nên không nhìn rõ mặt cô ấy lắm..Chỉ với tay nói xin lỗi rồi rút.

Tên con trai kia đưa cho tôi một ít khăn giấy,rồi quay qua lo lắng cho người bạn gái của mình.

_Cảm ơn – tôi lí rí.Dùng chiếc khăn lau sạch mặt mũi..định thần nhìn hai người họ.

_Ồ Phong?- khi chiếc mũ lưỡi trai rơi khỏi đầu hắn,tôi mới nhận ra người bên cạnh mình này giờ là hắn và cô gái kia,chắc hẳn là Anna.Hắn ta ngừng công việc lau chùi lại,nhìn tôi..

_Cho dù không có tôi,thì cũng nên bảo bố mẹ đưa đi học chứ? – hắn tức giận.

_Ơ – tôi vẫn không hiểu mình bị la mắng vì cái gì..

_Nếu đã bị say xe – hắn nói nhưng bị cô gái kia cướp lời

..thì đừng nên đi xe buýt để rồi nôn lên người tôi thế này chứ hả???

-à..- thì ra là ý đó,hắn tức giận vì tôi làm bẩn người vị hôn phu của hắn đó mà.

-Tôi xin lỗi nhưng cô biết tiếng Việt à..cô Anna? – tôi nhìn cô gái xinh đẹp mỹ lệ đang tức giận,quả là thiên kim tiểu thư ..sang trọng và quý phái.Nhưng lúc tức giận trông rất đáng yêu.

Cả hai người cùng nhìn tôi ,sao thế..tôi có gì lạ lắm à?

_Sao cô biết tên tôi?

_Ừm..vì cô rất nổi tiếng – tôi chép miệng,bịa ra một lời nói dối,dù sao thì nó cũng đúng mà tôi càng không thể nói rằng vì quan tâm tên Phong mà “điều tra” cô ấy được.(điều tra tức là đọc thông tin trên báo ấy:))

_À..- như hiểu ra,cô ấy mới à lên một tiếng.

32. Chương 32

Nhìn bóng Anna khuất sau cánh cửa nhà vệ sinh nữ,tôi mới ngẩng lên để hỏi tên Phong.

_Cậu về lớp đi,nói chuyện sau- nhưng hần đã kịp chặn họng tôi.

_Ừ- đành vậy,tôi cũng không có quyền gì mà ở đây ngáng đường hai người đó cả.

Tôi ngồi vào chỗ với tâm trạng không mấy vui vẻ.

Cái tên bàn trên lúc nào cũng nhìn tôi với ánh mắt kì lạ đó.có chuyện gì với hần thế nhỉ?

_Ê,có chuyện gì cậu cứ nói thẳng với tôi,sao lại nhìn tôi chằm chằm vậy? – tôi bảo hần.

Hần lại quay người lên,hình như hần có vấn đề về răng miệng hay sao mà tôi chưa bao giờ thấy hần nói một lời nào.Cứ như một tên tự kỉ vậy.

Bút,thước,vở...đầy đủ,nhét vào cặp..về thôi.

Oái,không lẽ xe buýt nữa sao..không dám đâu.Giờ mà về bằng xe buýt nữa không khéo người ta phải cáng tôi đi bệnh viện mất..Tội lỗi,vậy là không được,ai lại làm phiền người khác thế.Đi bộ là an toàn nhất,bổ mẹ bây giờ có lẽ còn đang bận.

Tan học lâu rồi mà đám học sinh còn bu như kiến thế này..chuyện lạ.

_anna..anna kia..- tiếng một nữ sinh hét lên.

_Đúng vậy...là Anna..- đám đông này đúng là nên thành lập một “Nhí nhố hội” được rồi.

Thấy người ta mà như kiểu thấy người ngoài hành tinh,xem như chuyện lạ muôn đời mới có.

_Woa..cô ấy xinh quá..- tôi gật đầu..phải.

_Đúng vậy,rất dễ thương- gật thêm cái nữa..

_Sang trọng,quý phái...- gật thêm cái nữa.

_Nữ tính thật – vẫn là tôi nên gật cái nữa...,mặc dù họ không có nói với tôi nhưng điều gì tôi cũng công nhận hết.Tất cả đều là chuẩn xác.Chuẩn từng xentimet luôn ấy.Thế mà sao tôi lại có loại cảm giác muốn bác bỏ,muốn gạt phẳng mấy lời nói ấy.Chúng khiến tôi khó chịu.

_Tất cả im lặng hết cho tôi – tiếng hét vừa vang lên,cả sân trường nhốn nhốn nháo nháo như bầy ong vỡ tổ lập tức nín thin thít không một tiếng động.Bom bùm nổ!!!

33. Chương 33

_Cái khỉ gì vậy chứ - tôi đang mong mình có đủ dũng khí để hét lên như thế =)).Ồn ào quá sức,đón khách quý cũng không cần khách nguyên chữ “hỉ” trên đầu vậy chứ.

Tôi lúc này như một hồn ma vất vưởng,chỉ thấy mình như người vô hình không ai quan tâm đến.Tội nghiệp quá mà.

Nắng không có mũ,mưa chẳng có dù..lạnh,cảm cúm thì chưa bị...Lê lết cái thân nặng trĩu cố gắng về nhà,bụng thì cứ mọt chút là kêu la inh ỏi.mệt,tức!!!

_Ê..Ngọc Lan.

ai gọi tui đấy có tui đây,muốn gặp tui thì đem mình tới đây,Ngọc Lan này không có sức chạy tới chỗ người đâu.

Ngôn đại ca,có chuyện gì đến tìm tôi thế nhỉ?

_Lan,em mệt à?

Gật gật – nói chẳng ra hơi nữa.Mệt đầu mà mệt,đôi nên vậy thôi ,nhưng mà nói dối mệt vẫn hơn.

Ọc ọc...- a,cái bụng phản chủ này,mày bây giờ cũng muốn chống đối ta nữa phải không?

_hờ hờ - tôi cố gắng nặn ra một nụ cười “ngây thơ con nai tơ” nhằm che dấu sự xấu hổ.

_Đi ăn,lên xe đi.

_Ồ..không đâu.

_Không được búng.

Anh Ngôn dắt chiếc Sh qua chỗ tôi,giúp tôi đội mũ bảo hiểm vào gọng gàng chắc chắn mới phóng xe đến một quán đồ ăn nhanh.

_KFC của em này.

_Oa...cảm ơn...nhưng ,em không cần đâu – là con gái,phải lễ nghi rõ ràng hơn nữa không có công không hưởng lộc.Món gà này tôi chẳng thể trả nổi.

-Ăn đi,anh mời..bữa sau mời anh bữa kem là được – anh ấy cười đến nỗi cả đôi mắt chỉ còn là một đường chỉ dài.

_Cảm ơn anh – tôi đón lấy từ tay anh Ngôn món gà rán tuyệt hảo kia,tự mình thấy vui sướng trong lòng.

_Ăn đi chứ..

Hai chúng tôi ngồi ăn nhưng thực ra đều là tôi ăn anh ấy nhìn.Ngon tuyệt,vừa giòn vừa béo,tan ngay trong miệng.Gà rán quả là có hương vị.

Tôi cảm nhận lúc này anh Ngôn rất thân tình,như một người anh trai mà tôi luôn mong muốn có được vậy.

Nếu anh Ngôn là anh trai tôi,ắt hẳn cuộc sống của tôi sẽ tuyệt vời biết bao.Không những được anh trai quan tâm còn có thể được mấy bà chị tầm tía anh mình săn sóc,so wonderful!!!.

anh ấy đưa tôi về trên con Sh nhanh nhạy của mình.Tôi ngồi sau thoải mái đuôi người đón nắng.Bây giờ không ghét nắng lắm,còn thấy vui nữa.

_Cảm ơn anh – tôi tạm biệt anh Ngôn ở đầu ngõ và tự mình cuộc bộ thêm một đoạn.Gọi là để tiêu hóa tốt.

_Ồ..ai vậy.

Tôi thấy một người đứng dựa trước cổng nhà mình,một bóng dáng có phần quen thuộc khi nghiêng người có phần lãng tử nhưng đơn độc quá.Tâm trạng ấy lại trở lại nữa rồi.

34. Chương 34

_Cậu đi chơi,vui chứ? – giọng điệu này,có chút không quen,đang quan tâm tôi đấy hử?

_vui – không hiểu sao lúc đó tôi lạnh lạnh lòng như vậy,tôi cũng không hiểu bản thân mình muốn gì nữa.

Tôi mở cửa,định bước vào nhưng hần bỗng nắm lấy tay tôi.

_Chuyện gì vậy? – tôi điềm tỉnh,chính tôi cũng ngạc nhiên khi mình có thể làm vậy.

_Cậu và Vũ Ngôn..là một cặp? – lời nói thốt lên có chút khó khăn.

Không nói gì ,tôi dùng tay mình gỡ tay hần ra.Bước vào nhà.

Người ta nói,im lặng tức là thừa nhận.Nhưng tôi không thừa nhận.chỉ là lúc đó tôi hơi ích kỉ,muốn trả thù hần mà thôi.

Tôi vì ai mà ra nông nổi này,hắn lại suốt ngày vui vẻ cùng người khác.Là bạn,chưa bao giờ vượt khỏi giới hạn đó,nhưng tôi cũng thấy bị tổn thương.Tôi thấy mình giống như một cái gì đó đã bị hắn gói lại,cất vào trong rương,chẳng còn quan tâm đến.Thấy đau lòng ghê gớm.

_Tôi thấy Phong,hắn đi cùng Anna,cùng đồng hành lí...Họ vẫy tay tạm biệt tôi.

_Phong..đừng đi..đừng đi – tôi cố gắng hét thật to...cố gắng níu giữ hắn lại.

Nhưng không..hắn lên sân bay ..đi rồi..còn nở nụ cười hạnh phúc.

_Không..!!!!

_gì vậy Lan,làm gì mà hét um lên vậy hả?

thì ra là mơ,tôi đã mơ ...thật tồi tệ.Mồ hôi cũng rịn ra trên trán.

_Không có gì đâu mẹ ..- tôi vội đáp lời.

Bật xuống giường,chạy vào toa lét.

Tỉnh ngủ rồi,nằm mơ giữa ban ngày mà đáng sợ quá.

Chiều nay,hẹn hò.

Anh Ngôn đón tôi trước cổng,tôi đã xin phép bố mẹ rồi.Cũng muốn ra ngoài thay đổi không khí,có chút gió cho nó mát lành.

Anh ấy dẫn tôi đến một cánh đồng nào đấy.không xa chỗ tôi ở là mấy.Tôi thực thích nơi này.

Thả diều..hô hô,trò này vui à nha.Tôi nhanh chóng tiếp thu cách thả diều,cho nó lượn cao lên trời.

dù cố gắng ,tôi vẫn không thả được như anh Ngôn.Hu hu,không chịu đâu...Tôi dỡ động mếu máo đòi đổi diều,kể ra tôi cũng mặt dày đó chứ.Thả không được thế là đi tranh của người ta..Hô hô,kệ thôi..tôi thích,bữa nay hâm chút chút.

_Fly a kite..- Tôi hét to, diều bay lên trời đi,bay xa vào..thay tao bay thật xa mà nhé.

Ha..vui quá.Thật giống với ngày xưa.Tôi bỗng nhớ ra hình ảnh của mình,với anh bi.Đã tự bao giờ,tôi quên anh Bi đi để thay vào đó là tên Phong đáng ghét kia.

Vì hắn mà buồn,vì hắn mà lo lắng...ôi.Tôi có lỗi với anh Bi quá.

hai chúng tôi ngồi trên cỏ,nhìn về phía xa..

Cánh đồng mênh mông một màu xanh rờn.thật thoải mái biết bao.

_Ngọc Lan...

35. Chương 35

_Gì vậy Ngôn đại ca- tôi cười,quay sang nhìn anh.

Chớp nhoáng,một thứ gì đó mềm mại chạm vào trán tôi...

Tôi mở to hết cỡ đôi mắt như ốc bươu của mình,kính ngạc ...

Một nụ hôn gió...

Định thần một lúc,tôi mới ngượng ngùng quay mặt ra chỗ khác.Nhưng,lần này tim tôi không đập nhanh,không mạnh và không thấy ngọt ngào ,thay vào đó là sự khó hiểu.

Hành động này là có í gì?

_Tại sao anh? – tôi ấp úng nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ,bản thân tôi thấy hành động này có chút đùa vui,và cũng không lấy làm thoải mái về điều đó.Tôi chỉ xem Ngôn đại ca là anh trai của mình.Tuy là ngày đầu có chút rung động,cảm mến nhưng cũng chỉ như con gái thấy trai đẹp mà thôi =)).

Anh Ngôn cười,nhìn tôi – nhìn em lúc này,anh nhớ ra một người mà anh quen lúc trước...- anh ấy bắt đầu kể chuyện của mình – ngày xưa ,anh với cô ấy cũng được xem là thanh mai trúc mã ,hai bọn anh rất thân,thường chơi với nhau..ha ha,có lúc,anh nói với cô ấy,rằng lớn lên,anh sẽ lấy cô ấy làm vợ,...tuổi thơ đó,rất vui- tôi nhận ra nét hạnh phúc trên khuôn mặt anh lúc này,- nhưng do một số lí do,anh phải rời xa và hai người mất liên lạc..anh rất nhớ cô ấy.

Và,cô ấy cũng rất đáng yêu,rất dễ thương nhưng cũng yếu đuối nữa...là người mà anh muốn bảo vệ nhất – anh Ngôn kể về người nào đó,có vẻ rất xa mà cũng rất gần,hình dung ra thì có vẻ cô ấy cũng giống tôi đó chứ ,hồ hô.Hừm,nhưng tôi quên mất việc chính rồi thì phải...à,hay tại tôi giống cô ấy nên anh ấy mới kiss tôi như thế?

_Đúng vậy,em giống cô ấy lắm – anh ấy nhìn thẳng một lần nữa.Kiên định.

Thì ra là thế...

Tôi thở dài chán chường nhìn căn phòng của mình.Hôm nay nó không nhiều nắng như mọi hôm,không chút nắng..ấm ấm,hiu hắt.

_Ngày thì ..ngày thì ..- tôi dấn mạnh vào mặt chú gấu trên giường mình,không biết đang tức cái gì chỉ muốn xả stress...

~ Lan,ngày kia Phong đi rồi ~ ...

36. Chương 36 End

Từng chữ từng chữ đập vào mắt tôi,chậm rãi..

Phong ..hắn sẽ rời xa tôi.

Đi học,tâm tình tôi giống như bỏ đầu đó thật xa,chẳng còn hứng thú.

Ngay cả ngày cuối cùng,hắn cũng không đến trường.Không lẽ tôi với hắn chẳng đáng một câu chào hay sao?Phải vậy rồi,đi du học thì còn cần gì đến đây nữa chứ.

Bọn con gái lớp tôi vẫn không ngừng bàn tán,lại vụ đính hôn của tên Phong.

Tôi chán nản ,mệt mỏi,hai tay ôm đầu,tê nhức.

Bụng còn cào,gia như có một hợp cơm thì tốt quá.Quay sang phải,trống rỗng..chiếc ghế trợ trợ của Phong đứng đó,như minh chứng việc Phong sắp xa tôi.Tôi nghệt mặt ra,cũng không thấy khó chịu với tên Nam bàn trên nữa.

Ngày hôm nay,Phong đi.Thực ra thì Ngân đã báo cáo chi tiết lịch trình bay của hắn cho tôi rồi ,là trưa nay..12 giờ kém 15...

có cần thiết phải đi nhanh thế không? tôi lại gục đầu xuống bàn.Trong lòng nôn nao khó chịu.Khoảng vài giờ nữa,Phong sẽ lên chiếc máy bay đó..rời xa tôi..mãi mãi.

Buồn,khổ não..hay thất vọng? Chẳng phải một người bạn đi du học là cơ hội để phát triển,tôi nên vui mừng cho hắn sao?

Tôi lại ngu dại nghĩ ngợi lung tung,tự phang vào đầu mình không thương tiếc..Sắp rồi,bây giờ đã là 11 giờ.

_Cậu có việc gì ? – tôi chút nữa thì dấn sâu vào Nam 9 tên bàn trên)

_Phong sắp đi rồi..- Nam nói,về mặt đầy lo lắng.

_Ừm,tôi biết.

_Cậu đứng đưng như vậy sao? – tôi nhận thấy ánh mắt có tia lửa từ Nam.

Hơ hơ,tôi có đứng đưng hay không thì liên quan gì đến cậu ta nhỉ? Sao lại đột nhiên xông xáo đến hỏi tội tôi.Tôi đã đủ mệt lắm rồi.

_Tôi không đứng đưng chỉ là..đang suy nghĩ – tôi lấy lời đáp lại.

_Suy nghĩ gì chứ,chỉ còn chưa đầy 1 tiếng nữa,cậu ta sẽ lên máy bay rồi – sao tôi còn thấy cậu ta nóng vội hơn mình thế nhỉ/

Trong lúc tôi ngơ ngê không hiểu chuyện gì,tên Phong mở túi ra lấy một thứ nào đó.

_Chiếc mặt nạ này,cậu còn nhớ chứ?

Ấn tượng mạnh mẽ !!! đập vào mắt tôi chính là chiếc mặt nạ quỷ gớm ghiếc kia.

_Cậu..lẽ nào???- tôi mắt chữ O mồm chữ A,ngơ ngác.

_Phải ,chính là tôi ..là tôi đã bắt cóc cậu ..ngày hôm đó – ngữ khí này,đúng vậy..là tên đó.

Tôi ném ngay ánh nhìn tức giận vào tên Nam,không ngờ kẻ gây ra rắc rối cho tôi chính là cậu ta.

_Sao cậu làm thế? – tôi cố gắng giữ hơi thở bình thường,tra cho ra sự việc.

_Tôi..thích...Phong!!!..

A.ha ha ha...ha ha..- người ta thấy tôi ôm bụng cười nắc nẻ liền nhìn tôi khinh bỉ,,ừm ừm..ha ha- tôi cố nín cười – cho dù nói dối cũng nên nghĩ ra cái gì dễ tin một chút,cậu tưởng tôi là đồ ngốc à?- tôi trợn mắt,nanh vuốt gò đều giờ ra hết.

_Không,tôi nói là sự thật

Nhận ra sự nghiêm túc của Nam,tôi mới thấy sự việc có vẻ rất nghiêm trọng.

_Ừm,cho dù cậu có..ấy ấy..

_Gay..- Nam nói ra,vẻ mặt không được tốt.

_À..cho dù là thế thì sao cậu phải bắt cóc tôi,tôi thì có liên quan gì tới Phong và cậu?

_Cậu đúng là ngu ngốc...- Nam cười nhếch môi,hàm ý châm chọc..

_Tất cả mọi người đều biết Phong thích cậu..chỉ có cậu là không nhận ra thôi.

ánh mắt trầm mặc của Nam trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết..tôi bắt đầu run rẩy- nếu không phải cậu,Phong sẽ mãi là của tôi..

_Biến thái..quá sức biến thái – chưa bao giờ tôi nghĩ mình có thể phun ra mấy lời này..cau mày,tôi giận giữ hét lên...

_Ừm..- Nam khoanh tay trước tôi,vẫn là vẻ lạnh đến thấu xương- nhưng ít ra,tôi còn mạnh mẽ hơn cậu ..- lại cười.

_Tôi..thì sao?

_Cậu..hèn nhất,yếu đuối,ngu ngốc...

_Đủ rồi- lửa giận bùng bùng trong mắt- tôi như thế khi nào,khi nào hả?

_Yêu mà không thừa nhận là hèn nhất,không biết đấu tranh vì tình yêu là yếu đuối...còn ngu ngốc..là vì cậu sống trong hạnh phúc mà không biết trân trọng,lại dễ dàng để người ta cướp mất..

_Tôi..tôi...- tôi thất thần,nhận ra...điều Nam nói,quả không sai.

Cớ vì sao tôi lại tức giận khi thấy Phong bên cạnh Anna,vì sao lại khó chịu khi thấy Phong chăm sóc cô ấy,vì sao lại suốt ngày nhớ đến lúc vui vẻ bên tên Phong...Vì sao chứ?

Là vì một chữ yêu. Chỉ có thể là yêu mà thôi. Tôi quỳ rạp người xuống, nước mắt không biết đã rơi ra từ lúc nào.

_Nhận ra rồi chứ? . vậy sao không mau đi làm những điều cần làm.

Tôi ngược đôi mắt đã nhạt nhòa ,tìm lem nước mũi (bẩn quá) lên nhìn Nam,hắn cúi người,đưa tay lên lau đi từng giọt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ bé của tôi- đi đi,đừng để phải hối hận.

_Tại sao lại giúp tôi? tôi hỏi trong màn nước mắt.

_Vì ít ra..tôi muốn Phong được ở lại bên người mình yêu,dù đó không phải là tôi.

Trước kia là tôi ích kỉ,nhưng bây giờ..xem ra vị trí ở bên cạnh cậu ấy,chỉ có duy nhất một người,người đó không ai khác là cậu.

_Được – tôi nắm chặt bàn tay mình,dúi xuống đất lấy sức đứng dậy.

_Cảm ơn,tôi sẽ không yếu đuối hơn cậu đâu..

_Phải vậy chứ....

Tôi quay người,thấy một chiếc xe hơi sáng bóng đã đỗ ở đó .

_Lên xe đi,hãy tìm cậu ấy lại cho cậu..và cả tôi nữa...

Sân bay đông đúc...nhốn nháo người qua lại.Mặc dù đã được lên dây cót từ trong xe,đã cố để không run rẩy,không hoảng loạn..nhưng sự tình lúc này thật chẳng giống tôi mong muốn mà.

Tim gan đều lộn phép phéo trong ruột,tay chân run rẩy tén về phía sảnh lớn.Tìm ở đâu bây giờ...chỉ còn chưa đầy một phút là máy bay sẽ cất cánh.

Rốt cụ tôi có thể tìm thấy cậu ta không?

Tôi dhuwa bao giờ thấy sợ hãi như thế này.Sợ mất đi một thứ gì đó...rất rất rất quan trọng.Tôi đang cố gắng để giữ nó lại,tôi muốn lắm nhưng sao bây giờ lại trở nên “lực bất tòng tâm “ như thế này.Đám đông kia,với tôi đáng sợ quá...

Tôi chạy từ chỗ này sang chỗ khác.không thấy,không thấy bất cứ một bóng dáng quen thuộc nào.. Quay dọc quay ngang..Tôi điên mất thôi..Đầu óc choáng váng...xoay mù mịt.Một chiếc máy bay vừa cất cánh....bay lên bầu trời.Tôi nhào người,ôm lấy đầu..rồi ngã bệt ra sàn.Phong..cậu ta đi thật rồi.

Sao ông trời đối với tôi lại nhẫn tâm với tôi như thế chứ? Sao chỉ cho tôi nhận thấy hạnh phúc khi nó đã quá mong manh..Sao lại đưa người đó đi xa,xa thật xa khiến tôi không thể nhìn thấy anh...Sao chưa cho tôi nói ra lòng mình một lần trước anh,không cho tôi phơi bày tình yêu ,tình cảm của mình...Dù rằng tôi là một con bé ngốc nhếch,hèn nhát,yếu đuối cũng đừng làm cho tôi đau như thế này chứ.tôi nhận ra,hình bóng ấy đã quá quen thuộc rồi,bây giờ đã không thể dứt ra..không thể nào quên được.Đối với tôi,đã quá quan trọng rồi..

Tôi khóc òa lên,...có lẽ hôm nay là ngày tồi tệ nhất.

_Hu hu..

_Này ,đừng khóc nhè thế chứ?...cậu có phải là Ngọc Lan tôi quen không đó? – tôi ngược nhìn.Lúc này cúi người khóc không nhận ra một kẻ đang đứng trước mặt mình,không..là quỳ gối...

_Phong!!! – tôi ôm chầm lấy Phong,lẽ nào ..là tôi mơ?

Tôi áp người vào bộ ngực ấm áp của Phong,cảm thấy hơi thở đó là thật,cũng thấy Phong dang cánh tay rộng ôm lấy tôi.Vững chãi,ấm áp...

_Ha ha..không ngờ cậu đối với tôi có ngày cũng trở nên nhiệt tình như vậy..- ngốc ạ - hắn buông tôi ra- lau nước mắt cho tôi- đừng khóc nữa...

_Hu hu ..hu hu – tôi càng khóc to hơn,như mưa..dồn dập.

Tên Phong lại ôm tôi vào lòng...

_Đừng như vậy,anh hứa sẽ không đi đâu cả (sến quá,:)))

Phong dịu dàng với tôi,tôi ngừng khóc...nhưng vẫn còn nấc

_Hức ..hức ...

_Em có chuyện muốn nói..- tôi vội càng.

_Nhưng..ở đây à?

Hồ hô,tôi với Phong thành sao rồi kia.Mọi ánh mắt đều đang đổ dồn về phía hai đứa tôi.Dù đã quen như thế này ở trường nhưng ở sân bay này...nhiều người quá mức.

_Được – hẳn kéo tôi đứng dậy – chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện.

_không phải có chuyện muốn nói – ánh mắt nghi hoặc đó nhìn tôi không chớp mắt..

_A,...em muốn hỏi là,vì sao anh chưa đi/- tôi cố che giấu khuôn mặt đang đỏ ửng lên vì khóc và cả xấu hổ.

_Nói dối...

_Em...

Sự im lặng và chờ đợi của Phong..sự ngưng ngừng và ngại ngần của tôi,không gian sân bay cũng trở nên im ắng hơn bao giờ hết.

_Em muốn nói..em ...thích anh – lời vừa nói ra,liền lập tức nhắm mắt lại...Tôi không muốn nhìn thấy,nghe thấy,hay biết điều gì nữa.

Chợt – bờ môi của tôi được phủ lên bởi một bờ môi khác..ấm áp,dịu dàng...(thông cảm cho au,au còn ngây thơ,còn “chong xáng” nên đoạn này không thể miêu tả kí được)

Tôi mở to đôi mắt,chỉ thấy kẻ trước mặt đang cười cợt như ngu si,còn bản thân đã nóng lại thêm nóng...

_Anh...

_Cảm ơn,vì đã nói ra những lời này.anh đã đợi em...rất lâu. Hóa ra vì để quên thứ gì đó rất quan trọng(có trời mới biết và au biết),nên Phong mới quay lại để lấy.Lúc đi ra đã nhìn thấy một cô bé khóc nhè,nhoài ngay giữa đại sảnh hu hu oa oa..thì liền nhận ra chính là tôi...

Phong chưa một lần nói yêu tôi,nhưng tôi hiểu vì cậu ấy luôn dùng những hành động thay cho lời nói.Tôi thích thế hơn.

Tôi và Phong đã trở thành một đôi nhưng không có nghĩa là cậu ấy không đi Mỹ.Tôi chùng xuống khi nghe tin này nhưng rồi cũng đứng cảm đón nhận.Cậu ấy chỉ xa tôi một thời gian,và khi trưởng thành chúng tôi sẽ trở lại bên nhau.

Với Anna,cô ấy đã hiểu ra tình cảm của chúng tôi, cũng thành tâm thành ý chúc phúc cho cả hai,còn tỏ ra rất ngưỡng mộ.Cô ấy đã hứa sẽ đứng ra giải quyết mọi việc.Hai người chúng tôi cũng nghiễm nhiên thành bạn tốt.

Với toàn trường,lại là cú sock vô cùng lớn..qua một thời gian ,mọi huyện cũng sẽ tiêu tan..

_Với anh Ngôn..lại là một nụ cười bình thản,tôi hiểu,anh ấy cũng yêu tôi (nào giờ thông được nhiều rồi) ,nhưng chọn cách ra đi ,và gửi lại tôi kí ức về anh Bi.Đúng vậy,anh ấy là anh Bi- người anh trai tôi yêu quý nhất..

Ngày tôi tiễn Phong lên máy bay,tôi không khóc...không buồn,mà chỉ mỉm cười nhìn phong lên máy bay..thanh thản.

Phong sẽ trở về bên tôi,một ngày nào đó,khi cả hai đã trưởng thành.Tình yêu của chúng tôi,dù xa cách nửa vòng trái đất nhưng tôi tin sẽ không vì thế mà mất đi hương vị ngọt ngào và vẻ đẹp của nó.

5 năm sau...

_Ngân,dậy dậy..có định đi học nữa không hả?

_Làm gì mà làm ầm lên thế,sáng sớm không cho người ta ngủ ngày gì cả.

_Này thì ngủ...-cộp – tôi dùng em gối hình xương đập ngay vào mắt con bạn thân chí cốt.

_Có dậy không thì bảo..

_A..anh Huy..chào anh ..

_Đâu ..anh Huy đâu – hô hô,tôi nhìn cái đầu tóc tổ quạ của con bạn,đám tóc dài rối tung mù mịt,hô hô,thiếu nữ gì vậy chứ,mất hết phong thái...

_Này..mày lừa tao- nó tức

_Không lừa thì mày có chịu dậy không,thưa tiểu cô nương,bây giờ là mấy giờ rồi..hả.....ả.....ả...ả??

??? – choang choang..âm thanh kính vỡ...

bình thường thôi,tiếng hét của tôi khi nào chẳng thế,chấn động vậy là còn nhẹ đó,không biết từ lúc nào đã luyện được tới trình độ siêu cấp vậy rồi.

Phủi phủi tay,tôi xoay người

_Tự dọn dẹp đi.

Hô hô,cô sinh viên năm ba là tôi vui vui vẻ vẻ đón xe buýt đi học,từ khi vào đại học tôi khỏe hẳn không còn sợ xe buýt nữa,cũng cho đây là một thói quen đi lại tốt.Rất tiết kiệm.À,là tôi dọn ra ở riêng với Ngân,vì như vậy mới gần trường ĐH,mặc sức tung hoành không lo sợ bố mẹ nữa.

tôi cao cao tại thượng bước lên xe buýt,vui vẻ yêu đời..

_Chào ...- tôi vẫy tay với anh chàng xinh đẹp mỹ nam trước mặt,là Nam đây mà.Hắn bây giờ không ngờ lại thu hút người ta như vậy,trên xe buýt không ngừng nữ sinh vây quanh hẳn.

Hô hô,thù vị à nha..Hắn đâu phải gay ,là tự mình ngộ nhận mới vậy,bây giờ thì là hot boy rồi,đi đâu cũng tít ta tít tít em theo sau...nam tính đây mình mà bảo là gay...Nghe nói cũng đã quen với em nào đó học dưới tôi một khóa.

Ha..trường đại học của tôi đây rồi.

_A..tiền bối,chị đến rồi à? – lại thêm một mỹ nam tử anh tuấn nữa..haiz,mới sáng mà đã gặp toàn nam nhân đẹp mĩ miều thế này,quả thực trong lòng thấy tủi hổ vô cùng.

_Chị ăn sáng chưa..

_Ăn rồi..

_Ăn gì? –mắt cậu nhóc vẫn sáng rực lên,hăng say hỏi.

_Mì..- đáp gọn lộn,tôi chẳng nhìn cậu ta,tìm đường vào lớp.

_Ăn mì không tốt cho da..em dẫn chị đi ăn phở nhé..

_Không cần thiết – bực mình với tên Anh Nhã này rồi đó..

Nhã nhận gì chứ..là phiền phức vô duyên thì có.

_Tôi nói cậu biết,lập tức đổi tên?

_Sao ạ.? _Đổi thành Phiền Duyên đi,cái đồ vừa phiền vừa vô duyên..

_Tiền ...bối...

_Haiz..đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi,tôi chẳng phải mấy cô gái trong sáng dễ thương mà đầu óc ngốc nghếch chuyên bị các cậu lừa tình đâu..

_Tiền bối..- một tiếng thoát ra,hơi nặng nghìn cân.

_Về lớp...!!!- tiếng hét quả có công hiệu.Tên anh Nhã kia lập tức cong đuôi ngoan ngoãn về lớp.Tên hậu bối đáng chết!!!

_Hê hê,lại làm em ấy chạy mất rồi,sao lúc nào với trai đẹp mà cậu cũng giờ nhanh giờ vuốt được thế hả/ - Ngân không hiểu sao đã đứng trước mặt tôi..

_Đi..chúng ta vào lớp...

_Hoàng Hữu Phong..anh có khỏe không??? – tôi hét to.Giờ thì hiểu vì sao thanh âm của tôi lại mạnh như vậy rồi chứ,luôn được luyện tập như vậy mà.Giữa cây cầu này,có hai người đang vừa ngắm sắc đêm vừa đem lời giã bày quăng ra thế giới.Tôi và Ngân..Thực ra chỉ có tôi mặc sức hét,còn Ngân thì chỉ đứng lặng yên nhìn tôi.Tôi nay nó và anh Huy không có hẹn..

_Haizzz – sướng quá- tôi hoan hỉ đón lấy làn gió tươi mát từ lòng sông rộng lớn...

_Có tin tức gì của Phong không?- là Ngân..

tôi hụt hẫng...đã từ rất lâu rồi,tôi không nhận được tin gì cả.

_Cậu cứ chờ đợi như thế này sao?

_Ừ..có gì không tốt- miễn cưỡng quá.

_Hừ...tên Phong chết tiệt đó,không biết chết dí ở đâu rồi,hỏi anh Huy cũng không rõ..thật là chán chết.

_Thôi,tụi mình về đi..- hai đứa tôi lại sóng đôi nắm tay bước xuống khỏi cây cầu.Cây cầu gửi bao nỗi nhớ nhung của tôi đến Phong,là nơi giúp tôi giải tỏa tâm trạng suốt bao nhiêu năm qua,từ ngày Phong đi,nó đã là bạn của tôi.

Một ngày mới,lại đến...

_Haizz..đầu cậu chứa cái gì trong vậy hả?- tôi bực tức với tên nhóc anh nhã này lắm rồi.

_Chỉ có tiền bồi,tiền bồi..và tiền bồi mà thôi...

_Đúng là hết thuốc chữa..

Học học lại học,cách giết thời gian duy nhất..

Cuối cùng chuông cũng reng...

_Vù vù vù vù..- a ,có trực thăng,trực thăng kia..

_Hô hô,sao lại có trực thăng ở đây chứ,hoa mắt à/

_Lan,ra xem mau...có trực cthanwg kia.

_Làm gì mà vội,sao cậu què thế đến trực thăng cũng thích thú như vậy sao?

_nhanh lên..

_Alo a lô..toàn thể học sinh đại học X nghe đây,thiếu gia tập đoàn P/L muốn đến tìm vị nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn...

_Tập đoàn P/L???

_Là tập đoàn P/L đó...

_Cái tập đoàn tài chính đầu thế giới đó hả?

_Đúng vậy..đúng vậy ..tiếng xì cầm rộ lên...

_Trò gì vậy chứ...cũ mèm,lại tổ tình kiểu này,nhảm thật ..- tôi quay người định rời đi thì thấy Ngân vẫn giữ chặt cánh tay không buông,gì mà hứng thú zũ.

_Cậu ở lại với tớ. _Chiếc trực thăng nhanh chóng đậu lại trên sân cỏ duy nhất của trường.Có một người cao to đi ra,bước từng bước chậm rãi về phía chúng tôi.Vì có chút không kịp thích ứng,lại cận,tôi không nhìn ra mặt người đó.

_Nguyễn Thị Ngọc Lan..anh đến để cầu hôn em...

Chàng trai anh tuần ấy,sau năm năm vẫn không thay đổi,chỉ thêm một nét trưởng thành chững chạc,tự tin ngàn phần,đi đến trước mặt kẻ đang hóa đá là tôi,đặt lên trán một nụ hôn nhẹ nhàng..mỉm cười xem ra còn rực rỡ hơn ánh nắng..

_Anh về để cưới em..!!!

““““““““““THE END

~~

p/s: mong là kết thúc không quá cụt với các bạn,cảm ơn đã ủng hộ mình trong thời gian qua.Cảm ơn rất nhiều.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-little-love-tinh-yeu-be-nho>